

د هجرت کتاب - د تورات شریف دویم کتاب

پېژندگلو

د هجرت کتاب د حضرت موسیٰ علیه السلام د تورات شریف دویم کتاب دی. او مونږ ته دا را په گوته کوی چې خدای پاک حضرت ابراهیم علیه السلام سره خپله کړې وعده داسې پوره کړه چې بنی اسرائیل یې د فرعون د غلامی او د بت پرستی نه آزاد کړل. او هغوی یې هغه لوظ کړی شوی وطن یعنی د برکتونو خدای ته راوستل. خدای پاک حضرت موسیٰ علیه السلام له د ژوند تېرولو او عبادت کولو یو شرعی نظام ورکړو. او خدای پاک هغوی ته د عبادتخانی جوړولو هدایت هم وکړو، یعنی یو داسې خدای چرته چې د خدای پاک حضور د خپلو خلقو په مینځ کښې استوگنه کوی او چرته چې به هغوی د خپلو گناهونو د ادا کولو کفارې دپاره قربانیانې پېش کوی. په دې کتاب کښې مرکزی شخصیت حضرت موسیٰ علیه السلام دی چې خدای پاک د خپل قوم د خلاصون او آزادی دپاره غوره کړی وو چې هغوی د مصر نه راوباسی. د حفظ کولو دپاره ۶:۳۴ آیت، ”زه، مالک خدای، هغه خدای پاک یم چې د رحم او ترس نه پک یم، په آسانی سره نه غصه کېږم او ډېره مینه او وفاداری ښایم.“

د بنی اسرائیلو سره په مصر کېنې ظلم کېدل

۱) د یعقوب د زامنو نومونه دا دی چا چې خپل خپل خاندان د ځان سره کړو او مصر ته لاړل، ۲) روبین، شمعون، لیوی، یهوداه، ۳) یساکار، زبولون، بنیامین، ۴) دان، نفتالی، جاد او آشر. ۵) د یعقوب ټول زامن او نمسی په شمېر کېنې او یا کسان ؤو. یوسف د مخکېنې نه په مصر کېنې وو. ۶) یوسف د هغه ټول وروڼه او هغه ټول نسل یو یو مړ کېدلو، ۷) خو د هغوی د اولاد د بنی اسرائیلو پېر بچی پیدا شول او پېر زیات او طاقتور شول او ټول ملک د هغوی نه پک شو. ۸) بیا په مصر یو نوے بادشاه راغلو چې هغه ته د یوسف په حقله هیڅ معلومات نه ؤو. ۹) هغه خپلو خلقو ته وویل، ”گورئ، دا بنی اسرائیل پېر زیات او تکړه شول او دوی زمونږ دپاره خطرناک دی. ۱۰) راځئ چې د دوی سره یو چل وکړو گنې دوی به زیات شی او که زمونږ او د دوی په مینځ کېنې جنگ راشی نو دوی به زمونږ خلاف زمونږ دشمنان رایوځای کړی او کېدې شی چې د دې ملک نه وتبستی. مونږ له داسې څه کول په کار دی چې دوی نور زیات نه شی.“ ۱۱) نو مصریانو په بنی اسرائیلو باندې مشران مقرر کړل چې په زور یې ترې نه کار اخستو. بنی اسرائیلو د فرعون دپاره د پتوم او رعسیس ښارونو نه گودامونه جوړ کړل. ۱۲) خو چې هغوی پرې څومره ظلم زیاتې کولو نو لا زیاتېدل او په ملک کېنې هومره خورېدل. مصریان د هغوی نه یرېدل او د بنی اسرائیلو سره یې کینه شروع کړه ۱۳-۱۴) او مصریانو په دوی باندې ظلم زیاتې کولو او د دوی ژوند یې تریخ کړو. هغوی په دوی باندې د خښتو، خټو او په خپلو پتو کېنې کار کولو او په دوی باندې یې هیڅ رحم نه کولو. ۱۵) بیا د مصر بادشاه سېره او فوعه، هغې دوه داینو ته وویل کومو به چې د عبرانیانو ښځو مدد کولو، ۱۶) ”چې کله تاسو د عبرانیانو ښځو د بچی د پیدا کېدو په وخت مدد کوئ او هغوی د بچی د زېږېدو په ځای ناستې وویئ نو که هغه پیدا کېدونکې زوی وی نو وې وژنئ، خو که هغه لور وی نو ژوندی یې پرېږدئ.“ ۱۷) خو دایني د ځدای پاک نه یرېدلې او د بادشاه حکم یې ونه منلو او هغوی تران ماشومان ژوندی

پربښودل. (۱۸) نو بادشاه دايڼې راوغوښتلې او د هغوی نه يې تپوس وکړو، ”تاسو ولې داسې کوئ؟ تاسو نران بچي ولې ژوندی پرېږدئ؟“ (۱۹) هغوی هغه ته ووييل، ”عبراني ښځې د مصریانو ښځو په شان نه دي، د دوی په آسانی سره بچي پېدا کېږي او هلته زمونږ د رسېدو نه مخکېني د دوی ماشومان پېدا شي.“ (۲۰-۲۱) دايڼې د خدای پاک نه یرېدلې نو خدای پاک د هغوی سره ښه وو او د هغوی کورونه يې ودان کړل. او بني اسرائيل زیاتېدل او طاقتور شول. (۲۲) په آخر کېني فرعون خپلو ټولو خلقو له حکم ورکړو چې، ”د عبرانیانو هر یو پېدا شوی بچي راوړئ او د نیل درياب کېني يې وغورزوئ، خو جينکي به ژوندی پرېږدئ.“

د حضرت موسی پېدايښت

۲ (۱) په دې دوران کېني د لیوی قبیلې یو سړی په خپله قبيله کېني یوه ښځه وکړه، (۲) او د هغې نه د هغه یو زوی وشو. هغې ولیدل چې دا ښه ښکلې ماشوم وو، نو هغې دا درې میاشتي پټ وساتلو. (۳) خو چې کله هغې دا نور نه شو پټولې، هغې د لوڅو نه جوړه شوې یوه ټوکری راواخستله او په دې يې تارکول ولگول چې اوبه په کېني دننه نه ځي. هغې ماشوم په دې کېني کېښلولو او دا يې بیا د درياب په غاړه په لوڅو کېني کېښوده. (۴) د ماشوم خور لږه لرې ولاړه وه او کتل يې چې په هغه به څه کېږي. (۵) د فرعون لور لامبلو له د درياب غاړې له راغله، د هغې خدمتگاري هم د درياب په غاړه روانې وې نو ناڅاپه هغې په لوڅو کېني هغه ټوکری ولیدله او یوه خدمتگاره يې ورواېرله چې هغې ته يې را وړي. (۶) د فرعون لور ټوکری کولاو کړه او یو ماشوم يې په کېني ولیدو. هغه ژپل او د هغې ورباندې زړه وسوزېدلو. هغې ووييل، ”دا ماشوم عبراني دے.“ (۷) بیا د هغه خور د فرعون د لور نه تپوس وکړو، ”زه یو عبراني ښځه راوغواړم څه چې دې ماشوم له سينه ورکوي؟“ (۸) هغې ورته ووييل، ”آو، لاړه شه.“ نو هغه جيني لاړه او د ماشوم خپله مور يې راوستله. (۹) شهزادګي دې ښځې ته

ووئیل، ”دا ماشوم واخله او زما دپاره سینه ورکوه او زه به تا له مزدوری درکوم.“ نو هغې ماشوم یوړو او هغه له یې سینه ورکوله. (۱۰) کله چې دا ماشوم لږ لوی شو نو هغې دا ماشوم د بادشاه لور له ورکړو او د بادشاه لور ماشوم خپل زوی جوړ کړو. هغې د خپل ځان سره ووئیل، ”ما دا د اویو نه راوچت کړی دی.“ نو موسی نوم یې ورباندې کېښودو.

د حضرت موسی میدیان ته تښتېدل

(۱۱) چې کله موسی لوی شو نو هغه خپلو خلقو عبرانیانو له لارو او هغه ولیدل چې د هغوی نه سخت کار اخستلې شو. هغه دا هم ولیدل چې یو مصری یو عبرانی و هلو، دا د موسی د خپلو خلقو نه یو کس وو. (۱۲) موسی اخوا دېخوا وکتل او چې کله هغه ته پته ولگېده چې هیڅ څوک یې هم نه گوري، نو هغه مصری یې ووژلو او د هغه لاش یې په شکو کېښې پټ کړو. (۱۳) بله ورځ هغه بهر لارو او وې لیدل چې دوه عبرانیان په خپلو کېښې په جگړه وو. هغه هغه یو ته وفرمائیل کوم چې په غلظه وو، ”ته ولې خپل عبرانی وروړ وې؟“ (۱۴) هغه سپری ورته ووئیل، ”ته چا په مونږ مشر کړی یې او په مونږ یې قاضی جوړ کړی یې؟ ته ما هم وژنې څه لکه چې هغه مصری دې وژلې وو؟“ نو موسی ووېرېدو او د خپل ځان سره یې وفرمائیل، ”ښه نو لکه چې ما څه کړی دی د هغې خلقو ته پته لگېدلې ده.“ (۱۵-۱۶) چې کله فرعون خبر شو چې څه شوی وو، نو هغه د موسی د وژلو کوشش وکړو، خو موسی وتښتېدو او لارو او د میدیان په ملک کېښې اوسېدو. یوه ورځ چې کله موسی د یو کوهی سره ناست وو، د میدیان د امام یترو اووه لونه راغلي، چې اوبه راویاسی او د خپل پلار گډو او چپلو دپاره ښانکونه ترې نه پک کړی. (۱۷) خو څه شپانو د یترو لونه وشړلې. نو موسی د هغوی د بچ کولو دپاره ورغلو او د هغوی څارو له یې اوبه ورکړې. (۱۸) چې کله دوی خپل پلار له راغلي، هغه ترې تپوس وکړو، ”تاسو ولې نن پېر زر راغلي؟“ (۱۹) هغوی ورته ووئیل، ”یو مصری مونږ د شپانو نه بچ کړو او هغه مونږ له اوبه

هم راوخبڙولي او زمونږ څاروو له يې ورکړې. (۲۰) هغه د خپلو لونیو نه تپوس وکړو، ”هغه چرته دے؟ تاسو هغه سرے بهر ولې پرېښودو؟ لارې شی او هغه راوغواری چي مونږ سره روتی و خوری.“ (۲۱) نو موسی هلته اوسېدو ته راضی شو او يترو هغه ته خپله لور صفوره واده کړه، (۲۲) د هغې نه يې يو زوی وشو. موسی د خپل ځان سره ووئیل، ”زه په دې ملک کښې مسافر یم.“ نو په هغه يې جیرسوم نوم کېښودو. (۲۳) ډېره موده پس چي د مصر بادشاه مړ شو، خو بنی اسرائیلو د غلامی په وجه فریاد کولو نو هغوی په چغو وژړل، ”خدايه پاکه، زمونږ مدد وکړه.“ (۲۴) نو خدای پاک د دوی ژړا واورېدله. هغه د هغوی فریاد واورېدو او د ابراهیم، اسحاق او یعقوب سره يې خپل هغه لوظ رایاد کړو. (۲۵) هغه د بنی اسرائیلو تکلیف ولیدو او ورباندې خفه شو.

د خدای پاک حضرت موسی غوښتل

۳ (۱) د موسی سخر يترو د میدان امام وو. يوه ورځ چي کله موسی د هغه گډې او چېلې څرولې، هغه رمه د بیابان نه واپروله او د خدای پاک غر سینا ته راغلو. (۲) هلته هغه ته د مالک خدای هغه فرېشته د اور لمبې په شان د بوتی د مینځ نه راڅرگنده شوه. چي د موسی پرې څنگه نظر پرېوتو نو په دې لیدو حېران شو چي په جاره اور لگېدلی وو خو دا نه سوزېدله. (۳) هغه د ځان سره وفرمائیل چي، ”عجیبه خبره ده. دا جاره ولې نه سوزېږي؟ زه به نزدې ورشم چي وې گورم.“ (۴) چي کله مالک خدای ولیدل چي موسی نزدې راروان وو، هغه د جارې مینځ نه ورته آواز ورکړو او ورته يې وفرمائیل، ”موسی! موسی!“ هغه ورته وفرمائیل، ”جی زه حاضر یم.“ (۵) خدای پاک ورته وفرمائیل، ”نور نزدې مه راځه. پېزار وباسه، ځکه چي ته په پاکه زمکه ولاړ يې. (۶) زه ستا د پلار نیکونو خدای پاک یم، د ابراهیم، د اسحاق او د یعقوب خدای پاک یم.“ نو موسی خپل مخ پټ کړو، ځکه چي هغه خدای پاک ته کتلو نه یرېدو. (۷) بیا مالک خدای

ورته وفرمائیل، ”ما ولیدل چې زما د خلقو سره په مصر کښې څومره ظلم کیری،
 ما د هغوی فریاد اورېدلې دے چې هغوی د ظالمانو مشرانو نه خلاص شی. ما
 ته د هغوی د ټولو تکلیفونو پته ده، (۸) نو زه لاندې راغلی یم چې هغوی د
 مصریانو نه خلاص کړم او چې هغوی د مصر نه بهر یو ښه، کولاو او زرخېز
 ملک ته بوخم، چرته چې اوس کنعانیان، حتیان، اموریان، فرزیان، حویان او
 یبوسیان اوسیری. (۹) گوره، ما د خپلو خلقو ژړا اورېدلې ده او زه دا هم گورم
 چې مصریان په دوی ظلم کوی. (۱۰) اوس زه تا فرعون له لېرم نو ته به زما خلق
 بنی اسرائیل د مصر نه بهر بوخي.“ (۱۱) خو موسی خدای پاک ته وفرمائیل، ”زه
 څوک یم چې فرعون له ورشم او بنی اسرائیل د مصر نه بهر بوخم؟“ (۱۲) خدای
 پاک ورته وفرمائیل، ”زه به ستا مل یم او چې ته کله دا خلق د مصر نه بهر
 بوخي، نو ته به په دې غر دپاسه زما عبادت وکړي. هغه به د دې ثبوت وی چې ته
 ما لېرلې یې.“ (۱۳) خو موسی ورته وفرمائیل، ”چې کله زه بنی اسرائیلو له ورشم
 او ورته ووايم، چې زه ستاسو د پلار نیکه خدای پاک تاسو ته رالېرلې یم، هغوی
 به زما نه تپوس وکړی چې د هغه څه نوم دے؟ نو زه هغوی ته څه ووايم؟“ (۱۴)
 خدای پاک ورته وفرمائیل، ”زه هغه یم چې یم. ته به خامخا هغوی ته داسې ووايې
 چې، ”زه هغه یم“ تاسو ته رالېرلې یم څوک چې په خپله خپل ځان ته ”زه یم“
 وای. (۱۵) بنی اسرائیلو ته ووايه چې ما مالک خدای د هغوی د پلار نیکه خدای
 پاک د ابراهیم، اسحاق او د یعقوب خدای پاک، ته هغوی ته ورلېرلې یې. دا د
 همېشه دپاره زما نوم دے، راتلونکی نسلونه به ما په دې نوم یادوی. (۱۶) لار شه
 او د بنی اسرائیلو مشران په یو ځای راغونډ کړه او هغوی ته ووايه چې زه مالک
 خدای، د هغوی د پلار نیکه خدای پاک، د ابراهیم، اسحاق او یعقوب خدای پاک،
 تا ته راڅرگند شوم. هغوی ته ووايه چې زه دوی له راغلي یم او ما لیدلی دی چې
 مصریانو د دوی سره څه کول. (۱۷) ما دا فېصله کړې ده چې زه به دوی د
 مصر نه بهر بوخم چې په کوم ځای کښې په دوی ظلم کیری او زه به دوی هغه
 زرخېز ملک ته بوخم، چې هغه د کنعانیانو، حتیانو، اموریانو، فرزیانو، حویانو او

د یبوسیانو مُلک دے. (۱۸) زما خلق به ستا خبره واورى. نو ته د بنى اسرائیلو مشران د مصر بادشاه له بوخه او هغه ته ووايه چې، مالک خدای د عبرانیانو خدای پاک، مونږ ته په خپله ځان څرگند کړو. اوس ته مونږ په صحرا کښې د درېو ورځو سفر ته پرېږده چې مالک خدای، زمونږ خدای پاک ته قربانۍ پېش کړو. (۱۹) ما ته پته ده چې د مصر بادشاه به تاسو تلو ته پرې نه ږدى ترڅو چې هغه مجبور کړې شوې نه وى. (۲۰) خو زه به د خپل قدرت نه کار واخلم او زه به هلته د عجیبه عجیبه کارونو کولو په ذریعه مصریانو له سزا ورکړم. او د هغې نه پس به هغه تاسو تلو ته پرېږدى. (۲۱) زه به په مصریانو ستاسو قدر وکړم نو چې کله زما خلق ځى، دوى به خالی لاسونه نه ځى. (۲۲) هره یوه بنى اسرائیلی ښځه دې خپلو مصریانو گاونډیانو کره لاره شی او هرې مصری ښځې له چې د دوى سره په کور کښې اوسېږي نو جامې، د سرو زرو او سپینو زرو کالی دې ترې نه وغواړي. نو بنى اسرائیلیان به دا څیزونه خپلو زامنو او لوڼو ته ورواغوندى. او مصریان به لوټ کړي.

د خدای پاک حضرت موسی له لوی طاقت ورکول

۴ (۱) بیا موسی مالک خدای له جواب ورکړو، ”خو گوره، که بنى اسرائیل په ما یقین ونه کړي او زما خبرې ته غوږ ونه نیسي نو زه څه وکړم که هغوى ووائى چې ته ما ته راڅرگند شوې نه یې؟“ (۲) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”دا ستا په لاس کښې څه دى؟“ هغه ورته وفرمائیل، ”دا امسا ده.“ (۳) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”دا په زمکه وغورزوه.“ چې کله موسی دا په زمکه وروغورزوله، نو یو مار ترې جوړ شو او موسی ترې نه منډه کړه. (۴) نو بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”ورټیټ شه او د لکۍ نه یې کلک راوښه.“ نو موسی ورټیټ شو او راوې نیولو او بیا ترې نه امسا جوړه شوه. (۵) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”هم داسې وکړه چې د بنى اسرائیلو یقین راشی چې مالک خدای د دوى د پلار نیکه

خُدائِ پاک، د ابراهيم، اسحاق او د يعقوب خُدائِ پاک تا ته راڅرگند شوې دے. ﴿٦﴾ مالک خُدائِ موسیٰ ته بيا وفرمائيل، ”خپل لاس چوغې ته دننه کړه.“ نو موسیٰ لاس دننه کړو. او چې کله هغه لاس رابهر کړو، نو د هغه لاس د څرمنې په بيماري پټ شوې وو، داسې سپين لکه واوره. ﴿٧﴾ بيا مالک خُدائِ وفرمائيل، ”لاس په چوغه کبني بيا دننه کړه.“ نو هغه لاس دننه کړو او چې کله هغه دا ځل رابهر کړو، نو هم هغه شان روغ جوړ شو لکه څنگه چې يې نور بدن وو. ﴿٨﴾ مالک خُدائِ ورته وفرمائيل، ”که هغوی په تا يقين ونه کړی يا د هغوی په اولنی معجزه باندې يقين رانه شی، نو په دې بله به د دوی يقين راشی. ﴿٩﴾ که د دې دواړو معجزو باوجود هم هغوی په تا يقين ونه کړی او که هغوی ستا د خبرې اورېدو نه انکار وکړی، نو لږې اوبه د نيل درياب نه راواخله او په اوچه زمکه يې توی کړه. نو د اوبو نه به وينه جوړه شی.“ ﴿١٠﴾ خو موسیٰ مالک خُدائِ ته وفرمائيل، ”اے زما مالک خُدایه، ما مه لپره. زه صفا خبرې نه شم کولې نه د مخکبني نه په خبرو کولو کبني بڼه وم او نه تاسو سره د خبرو کولو نه پس تکره يم او ژبه مې هم انبلی.“ ﴿١١﴾ مالک خُدائِ هغه ته وفرمائيل، ”بنی آدم له ژبه څوک ورکوی؟ گونگول او کنول څوک کوی؟ نظر ورکول يا پندول څوک کوی؟ دا زه، مالک خُدائِ کوم. ﴿١٢﴾ نو اوس لږ شه. زه به ستا د خولې نه خبرې کوم او زه به تا ته وښایم چې څه به وائی.“ ﴿١٣﴾ خو موسیٰ ورته وفرمائيل، ”اے زما مالک خُدایه، زه تا ته سوال کوم چې بل څوک ورولپره.“ ﴿١٤﴾ نو په دې باندې مالک خُدائِ موسیٰ ته غصه شو او وې فرمائيل، ”ستا ورور هارون، لیوی خو شته دے، ما ته پته ده چې هغه په خبرو کولو کبني تکره دے. گوره، اوس هغه تا سره ملاوېدو له راروان دے او هغه به ستا په لیدو په زړه کبني خوشحاله شی. ﴿١٥﴾ ته به هغه ته هغه خبرې وښایې چې کومې به کوی. زه به ستاسو دواړو په خبرو کبني مدد وکړم او زه به تاسو دواړو ته ووايم چې څه به کوی.“ ﴿١٦﴾ هغه به ستا د خبرو وياند وی او ستا په ځای به خلقو ته خبرې کوی. نو ته به د هغه دپاره د خُدائِ پاک په شان يې او ورته به ښایې چې څه به وائی. ﴿١٧﴾ خپل ځان

سره دا امسا يوسه، چې د دې سره به تۀ معجزې څرگندې كړې.

د حضرت موسىٰ مصر ته واپس كېدل

١٨) بيا موسىٰ واپس خپل سخر يترو له لارو او هغه ته يې وفرمائيل، ”ما له اجازت راکړه چې واپس مصر ته لاړ شم چې وگورم چې زما خپلوان ژوندی دی او که نه.“ يترو موسىٰ ته ووئيل، ”په خبر لاړ شه.“ ١٩) چې کله موسىٰ په ميدان کښې وو مالک خدائ هغه ته وفرمائيل، ”مصر ته واپس لاړ شه، ځکه چې کومو خلقو تۀ وژلې هغه ټول مړۀ دی.“ ٢٠) نو موسىٰ خپله ښځه او زامن واخستل او په يو خر باندې يې سواره کړل او د دوی سره مصر ته روان شو، هغه امسا يې هم يوره چې خدائ پاک ورته ښودلې وه. ٢١) مالک خدائ موسىٰ ته بيا وفرمائيل، ”اوس چې تۀ واپس مصر ته روان يې، گوره، چې د فرعون په مخکښې هغه ټولې معجزې څرگندې کړې د کومو چې ما طاقت درکړې دے. خو زۀ به د هغه زړۀ سخت کړم او هغه به زما خلق تلو ته پرې نۀ ردي. ٢٢) بيا تۀ هغه ته ووايه چې مالک خدائ فرمائي چې، بنی اسرائيل ما ته د مشر زوی په شان دی. ٢٣) ما تا ته وفرمائيل چې زما زوی پرېرده چې لاړ شی، چې هغه زما عبادت وکړي، خو تا انکار وکړو. نو زۀ به اوس ستا مشر زوی ووژنم.“ ٢٤) د مصر په لاره په يو سرائي کښې مالک خدائ موسىٰ له دې دپاره راغلو چې هغه ووژني. ٢٥) - ٢٦) نو د هغه ښځې، صفورې، يو تېرۀ کانه راواخستلو، هغې خپل زوی دې سره سنت کړو او د سنت تیکه يې د موسىٰ پښو له وروړله. نو د سنت د وينې د رواج په وجه هغې موسىٰ ته ووئيل، ”تۀ زما دپاره د وينې خاوند يې.“ نو مالک خدائ د موسىٰ ژوند بچ کړو. ٢٧) بيا مالک خدائ هارون ته وفرمائيل، ”د موسىٰ سره ملاوېدو له صحرا ته لاړ شه.“ نو هغه د هغه سره د خدائ پاک په غرۀ کښې ملاوېدو له لارو، او چې کله هغه د هغه سره ملاو شو، نو هغه يې ښکل کړو. ٢٨) بيا موسىٰ هارون ته هغه هر څۀ وفرمائيل څۀ چې مالک خدائ د فرمائيلو دپاره لېرلے وو، هغه د هغه معجزو په حقله هم هغه ته وفرمائيل د کومو چې مالک

خُدائ د کولو حُکم ورکړې وو. (۲۹) نو موسی او هارون مصر ته لاړل او د بنی اسرائیلو ټول مشران یې په یو خای راغونډ کړل. (۳۰) هارون هغوی ته هر خه و فرمائیل خه چې مالک خُدای موسی ته فرمائیلی و او د خلقو په مخکښی یې هغه ټولې معجزې وکړې. (۳۱) نو د هغوی یقین وشو، او چې کله هغوی واورېدل چې مالک خُدای هغوی له راغلی وو او چې کوم ظلم په هغوی کېدلو هغه یې لیدلې وو، نو دوی سجده وکړه او د مالک خُدای عبادت یې وکړو.

د حضرت موسی او حضرت هارون د مصر بادشاه په مخکښی ودرېدل

۵ (۱) د دې نه پس موسی او هارون د فرعون دربار ته لاړل او هغه ته یې و فرمائیل، ”مالک خُدای د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی چې، زما خلق تلو ته پرېږده چې دوی زما د عزت دپاره په صحرا کښی اختر وکړی.“ (۲) خو فرعون ترې تپوس وکړو، ”دا مالک خُدای څوک دے؟ زه ولې د هغه خبره ومنم او بنی اسرائیل تلو ته پرېږدم؟ نه زه مالک خُدای پېژنم، او نه به بنی اسرائیل تلو ته پرېږدم.“ (۳) موسی او هارون ورته و فرمائیل، ”د عبرانیانو خُدای پاک مونږ ته په خپله راڅرگند شوے دے. مونږ پرېږده چې په صحرا کښی درې ورځې سفر وکړو چې مالک خُدای زموږ خُدای پاک ته قربانی پېش کړو. که مونږ داسې ونه کړل، نو هغه به مونږ په وبا یا په جنگ ووژنی.“ (۴) فرعون موسی او هارون ته وویل، ”تاسو ولې دا خلق د خپل کار نه ویاسئ؟ پرېږدئ چې هم دغه کار کوی. (۵) گوری، تاسو خلق د مصریانو نه ډېر زیات شوی یئ. او اوس تاسو دا هم غواړئ چې دوی کار بس کړی.“ (۶) هم په هغه ورځ فرعون د دوی سختو مصریانو مشرانو او بنی اسرائیلو آفسرانو له حُکم ورکړو چې، (۷) ”د خښتو جوړولو دپاره خلقو ته بوس ورکول بند کړئ. دوی لېږئ چې په خپله یې ځان له راغونډوی. (۸) او هم هغه هومره خښتې ترې نه غواړئ چې څومره یې مخکښی

جوړولې، تاسو پرې يوه هم مه كموي. دوى خو كار نه كوى، نو ځكه دوى هر وخت منتونه كوى چې زه دوى پرېږدم چې لاړ شى او خپل خدائ پاك ته قربانى پېش كړى. (٩) په دې خلقو د مخكېنې نه نور هم سخت كار كوى او په داسې كار يې آخته كړئ چې د دې دروغو خبرو اورېدو وخت هم ورسره نه وي. (١٠)

د هغوى نه سخت كار اخستونكى مشران او د دوى افسران بهر لاړل او بنى اسرائيلو ته يې ووئيل، ”فرعون وئيلي دى چې هغه به تاسو له نور بوس نه دركوى. (١١) هغه وائى چې تاسو ځئ او چې چرته هم تاسو د خپلو ځانونو دپاره بوس راپېدا كولې شئ نو پېدا يې كړئ، خو د خېستو د جوړولو په شمېر كېنې به كمې نه راولئ.“ (١٢) نو خلق د مصر ټول ملك كېنې خواره شول چې بوس راجمع كړى. (١٣) د هغوى سختو مشرانو په دوى زور راوړلو چې هره ورځ به هم هغه هومره خېستې جوړوى چې څومره يې مخكېنې جوړولې چې كله هغوى ته بوس ملاوېدل. (١٤) د هغوى سختو مصريانو مشرانو بنى اسرائيل افسران وهل، كوم چې هغوى د دې كار مشران مقرر كړى وو. ورته يې وئيل، ”تاسو ولې هم هغه هومره خېستې نه جوړوئ لكه چې څومره تاسو مخكېنې جوړولې؟“ (١٥) نو د بنى اسرائيلو افسران راغلل او فرعون ته يې فرياد وكړو، ”بادشاه سلامت، زمونږ سره داسې ولې كېږي؟ (١٦) مونږ له بوس نه راكوى، خو بيا هم هغوى د خېستو جوړولو حكم راكوى او گوره، مونږ وهلې هم شو. خو دا ستا د خپلو خلقو غلطى ده.“ (١٧) فرعون ورته ووئيل، ”تاسو ناراسته يئ او كار كول نه غواړئ، نو دا ځكه تاسو منت كوى چې زه تاسو تلو ته پرېږدم چې مالك خدائ ته قربانى پېش كړئ. (١٨) اوس واپس كار له لاړ شئ. تاسو له به هغوى لږ بوس هم نه دركوى، خو اوس به خامخا هم هغه هومره خېستې جوړوئ.“ (١٩) د بنى اسرائيلو افسرانو ته پته ولگېده چې دوى په بد حالت كېنې دى، چې كله هغوى ته ووئيلې شول چې دوى به هره ورځ هم هغه هومره خېستې جوړوى چې څومره يې مخكېنې جوړولې. (٢٠) چې څنگه دوى د فرعون د دربار نه راووتل، نو دوى د موسى او هارون سره ملاو شول، ځكه چې هغوى د دوى انتظار كولو. (٢١) دوى موسى او

هارون ته ووئيل، ”مالِك خُدائِ دې په خپله ستاسو عدالت وکړې او سزا دې درکړې ځکه چې تاسو د فرعون او د هغه د درباريانو په زړونو کښې نفرت پېدا کړې دے. تاسو هغه له زمونږ د قتل بهانه ورکړې ده.“

د حضرت موسیٰ مالک خُدائِ ته شکایت کول

﴿٢٢﴾ بیا موسیٰ مالک خُدائِ ته واپس وگرځېدو او ورته یې وفرمائیل، ”مالک خُدایه، تۀ د دې خلقو سره ولې بد سلوک کوې؟ تا زۀ ولې دلته رالېږلے یم؟ ﴿٢٣﴾ ما چې کله هم د فرعون سره ستا په نوم خبرې کړې دی، نو هغه د دوی سره بد سلوک کړے دے. او تا د خپلو خلقو مدد نه دے کړے.“

﴿٦﴾ بیا مالک خُدائِ موسیٰ ته وفرمائیل، ”اوس به تۀ وگورې چې زۀ د فرعون سره څۀ کوم. زۀ به خپل زور سره هغه دې ته مجبور کړم چې زما خلق تلو ته پرېږدی، زۀ به د خپل لوی طاقت نه کار واخلم چې فرعون هغوی د ملک مصر نه وشړی.“

د خُدائِ پاک حضرت موسیٰ راغوبستل

﴿٢٠﴾ خُدائِ پاک موسیٰ ته وفرمائیل، ”زۀ مالک خُدائِ یم. ﴿٢١﴾ زۀ د قادر خُدائِ په توگه ابراهیم، اسحاق او یعقوب ته راڅرگند شوم، خو ما خپل ځان په هغوی باندې د خپل پاک نوم ”مالک خُدائِ“ په توگه ونۀ پېژندلو. ﴿٢٢﴾ ما د هغوی سره د کنعان ملک ورکولو لوظ هم وکړو، هغه ملک په کوم کښې چې دوی د مسافرو په شان اوسېدلی ؤو. ﴿٢٣﴾ اوس ما د بنی اسرائیلو فریاد اورېدلے دے ځکه چې مصریان د دوی نه د نوکرانو په شان کار اخلی. زۀ به د دوی سره خپل لوظ پوره کوم. ﴿٢٤﴾ نو بنی اسرائیلو ته ووايه چې زۀ هغوی ته وایم چې زۀ مالک خُدائِ یم، زۀ به تاسو بچ کړم او زۀ به تاسو د مصریانو د غلامۍ نه آزاد کړم. زۀ به د خپل

لوئ طاقټ نه کار واخلم او مصریانو له به سخته سزا ورکړم او زه به تاسو خلاص کړم. (٧) زه به تاسو خپل خلق جوړ کړم او زه به ستاسو خدای پاک یم. تاسو ته به پته ولگی چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم چې کله زه تاسو په مصر کښې د غلامی نه آزاد کړم. (٨) زه به تاسو هغه ملک ته راوړم چې د کوم ما ابراهیم، اسحاق او یعقوب له د ورکولو پوخ لوظ کړی وو، دا ملک به ستاسو میراث وی. زه مالک خدای یم. (٩) موسی بنی اسرائیلو ته دا وفرمائیل خو دوی د هغه خبره وانه وړېدل، ځکه چې د هغوی د سختې غلامی په وجه دوی همت بائیللے وو. (١٠) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (١١) ”لار شه او د مصر بادشاه فرعون ته ووايه چې هغه دې بنی اسرائیل د دې ملک نه تلو ته پرېږدی.“ (١٢) خو موسی ورته وفرمائیل، ”بنی اسرائیل چې زما خبره نه اوری، نو فرعون به یې څنگه واورې؟ زه خو په خبرو کولو کښې تکره نه یم.“ (١٣) مالک خدای موسی او هارون له حکم ورکړو چې، ”بنی اسرائیلو او د مصر بادشاه فرعون ته ووايئ چې ما تاسو له حکم درکړی دے چې بنی اسرائیل د مصر نه بهر بوځئ.“

د حضرت موسی او حضرت هارون نسب نامه

(١٤) د یعقوب د مشر زوی، د روبین دا څلور زامن وو، حنوک، فلو، حصرون او کرمی، دا د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې په دې نومونو یادېږی. (١٥) د شمعون دا شپږ زامن وو، یمو، ایل، یمین، اهد، یکین، صحر او ساؤل د کنعانی ښځې زوی، دا د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې په دې نومونو یادېږی. (١٦) د لیوی دا درې زامن وو، جیرسون، قهات او مراری، دا د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې په دې نومونو یادېږی. د لیوی ټول عمر یو سل اووه دېرش کاله وو. (١٧) د جیرسون دوه زامن وو، لینی او سمعی او د هغوی پېر اولاد وو. (١٨) د قهات څلور زامن وو، عمرام، اضهار، حبرون او عزی اېل. د قهات ټول عمر یو سل درې دېرش کاله وو. (١٩) د مراری دوه زامن وو، محلی او موشی. دا د لیویانو قبیلې او اولاد دے. (٢٠)

عُمرام د خپل پلار، خور یوکبد واده کړه، چې د هغې نه یې هارون او موسی پېدا شول. د عُمرام ټول عمر یو سل اووه دېرش کاله وو. (۲۱) د اِضهار درې زامن و، قورح، نَفج او زِکری. (۲۲) د عُزی اېل هم درې زامن و، میسائیل، الصفن او ستری. (۲۳) هارون د عمی نداب لور الیسبع واده کړه چې هغه د نحشون خور وه، د هغې نه یې ندب، ابیهو، اِلی عزر او اِتمر پېدا شول. (۲۴) د قورح درې زامن و، اسیر، القنه او ابیاسف، دوی د قورح قبیلو پلار نیکه و. (۲۵) د هارون زوی، اِلی عزر، د فوطئیل د لویو نه یوه لور واده کړه، چې د هغې نه یې فینحاس پېدا شو. دا د لیوی قبیلې د قومونو او کورنو مشران و. (۲۶) هارون او موسی هغه کسان و چې مالک خدای و فرمائیل چې، ”د بنی اسرائیلو قبیلې د مصر نه بهر بوخی.“ (۲۷) دا هغه کسان و چې د مصر بادشاه فرعون ته وویل چې بنی اسرائیل د مصر نه بهر تلو ته پرېږده.

د مالک خدای حضرت موسی او حضرت هارون له حکم ورکول

(۲۸) چې کله مالک خدای د مصر په ملک کښې موسی ته و فرمائیل چې، (۲۹) ”زه مالک خدای یم. چې زه تا ته څه وایم هغه هر څه د مصر بادشاه فرعون ته ووايه.“ (۳۰) خو موسی مالک خدای ته و فرمائیل، ”تا ته پته ده چې زه په خبرو کولو کښې تکره نه یم، نو فرعون به زما خبره څنگه واورى؟“

۷ (۱) مالک خدای موسی ته و فرمائیل، ”گوره، زه تا فرعون ته د خدای په شان جوړوم او ستا ورور هارون به ستا د پېغمبر په توگه د هغه سره خبرې کوی. (۲) چې څنگه ما حکم درکړې دې هارون ته هغه هر څه ووايه او هغه به فرعون ته وواي چې بنی اسرائیل د هغه د ملک نه تلو ته پرېږدی. (۳) - (۴) خو زه به د فرعون زړه سخت کړم. که زه هر څومره زیاتې نښې او معجزې په مصر کښې ښکاره کړم خو هغه به ستا خبره وانه وری. بیا به زه د مصریانو خلاف د

خپل لوی طاقت نه کار واخلم او دوی له به سخته سزا ورکړم. او زه به د خپل قوم خلق، بنی اسرائیل د مصر ملک نه ویاسم. (٥) نو مصریانو ته به پته ولگی چې زه مالک خدای یم، چې کله زه د دوی خلاف خپل لاس اوچت کړم نو بنی اسرائیل د هغوی د ملک نه بهر بوخم. (٦) موسی او هارون هم هغسې وکړل، لکه څنگه چې مالک خدای حکم ورکړی وو. (٧) په هغه وخت چې کله دوی فرعون سره خبرې وکړې، موسی د اتیاو کالو وو او هارون د درې اتیاو کالو وو.

د حضرت هارون امسا

(٨) مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، (٩) ”کله چې فرعون تاسو ته ووائی چې تاسو یوه معجزه ښکاره کړئ، نو هارون ته ووايه چې خپله امسا راواخلي او د فرعون په مخکښې پې وغورزوی، نو یو مار به ترې نه جوړ شی.“ (١٠) نو موسی او هارون فرعون له لارل او هغه شان پې وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړی وو. هارون خپله امسا د فرعون او د هغه د درباریانو په مخکښې وغورزوله، نو یو مار ترې نه جوړ شو. (١١) نو فرعون هم خپل د غیب علم لرونکی خلق او جادوگران راوغوښتل او هغوی هم د جادو په ذریعه هم هغه شان وکړل. (١٢) هغوی خپلې امساگانې وغورزولې او د امساگانو نه ماران جوړ شول. خو د هارون امسا د هغوی امساگانې تېرې کړې. (١٣) خو د فرعون زړه تر اوسه پورې سخت وو. لکه څنگه چې مالک خدای فرمائیلی و، هغه به د موسی او هارون خبره نه اورېدله.

په مصر اول افت: د نیل دریا د اوبو نه وینه جوړېدل

(١٤) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د فرعون زړه سخت دی، هغه خلق تلو ته نه پرېږدی. (١٥) په سحر کښې فرعون له لار شه چې کله هغه د نیل دریا ته کوزېږی. د خپل ځان سره هغه امسا هم یوسه چې مار ترې نه جوړ شوې وو

او د درياب په غاړه هغه ته ودرېږه. (۱۶) بيا فرعون ته ووايه چې مالک خدای د
 عبرانيانو خدای پاک، زه رالېږلې يم چې تا ته ووايم چې د هغه خلق تلو ته پرېږده
 چې دوی په صحرا کېنې د هغه عبادت وکړي. خو گوره، تا تر اوسه پورې دا
 خبره ونه منله. (۱۷) نو اوس، بادشاه سلامت، مالک خدای به يو داسې کار
 وکړي چې تا ته پته ولگي چې هغه په رشتيا مالک خدای دے. گوره، زما په لاس
 کېنې چې کومه امسا ده زه د درياب اوبه په دې وهم او د اوبو نه به وينه جوړه
 شي. (۱۸) کبان به مړه شي او د درياب اوبه به دومره سخت بوی شروع کړي
 چې مصريان به ترې اوبه نه شي څښلې. (۱۹) مالک خدای موسی ته وفرمائيل،
 ”هارون ته ووايه چې خپله امسا راواخلي او د مصر ټولو اوبو په طرف يعنې
 دريابونو، نهرونو او ښوونو دپاسه ونيسي. نو د اوبو نه به وينه جوړه شي او د
 مصر په ټوله زمکه به وينه وي، داسې د لرگي په لوبنو او د خټې په منگو کېنې به
 هم وي.“ (۲۰) نو موسی او هارون هم هغسې وکړل چې څنگه مالک خدای حکم
 کړے وو. د فرعون او د هغه درباريانو په مخکېنې، هارون خپله امسا اوچته کړه
 او د درياب اوبه يې پرې ووهلې او د درياب د ټولو اوبو نه وينه جوړه شوه. (۲۱)
 په درياب کېنې کبان مړه شول او دومره سخا بوی يې کولو چې مصريانو د
 درياب نه اوبه نه شوې څښلې. او د مصر په ټول ملک کېنې وينه وه. (۲۲) بيا د
 فرعون جادوگرانو د خپل جادو په ذريعه هم دغه شان وکړل او د فرعون زړه هم
 هغه شان سخت وو. لکه څنگه چې مالک خدای فرمائيلي وو، هغه د موسی او
 هارون د خبرې اورېدو نه انکار وکړو. (۲۳) فرعون راوگرځېدو او خپل محل ته
 لاړو، دا خبره يې زړه ته ښکته نه کړه. (۲۴) ټولو مصريانو د څښلو د اوبو دپاره د
 درياب غاړه وکنستله، ځکه چې هغوی د درياب اوبه نه شوې څښلې. (۲۵) چې
 مالک خدای په درياب افت راوستلے وو نو اووه ورځې د هغې نه پس تېرې
 شوې.

په مصر دویم اُفت: چيندځي

۸ ﴿١﴾ بيا مالک خُداى موسى ته وفرمائيل، ”فِرْعون له ورشه او هغه ته ووايه چې مالک خُداى فرمائى، زما خلق تلو ته پرېرده چې دوى زما عبادت وکړي. ﴿٢﴾ که تا انکار وکړو، نو زه به ستا په ټول مُلک داسې اُفت راولم چې په چيندځو به يې پټ کړم. ﴿٣﴾ د نيل درياب به د بې شمېره چيندځو نه ډک وي. دا به ستا محل، ستا د ځملاستو کوټې او کټ ته، ستا د درباريانو او د خلقو کورونو ته او ستاسو تنورونو او د اوږو بښانکونو ته به هم دروخېږي. ﴿٤﴾ چيندځي به په تا، ستا په خلقو او ستا په ټولو درباريانو دروخېږي.“ ﴿٥﴾ مالک خُداى موسى ته وفرمائيل، ”هارون ته ووايه چې خپله امسا د دريابونو، نهرونو او پنډونو دپاسه ونيسه او چيندځي به د مصر په مُلک وروخېږي.“ ﴿٦﴾ نو هارون دا د ټولو اوبو دپاسه ونيوله او چيندځي راوختلې او ټول مُلک يې پټ کړو. ﴿٧﴾ خو جادوگرانو د جادو نه کار واخستلو او دوى هم چيندځي جوړې کړې او د مصر مُلک ته يې راوړې. ﴿٨﴾ نو فِرْعون موسى او هارون راوغوښتل او ورته يې ووييل، ”مالک خُداى ته سوال وکړئ چې دا چيندځي لږې کړي، نو زه به ستاسو خلق تلو ته پرېردم، نو چې دوى به مالک خُداى ته قربانۍ پېش کړي.“ ﴿٩﴾ موسى ورته وفرمائيل، ”بادشاه سلامت، ته صرف وخت مقرر کړه چې زه ستا، ستا درباريانو او ستا د خلقو دپاره سوال وکړم، چې ته او ستاسو کورونه د چيندځو نه خلاص شي او د نيل درياب نه بغير به هيچرته هم پاتې نه شي.“ ﴿١٠﴾ فِرْعون ورته ووييل، ”سبا زما دپاره سوال وکړه.“ موسى ورته وفرمائيل، ”زه به هم دغسې وکړم لکه څنگه چې تا ووييل نو بيا به تا ته پته ولگي چې د مالک خُداى زمونږ د خُداى پاک په شان بل هيڅ څوک هم نشته. ﴿١١﴾ ته، ستا درباريان او ستا خلق به د چيندځو نه خلاص شي او د نيل درياب نه بغير به هيچرته هم پاتې نه شي.“ ﴿١٢﴾ بيا موسى او هارون د فِرْعون د دربار نه لاړل. چې کله موسى مالک خُداى ته سوال وکړو چې هغه چيندځي لږې کړي کومې چې هغه په فِرْعون راوستې وې، ﴿١٣﴾ نو مالک خُداى هم هغه شان وکړل چې څنگه موسى فرمائيلی

ؤو او په کورونو، صحنونو او په پټو کښې چيندخې مړې شوې. ﴿١٤﴾ مصريانو دا راغونډې کړې او لوی ډېری يې ترې جوړ کړل او ټول ملک سخا بوی کولو. ﴿١٥﴾ فرعون چې کله دا وليدل چې خبر شو، نو هغه بيا خپل زړه سخت کړو، لکه څنگه چې مالک خدای فرمائيلى ؤو، چې فرعون به د موسى او هارون خبره نه اوری.

په مصر درېم افت: ماشی

﴿١٦﴾ مالک خدای موسى ته وفرمائيل، ”هارون ته ووايه چې زمکه په خپله امسا ووهه، نو د ټول مصر د ملک خاورې نه به ماشی جوړ شى.“ ﴿١٧﴾ نو هارون زمکه په خپله امسا ووهله او د مصر د ملک د ټولې خاورې نه ماشی جوړ شول، چې ټول خلق او ځناور يې پټ کړل. ﴿١٨﴾ جادوگرانو هم زمکه ووهله چې د خپل جادو نه کار واخلي چې ماشی راوولى، خو دوى ناکام شول. نو ماشی په بنيادمو او ځناورو پورې انبستى ؤو، ﴿١٩﴾ بيا جادوگرانو فرعون ته وويل، ”دا د خدای پاک کار دى.“ خو د فرعون زړه سخت وو، لکه څنگه چې مالک خدای فرمائيلى ؤو، چې فرعون به د موسى او هارون خبره نه اوری.

په مصر څلورم افت: مچان

﴿٢٠﴾ بيا مالک خدای موسى ته وفرمائيل، ”سبا سحر وختى لار شه او د فرعون سره ملاو شه چې کله هغه درياب ته ځي، نو هغه ته ووايه چې مالک خدای فرمائي، زما خلق تلو ته پرېږده چې دوى زما عبادت وکړي.“ ﴿٢١﴾ که تۀ زما خلق تلو ته پرې نه ږدې، نو زۀ به په تا، ستا په درباريانو او ستا په خلقو بې شمېره مچان نازل کړم، د مصريانو کورونه به د مچانو نه پک وى او زمکه به ورباندې پټه وى. ﴿٢٢﴾ خو په هغه ورځ به زۀ د جشن علاقه بچ کړم، چرته چې زما خلق اوسپړى، نو هلته به مچان بېخى نه وى. زۀ چې داسې وکړم نو تا ته به پټه ولگى

چې زه مالک خدای، په دې ملک کښې حاضر یم. ﴿٢٣﴾ او زه به د خپلو خلقو او ستا د خلقو په مینځ کښې فرق راولم. دا نښه به سبا څرگنده شی. ﴿٢٤﴾ مالک خدای هم داسې وکړل او بې شمېره مچان د فرعون محل ته او د هغه د درباریانو کورونو ته رانوتل. د بې شمېره مچانو په وجه د مصر ټول ملک وران شو. ﴿٢٥﴾ نو فرعون موسی او هارون راوغوښتل او ورته یې وویل، ”لاږ شی او هم په دې ملک کښې خپل خدای پاک ته قربانۍ پېش کړئ.“ ﴿٢٦﴾ خو موسی ورته وفرمائیل، ”داسې کول به ټیک نه وی، چې کوم ځناور مونږ قربانۍ کوو او مونږ یې مالک خدای خپل خدای پاک ته پېش کوو د هغې په وجه به مصریان نفرت کوی. که د دې ځناورو د حلالولو په وجه مصریان زمونږ نه نفرت وکړی نو چې چرته هغوی مونږ وویښی، نو مونږ به سنگسار کړی. ﴿٢٧﴾ مونږ به خامخا په صحرا کښې درې ورځې سفر کوو چې مالک خدای خپل خدای پاک ته په صحرا کښې قربانۍ پېش کړو، لکه څنگه چې هغه مونږ له حکم راکړې دے.“ ﴿٢٨﴾ نو فرعون وویل، ”زه به تاسو تلو ته پرېږدم چې مالک خدای، خپل خدای پاک ته په صحرا کښې قربانۍ پېش کړئ، خو تاسو ډېر لرې مه ځئ. زما دپاره سوال وکړه.“ ﴿٢٩﴾ موسی ورته وفرمائیل، ”چې څنگه زه لاږ شم، نو زه به مالک خدای ته سوال وکړم چې سبا ستا، ستا د درباریانو او ستا د خلقو نه مچان لاږ شی. خو چې بیا ته مونږ له دوکه رانه کړې او چې خلق د تلو نه ایسار نه کړې چې مالک خدای ته قربانۍ وکړی.“ ﴿٣٠﴾ موسی د فرعون د دربار نه لاږو او مالک خدای ته یې سوال وکړو، ﴿٣١﴾ نو مالک خدای د موسی سوال قبول کړو. مچان د فرعون، د هغه د درباریانو او د هغه د خلقو نه لاږل، یو مچ هم پاتې نه شو. ﴿٣٢﴾ خو دا ځل هم فرعون زړه سخت کړو او بیا یې خلق تلو ته نه پرېښودل.

په مصر پینځم افت: د ځناورو مړه کېدل

٩ ﴿٣٣﴾ بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”فرعون له لاږ شه او ورته ووايه

چي مالڪ خُداي، د عبرانيانو خُداي پاك فرمائي، چي زما خلق تلو ته پرپرده چي زما عبادت وكري. ﴿٢﴾ خو كه ته انكار كوي او هغوي بيا هم تلو ته نه پرپردي، نو گوره، زه به ستا په ټولو خُناورو، ستا په آسونو، خرونو، اوسانو، خاروو، گډو او چپلو سخته بيماري درولپرم. ﴿٣﴾ زه به د بني اسرائيلو او د مصريانو د خاروو په مينخ كبنې فرق راولم او د بني اسرائيلو يو خارو به هم نه مري. ﴿٤﴾ ما مالڪ خُداي سبا وخت د دې كار كولو دپاره مقرر كړي دے. ﴿٥﴾ بله ورغ مالڪ خُداي هم هغسي وكړل لكه څنگه چي مالڪ خُداي فرمائيلى وؤ. د مصريانو ټول خاروي مره شول، خو د بني اسرائيلو يو خارو به هم مړ نه شو. ﴿٦﴾ فرعون تپوس وكړو چي څه شوي وؤ او هغه ته وويلى شول چي د بني اسرائيلو يو خارو به هم مړ نه شو. خو د هغه زړه سخت وو او هغه به خلق تلو ته نه پرېښودل.

په مصر شپږم افت: داني

﴿٨﴾ بيا مالڪ خُداي موسي او هارون ته وفرمائيل، ”د بتي نه يو څو لپي ايرې راواخلي، دا به موسي د فرعون په مخكېني د آسمان طرف ته لږه كړي. ﴿٩﴾ دا به د دوړې په شان د مصر په ټول ملك كېني خورې شي او په هر ځاي كېني به دا داني په خلقو او خُناورو راوخېږي.“ ﴿١٠﴾ نو هغوي ايرې راواخستلي او د فرعون په مخكېني ودرېدل، موسي دا د آسمان طرف ته لږه كړې، نو په خلقو او خُناورو باندې داني راوختلي او سخا شوې. ﴿١١﴾ جادوگران د دې قابل نه وؤ چي د موسي په مخكېني ولاړ وي، ځكه چي د نورو ټولو مصريانو په شان دوي هم په دانو پټ وؤ. ﴿١٢﴾ خو مالڪ خُداي د فرعون زړه سخت كړو، لكه څنگه چي هغه فرمائيلى وؤ، چي فرعون به د موسي او هارون خبره نه اوري.

په مصر اووم افت: دلي

﴿١٣﴾ بيا مالڪ خُداي موسي ته وفرمائيل، ”سحر وختي پاڅه او د فرعون په

مخکښې ودرېږه او هغه ته ووايه چې مالک خدای، د عبرانيانو خدای پاک فرمائی، چې زما خلق تلو ته پرېږده چې دوی زما عبادت وکړي. (۱۴) دا ځل به زه نه صرف ستا درباريانو او ستا خلقو له سزا ورکوم، بلکې دغه شان تا له به هم سزا درکوم، نو تا ته به پته ولگي چې په ټوله دنيا کښې زما په شان بل هيڅ څوک هم نشته. (۱۵) که ما خپل لاس اوچت کړې وې او ته او ستا خلق مې په بيمارو وهلې وې، نو تاسو به د دنيا نه ورک شوي وئ. (۱۶) خو ما ته د دې دپاره بادشاه کړې چې خپل طاقت ستا په ذريعه څرگند کړم او چې زما نوم په ټوله دنيا کښې خور شي. (۱۷) خو تر اوسه پورې ته خپل ځان ته لوی گورې او زما خلق تلو ته نه پرېږدې. (۱۸) گوره، سبا دا وخت به زه ږلی ووروم، چې داسې ږلی به کله د مصر په تاريخ کښې هم نه وي شوې. (۱۹) اوس خپل څاروی راولی او چې په پتو کښې ستاسو نور څه هم وي هغه محفوظ ځای ته راوړی. ږلی به په بهر پاتې خلقو او ځناورو باندې وورېږي او ټول به مړه شي. (۲۰) د فرعون کوم درباريان چې د مالک خدای د خبرې نه یرېدل نو هغوی خپل نوکران او څاروی په منډه باندې کورونو ته بوتلل. (۲۱) خو چا چې د مالک خدای خبرو ته غوږ ونه نيولو نو هغوی خپل نوکران او څاروی بهر په پتو کښې پرېښودل. (۲۲) بيا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”خپل لاس کښې امسا آسمان ته پورته کړه، نو د مصر په ټول ملک، خلقو، ځناورو او په پتو کښې په ټولو بوټو به ږلی وورېږي.“ (۲۳) -

(۲۴) نو موسی خپله امسا آسمان ته پورته کړه او مالک خدای تندر او ږلی راولېږله او برېښنا زمکه وهله. مالک خدای د ږلی يو لوی طوفان او آسماني بجلی راولېږله. د مصر په ټول تاريخ کښې هم داسې خراب طوفان کله هم نه وو تېر شوی. (۲۵) د مصر په ملک کښې بهر ټول ځناور او خلق ږلی ووهل. ږلی په پتو کښې ټول بوټی وغورزول او ټولې ونې يې ماتې کړلې. (۲۶) خو صرف د جشن په علاقه کښې، چرته چې بنی اسرائيل اوسېدل، هلته لږه ږلی هم نه وه وربدلې.

(۲۷) فرعون موسی او هارون راوغوښتل او ورته يې وفرمائیل، ”دا ځل زما نه گناه شوې ده، مالک خدای صادق دې او زه او زما خلق بدعمله یو. (۲۸) مالک خدای ته سوال وکړه. نور مونږ دې ږلی او تندر ونو ته نه شو ټينگېدې. زه به

تاسو تلو ته پرېږدم، تاسو به دلته نور نه ایسارېږئ.“ (۲۹) موسی هغه ته وفرمائیل،
 ”زه چې څنگه د ښار نه لار شم، نو زه به د دعا دپاره خپل لاسونه مالک خدای ته
 پورته کړم. نو تندر به بس شی او نوره رلی به نه ورېږی، نو داسې به تا ته پته
 ولگی چې زمکه د مالک خدای ده. (۳۰) خو ما ته پته ده چې ته او ستا درباریان
 اوس هم د مالک خدای، خدای پاک نه نه یرېږئ.“ (۳۱) سند او اوربشې تباہ
 شول، ځکه چې اوربشې پخې وې او د سنډو بوټی غوټی شوی ؤو. (۳۲) خو د
 غنمو فصل خراب نه شو، ځکه چې دا وروستو پخیري. (۳۳) موسی د فرعون نه
 لارو او د ښار نه بهر ووتلو او خپل لاسونه یې مالک خدای ته پورته کړل. تندر ونه،
 رلی او باران هر څه ودرېدل. (۳۴) چې کله فرعون ته پته ولگېده چې طوفان ختم
 شو، نو هغه بیا گناه وکړه. هغه او د هغه درباریانو خپل زړونه سخت کړل (۳۵)
 او لکه چې څنگه مالک خدای د موسی په ذریعه مخکښې فرمائیلی ؤو، فرعون
 بنی اسرائیل تلو ته نه پرېښودل.

په مصر اتم افت: د قحطی ملخان

۱۰ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”فرعون له لار شه. ما د هغه او د
 هغه د درباریانو زړونه سخت کړی دی، چې زه په دوی کښې خپلې دا معجزې
 څرگندې کړم (۲) او چې تاسو خپلو زامنو او نمسو ته وئیلې شی چې کله ما
 معجزې څرگندې کړې نو ما د مصریانو نه څنگه کم عقل جوړ کړل. تاسو ټولو
 ته به پته ولگی چې زه مالک خدای یم.“ (۳) نو موسی او هارون فرعون له لارل
 او هغه ته یې وفرمائیل، ”مالک خدای، د عبرانیانو خدای پاک فرمائی چې، ته به
 تر کومې پورې زما د منلو نه انکار کوې؟ زما خلق تلو ته پرېږده، چې هغوی زما
 عبادت وکړی. (۴) که ته هم دغه شان انکار کوې، نو گوره، سبا به زه ستا ملک
 ته د قحطی ملخان درولېږم. (۵) دا به دومره زیات وی چې د زمکې مخ به پټ
 کړی او هیڅ څوک به هم زمکه نه شی کتلې. دا به هغه هر څه وخورى کوم چې

برلی نه دی تباہ کړی، دغه شان هغه ونې به هم وخورى چې بيا راشنې کيږي. (٦)

د قحطۍ مولخانو نه به ستاسو کورونه، ستا د ټولو درباريانو او ستا د ټولو خلقو کورونه پک شى. دا به د هغه هر څه نه بدتر وي چې کوم ستا پلار نيکه په تاريخ کښې ليدلى دى. بيا موسى راوگرځېدو او د فرعون نه لارو. (٧) د فرعون درباريانو هغه ته ووييل، ”دا سرې به تر کومې پورې مونږ له تکليف راکوى؟ دا خلق تلو ته پرېږده، نو چې دوى د مالک خدائى، خپل خدائى پاک عبادت وکړي. تا ته پته نه لگي چې مصر تباہ شو؟“ (٨) نو موسى او هارون واپس فرعون له راوستې شول، نو هغه دوى ته ووييل، ”تاسو لار شى او د مالک خدائى د خپل خدائى پاک عبادت وکړئ. خو څوک څوک به ځي؟“ (٩) نو موسى ورته وفرمائيل، ”مونږ به ټول سره د خپلو ځوانانو او زړو ځو. مونږ به د ځان سره خپل زامن، لويه، گډې، چېلې او خپل څاروى هم بوحو، ځکه چې مونږ به د مالک خدائى په درناوى کښې اختر کوو.“ (١٠) فرعون ووييل، ”زما دې په مالک خدائى قسم وي چې زه به تاسو هيڅکله نه پرېږدم چې خپلې ښځې او بچي هم بوځي. گورئ، تاسو د څه غلط کار منصوبه جوړوئ. (١١) نه، هيڅکله هم نه. که تاسو د مالک خدائى عبادت کول غواړئ نو صرف سړى تلې شى.“ نو موسى او هارون د فرعون د دربار نه وشړلې شول. (١٢) بيا مالک خدائى موسى ته وفرمائيل، ”خپل لاس اوږد کړه چې د مصر په ملک د قحطۍ ملخان راشي. چې د قحطۍ ملخان راشي نو هر يو شين بوټې به وخورى، هر هغه څيز چې د برلى نه بچ پاتې وي.“ (١٣) نو موسى خپله امسا اوږده کړه او مالک خدائى د نمرخاته طرف نه په هغه ملک باد راوېرلو چې په هغه ټوله شپه او ټوله ورځ وچلېدو. چې کله سحر شو نو دې باد د قحطۍ ملخان راوړى وو. (١٤) د قحطۍ دې مولخانو د مصر ټول ملک نيولې وو. دا د قحطۍ د مولخانو د ټولو نه غټ لښکر وو چې نه دې نه مخکښې ليدلې شوې وو او نه به بيا کله وليدلې شى. (١٥) دوى د زمکې ټول مخ پټ کړو چې د دوى په وجه ملک تک تور شو، دوى هغه هر څه وخورل کوم چې د برلى نه پاتې وو، سره د هغه مېوې چې په ونو کښې وې. د

مِصر ټول مُلک په ونو او بوټو کښې هیڅ یو شین څیز پاتې نه شو. (۱۶) نو فرعون سمدستی موسی او هارون راوغوښتل او ورته یې ووئیل، ”ما د مالک خدای، ستاسو خدای پاک او ستاسو خلاف گناه کړې ده. (۱۷) نو اوس دا یو ځل زما گناه معاف کړه او مالک خدای خپل خدای پاک ته سوال وکړه چې دا د مرگ افت زما نه لرې کړی.“ (۱۸) موسی د فرعون نه لارو او مالک خدای ته یې سوال وکړو. (۱۹) او مالک خدای هغه د نمرخاته باد په یو زورور نمرپرېواته باد بدل کړو، چې ټول د قحطی ملخان یې اوچت کړل او بحر قلزم ته یې یوړل. د مصر په مُلک کښې یو د قحطی مُلخ هم پاتې نه شو. (۲۰) خو مالک خدای د فرعون زړه سخت کړو او بنی اسرائیل یې تلو ته نه پرېښودل.

په مصر نهم افت: توره تیاره

(۲۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”خپل لاس آسمان طرف ته اوږد کړه، نو د مصر په ټول مُلک به تیاره راشی، داسې تکه توره تیاره چې چا ته به هیڅ هم نه ښکاری.“ (۲۲) موسی خپل لاس آسمان طرف ته اوچت کړو او درې ورځې په ټول مصر تکه توره تیاره وه. (۲۳) مصریانو تر درېو ورځو پورې یو بل نه شو لیدلې او هیڅ څوک هم د خپل خپل ځای نه ونه خوځېدل، خو چې په کوم ځای کښې بنی اسرائیل اوسېدل هلته رڼا وه. (۲۴) فرعون موسی راوغوښتلو او ورته یې ووئیل، ”تاسو لار شئ چې د مالک خدای عبادت وکړئ، هم دغه شان ستاسو ښځې او بچي هم درسره تلې شی. خو ستاسو گډې، چېلې او څاروی به خامخا دلته پاتې کیږی.“ (۲۵) خو موسی ورته وفرمائیل، ”ته به مونږ له څاروی راکوې چې مونږ یې د قربانیانو او سوزېدونکې نذرانې په توگه مالک خدای خپل خدای پاک ته پېش کړو. (۲۶) مونږ به خپل څاروی د ځان سره بوځو، یو څاروی به هم نه پاتې کیږی. مونږ به په خپله څاروی خوښوو چې دې سره د مالک خدای د خپل خدای پاک عبادت وکړو. چې مونږ هلته رسېدلی نه یو مونږ ته پته نه لگی چې د کومو څاروو قربانی هغه ته پېش کړو.“ (۲۷) مالک خدای د فرعون زړه

سخت کړو او دوی یې تلو ته پرې نه بنودل. ﴿٢٨﴾ هغه موسی ته ووئیل، ”د مخې نه مې ورک شه. نور چې زما وړاندې رانه شې. په کومه ورځ چې زما مخې ته راغلې نو مې به شې.“ ﴿٢٩﴾ موسی ورته وفرمائیل، ”تیک ده، تا بنه ووئیل، ته به بیا ما کله هم ونه وینې.“

په مصر لسم افت: مرگ

١١ ﴿١﴾ بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”زه به د مصر په فرعون او د هغه په خلقو یو آخری افت راولم. د هغې نه پس به هغه تاسو د دې خای نه تلو ته پرېږدی. په رشتیا سره، هغه به تاسو ټول د دې خای نه وباسی. ﴿٢﴾ خلقو ته ووايه چې هر یو سرې د خپل گاونډی نه او هره یوه بنځه به د خپلې گاونډی نه د سپینو زرو او سرو زرو کالی وغواړی.“ ﴿٣﴾ مالک خدای بنی اسرائیل د مصریانو په نظر کښې درانه کړی دی. د دې نه علاوه، په خپله موسی هم د مصر په ملک کښې د فرعون د درباریانو او د ټولو خلقو په مخکښې یو عزتمند سرې گڼلې شو. ﴿٤﴾ موسی بیا فرعون ته وفرمائیل، ”مالک خدای فرمائی چې تقریباً په نیمه شپه به زه د مصر نه تېر شم، ﴿٥﴾ د مصر په ملک کښې هر یو مشر زوی به مې شی، د فرعون د مشر زوی نه واخله کوم چې په تخت کښې د وینځې تر هغه مشر زوی پورې کوم چې مېچنې ته ناست وی، او د څاروو ټول ورومبی پیدا شوی بچي به هم مړه شی. ﴿٦﴾ د مصر په ټول ملک کښې به داسې په زوره ژړا وی، چې نه به مخکښې کله شوې وی او نه به وشي. ﴿٧﴾ خو چې چرته بنی اسرائیل اوسیری نو هلته به خبر وی، دوی او د دوی په څاروو پسې به یو سپی قدر هم ونه غیږی. نو تا ته به پته ولگی چې زه، مالک خدای د مصریانو او بنی اسرائیلو په مینځ کښې فرق راولم.“ ﴿٨﴾ موسی خپله خبره د دې وئیلو سره ختمه کړه، ”ستا ټول درباریان به ما له راشی او زما په مخکښې به ټیټ شی او دوی به زما منت وکړی چې خپل ټول خلق روان کړه او لاړ شه. د دې نه پس به زه لاړ

شم.“ نو موسیٰ د قهره تک سور وو چې د فرعون نه لارو. ﴿٩﴾ بیا مالک خدایٰ موسیٰ ته وفرمائیل، ”فرعون به ستا خبره حُکمه وانۀ وری، چې زۀ د مصر په مُلک کبني نورې معجزې هم وکړم.“ ﴿١٠﴾ موسیٰ او هارون د فرعون په مخکبني دا ټولې معجزې وکړې، خو مالک خدایٰ به د فرعون زړۀ سختولو او هغه به بنی اسرائیل د هغه د مُلک نه تلو ته نۀ پرېښودل.

د فسحي اختر

١٢ ﴿١﴾ مالک خدایٰ د مصر په مُلک کبني موسیٰ او هارون ته وفرمائیل، ﴿٢﴾ ”دا میاشت به ستاسو دپاره د کال اولنی میاشت وی. ﴿٣﴾ د بنی اسرائیلو ټول قوم ته دا ووايي چې، د دې میاشتي په لسمه ورځ به هر سرې د خپل خاندان دپاره یو گډورې یا د چبلی بچې راوی. ﴿٤﴾ او کۀ چرې د چا په خاندان کبني د ټول څاروی خوړلو والا کسان کم وی، نو هغه دې د خپل گاونډی سره چې د هغه د کور په خوا کبني اوسېږي، په شریکه د کسانو د شمېر په مطابق گډورې یا د چبلی بچې راوی او هر یو کس ته دې د خوراک په مطابق حصه ملاو شی. ﴿٥﴾ تاسو به یو گډورې یا د چبلی بچې خوښ کړئ، خو دا دې خامخا د یو کال نر وی چې هیڅ عیب په کبني نۀ وی. ﴿٦﴾ نو د دې میاشتي د څوارلسمې ورځې په ماښام، د بنی اسرائیلو ټول قوم به دا څاروی حلال کړی. ﴿٧﴾ خلق دې د هغه ویني نه لږه وینه واخلي او د دروازو په چوکاټونو او پاسنی درشل باندې دې ولگوی، د کورونو په هغه چوکاټونو چرته چې هغوی دا څاروی خوری. ﴿٨﴾ په هغه شپه دې غوښه په اور ورپته کړې شی او د ترخو بوتو او د پتیرې روتی سره دې وخورلې شی. ﴿٩﴾ د دې څاروی نه څۀ کچه او یا یشېدلې څیز مۀ خورئ، بلکې دا ټول وړیت کړئ او سره د سر، پښو او دننی ټولو اندامونه یې وخورئ. ﴿١٠﴾ تر سحره پورې په دې کبني هیڅ هم باقی مۀ پرېږدئ، خو کۀ پاتې شی نو هغه وسوزوئ. ﴿١١﴾ دا به تاسو زر زر خورئ، حُکمه چې تاسو به د سفر دپاره ملا تړئ،

ستاسو په پښو به پېزار وی او ستاسو په لاسونو کښې به امساگانې وی. دا زما یعنې د مالک خدای په درناوی کښې د فسحې اختر دے. (۱۲) په هغه شپه به زه د مصر ملک نه تېرېږم او هر وړومبې پیدا شوې نر انسان او حیوان به ووژنم او د مصر ټولو معبودانو له به سزا ورکړم، زه مالک خدای یم. (۱۳) په چوکاټونو د وینې نښه به ما ته هغه کورونه په نښه کوی چې تاسو په کښې اوسېږئ. چې کله زه مصریان هلاکوم او زه دې وینې ته گورم، نو د خه نقصان رسولو نه بغير به ستاسو نه تېر شم. (۱۴) تاسو په دې ورځ خامخا اختر کوئ چې تاسو ته هغه خه دریاډیرې چې ما مالک خدای خه کړی دی. دغه اختر په راتلونکی وختونو کښې همېشه دپاره کوئ.

د پتیرې روتې اختر

(۱۵) مالک خدای وفرمائیل، ”تاسو به اووه ورځې خمبیره شوې پخه روتې نه خورئ، صرف پتیره روتې به خورئ. په وړومبې ورځ به تاسو د خپلو کورونو نه ټوله خمبیره لرې کړئ، ځکه چې که په دې اووه ورځو کښې څوک خمبیره شوې پخه روتې وخورئ، نو هغه کس به د بنی اسرائیلو نه نه شی گڼلې. (۱۶) په وړومبې ورځ او بیا په اوومه ورځ به تاسو زما د عبادت دپاره یو ځای کېږئ. په دغه ورځو کښې به بل یو کار هم نه کوئ خو د ځان دپاره صرف خوراک تیارولې شی. (۱۷) د پتیرې روتې اختر کوئ، ځکه چې دا هغه ورځ ده چې ما تاسو د مصر نه قبيله په قبيله راوویستلې. تاسو به په راتلونکی وختونو کښې همېشه په دې ورځ اختر کوئ. (۱۸) د وړومبې میاشتې د څوارلسمې ورځې د ماښام نه واخله د یویشتمې ورځې تر ماښامه پورې، خمبیره شوې روتې مه خورئ. (۱۹-۲۰) چې اووه ورځې ستاسو په کورونو کښې خمبیره پیدا نه شی، که څوک هم خمبیره روتې وخورئ که هغه د دې ملک وی یا مسافر وی، نو هغه کس به نور د بنی اسرائیلو نه نه شی گڼلې.“

د فسحې اختر په اول ځل کول

﴿٢١﴾ موسى د بنی اسرائیلو ټول مشران راوغوښتل او هغوی ته یې وفرمائیل، ”په تاسو کښې دې هر یو کس یو گډورۍ یا د چپلی بچۍ خوښ کړی او حلال یې کړئ، نو چې ستاسو خاندان د فسحې اختر وکړی. ﴿٢٢﴾ د وپلنی یوه گېډی راواخلئ، دا د وینې په لوبښی کښې پویه کړئ او دا وینه د خپلو کورونو د دروازو په چوکاټونو او په پاسنو دُرشلو باندې ولگوئ. په تاسو کښې دې یو کس هم د خپل کور نه تر سحره پورې نه وځی. ﴿٢٣﴾ چې کله مالک خدای د مصر نه تېرېږی او مصریان هلاکوی، نو هغه به د دروازو په چوکاټونو او پاسنو دُرشلو باندې هغه وینه وگوری او د مرگ فرېشته به ستاسو کورونو ته پرې نه ږدی چې راننوخی او تاسو ووژنی. ﴿٢٤﴾ تاسو او ستاسو اولاد به خامخا همېشه دپاره دا اصول منئ. ﴿٢٥﴾ چې کله تاسو هغه ملک ته ورننوخئ چې مالک خدای د هغې درکولو وعده کړې ده، نو تاسو دا اختر هر کال کوئ. ﴿٢٦﴾ چې ستاسو اولاد ستاسو نه تپوس کوی چې، د دې اختر څه مطلب دے؟ ﴿٢٧﴾ تاسو به ورته وایئ چې دا د مالک خدای په درناوی کښې د فسحې اختر قربانی ده، ځکه چې هغه په مصر کښې د بنی اسرائیلو د کورونو دپاسه تېر شو. هغه مصریان هلاک کړل، خو مونږ یې بچ کړو.“ بنی اسرائیلو خپل سرونه ټیټ کړل او د مالک خدای عبادت یې وکړو. ﴿٢٨﴾ بیا بنی اسرائیل لارل او هغه شان یې وکړل چې څنگه مالک خدای موسی او هارون له حکم ورکړې وو.

د آخری افت رارسېدل

﴿٢٩﴾ په نیمه شپه کښې مالک خدای د مصر په ملک کښې ټول وپرومبی پیدا شوی زامن ووژل، د فرعون د زوی نه واخله کوم چې په تخت کښېناستو، د هغه قېدی د زوی پورې چې په قېدخانې کښې وو، د څاروو ټول وپرومبی پیدا شوی بچی هم ووژلے شول. ﴿٣٠﴾ په هغه شپه فرعون، د هغه درباریان او نور ټول مصریان

راوبینس شول. په ټول مصر کښې په چغو چغو ژړا کېدله، ځکه چې یو کور هم داسې نه وو چې مړې په کښې نه وو شوی. (۳۱) هم په هغه شپه بادشاه موسی او هارون راوغوښتل او ورته یې ووئیل، ”تاسو دواړه او ټول بنی اسرائیل پاڅئ. زما د ملک نه ووځئ، لکه څنگه چې تاسو وئیل، نو لاړ شی او د مالک خدای عبادت وکړئ. (۳۲) خپلې گډې، چېلې او څاروی د ځان سره بوځئ او لاړ شی. او زما د برکت دپاره هم دعا وکړئ.“ (۳۳) مصریانو په بنی اسرائیلو زور راوړو چې زر زر د هغه ملک نه ووځي، دوی ووئیل، ”که تاسو لاړ نه شی نو مونږ به ټول مړه شو.“ (۳۴) نو خلقو د پتیرې پېرو ښانکونه پک کړل او په څادرو کښې یې وتړل او د ځان سره یې یوړل. (۳۵) بنی اسرائیلو هم هغسې کړی وو چې څنگه موسی ورته فرمائیلی وو او د مصریانو نه یې د سرو زرو او سپینو زرو کالی او جامې غوښتلی وو. (۳۶) مالک خدای په مصریانو د دې خلقو قدر وکړو او چې دوی څه غوښتل هغوی ورکړل. نو داسې بنی اسرائیلو د مصریانو دولت لوټ کړو.

د بنی اسرائیلو د مصر نه تلل

(۳۷) بنی اسرائیلو د رعمسیس نه سکات پورې پېدل مزل وکړو. د ښځو او ماشومانو نه بغېر دا تقریباً شپږ لکه سړی وو. (۳۸) سره د پېرو گډو، چېلو او څاروو، نور هم پېر خلق ورسره لاړل. (۳۹) دوی د هغه پېرو نه پتیره روټی پخې کړې چې کومې یې د مصر نه ځان سره راوړې وې، ځکه چې دوی د مصر نه ناڅاپی ویستلې شوی وو چې دومره وخت ورته ملاو نه شو چې د ځان دپاره خمبیره روټی یا نور خوراک تیار کړی. (۴۰) بنی اسرائیل په مصر کښې څلور سوه دېرش کاله اوسېدل. (۴۱) هم په هغه ورځ څلور سوه دېرش کاله پوره شول، چې د مالک خدای د خلقو ټولې قبیلې د مصر نه وتلې. (۴۲) دا هغه شپه وه چې د مالک خدای په دوی نظر وو چې کله یې دوی د مصر نه راوویستل، نو دغه شپه به د همېشه دپاره مالک خدای ته وقف وی نو ټول بنی اسرائیل به په هم دې

وجه په راتلونکی وخت کښې په دې شپه بېدار اوسېږی.

د فسحې اختر په حقله اصول

٤٣) مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ”دا د فسحې د اختر اصول دی. د بل ملک یو کس به هم د فسحې اختر خوراک نه خوری، (٤٤) خو چې کوم غلام تاسو په بیعه اخستې وی دا خوراک خوړلې شی خو تاسو به مخکښې هغه سنت کوی. (٤٥) مسافر یا مزدور به دا نه شی خوړلې. (٤٦) دا ټول خوراک به په هغه کور کښې خوړلې شی چې په کوم کښې دا تیار شوې وی، چې غوښه بهر راونه باسئ او چې یو هډوکه هم مات نه کړئ. (٤٧) د بنی اسرائیلو ټول قوم به دا اختر کوی، (٤٨) خو چې کوم سرې سنت شوې نه وی هغه به دا نه خوری. که په تاسو کښې د بل ملک څوک اوسېږی او د مالک خدای په درناوی کښې د فسحې اختر کول غواړی، نو اول به خامخا د هغه د کور ټول نران سنت کولې شی. بیا به هغه د یو پېدائشی بنی اسرائیلی په شان گڼلې شی او په دې اختر کښې تاسو سره برخه اخستې شی. (٤٩) د هغه ملک او د بل ملک خلقو دپاره به یو شان قانون وی کوم چې ستاسو سره اوسېږی.“ (٥٠) ټولو بنی اسرائیلو فرمانبرداری وکړه او هم هغه شان یې وکړل چې څنگه مالک خدای موسی او هارون له حکم ورکړې وو. (٥١) هم په هغه ورځ مالک خدای د بنی اسرائیلو قبیلې د مصر د ملک نه راوویستلې.

د اول پېدا شوو نرانو وقف کول

١٣) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (٥٢) ”ټول وپرومبی پېدا شوی نران ما ته وقف کړه. د هرې بنی اسرائیلی بڼې مشر ماشوم او هر یو وپرومبی نر څاروې زما دے.“

د پتيرې روتې اختر

٣) موسى خلقو ته وفرمائيل، ”دا ورځ ياده ساتئ، په کومه ورځ چې تاسو د مصر نه راووتلئ، چرته چې تاسو غلامان وئ، دا هغه ورځ ده چې مالک خدائ تاسو د خپل لوی طاقت سره راوويستلئ، خمبیره روتې به نه خورئ. ٤) د وپومبې مياشتې په دې ورځ چې د ابیب مياشت ده تاسو د مصر نه روان یئ. ٥) مالک خدائ ستاسو د پلار نيکه سره پوخ لوظ کړې دے چې تاسو له به د کنعانيانو، حتيانو، اموريانو، حويانو او د ييوسيانو ملک درکوی. چې کله تاسو هغه زرخېز ملک ته بوځي، نو د کال په وپومبې مياشت کبني دا اختر کوئ. ٦) اووه ورځې به تاسو پتيره روتې خورئ او په اوومه ورځ د مالک خدائ د درناوی دپاره اختر وکړئ. ٧) اووه ورځې به تاسو خمبیره روتې نه خورئ، چې خمبیره روتې هيچرته هم ستاسو په ملک کبني پيدا نه شی. ٨) چې کله اختر شروع کيږي، خپلو زامنو ته ووايئ چې دا هر څه تاسو ځکه کوئ چې کله تاسو د مصر نه تلئ نو مالک خدائ ستاسو دپاره څه کړی وؤ. ٩) چې کله تاسو دا اختر کوئ نو دا به تاسو ته هغه څه داسې دريادوی لکه چې يوه نښه تاسو په خپل لاس يا تندي ترلی وی، نو د دې دپاره چې د مالک خدائ کلام ستاسو په ژبه وی، ځکه چې مالک خدائ د خپل لوی طاقت سره تاسو د مصر نه راوويستلئ. ١٠) نو تاسو هر کال دا اختر په خپل مقرر وخت کوئ.

وپومبې پيدا شوی نران

١١) مالک خدائ به تاسو د کنعانيانو ملک ته راوی، د کوم چې هغه ستاسو پلار نيکه له د ورکولو پوخ لوظ کړې دے. چې کله هغه ملک تاسو له درکړی، ١٢) نو تاسو خامخا هر وپومبې پيدا شوې نر مالک خدائ ته پېش کوئ. ستاسو هر يو وپومبې پيدا شوې نر څاروې به د مالک خدائ وی، ١٣) خو تاسو به د هغه نه هر يو نر خر واپس اخلي او د هغه په بدل کبني به يو گپورې پېش کوئ. خو که

تاسو هغه خر واپس اخستل نه غواړئ، نو څپت يې مات كړئ. تاسو به هر يو خپل وپرومبې پېدا شوي نر بچي په بدل كېنې خامخا واپس اخلي. (۱۴) په راتلونكي وخت كېنې چې كله ستاسو زامن تپوس كوي چې د دې رسمونو څه مطلب دې، نو تاسو به ورته وايئ چې مالک خدای په خپل لوی طاقت سره مونږ د مصر نه راوويستلو، چې هلته مونږ غلامان وو. (۱۵) چې كله د مصر فرعون خپل زړه سخت كړو او مونږ يې تلو ته نه پرېښودلو، نو مالک خدای د مصر په ملك كېنې هر يو وپرومبې پېدا شوي نر انسان او حېوان ووژلو. نو دا ځكه مونږ هر يو نر څاروي مالک خدای ته قرباني كوو او خپل وپرومبې پېدا شوي زامن په بدل كېنې واپس اخلو. (۱۶) دا اختر به يو يادگار وي، داسې لكه چې مونږ يوه نښه په خپل لاس يا تندي باندې تړلې وي، دا به مونږ ته هغه څه رايادوي چې مالک خدای په خپل لوی طاقت سره مونږ د مصر نه راوويستلو.

د وريخي ستن او د اور ستن

(۱۷) چې كله د مصر فرعون خلق تلو ته پرېښودل، نو خدای پاك دوی په هغه لار بونه تلل كومه چې د درياب په غاړه د فلسطينو علاقې ته تلې وه، اكر چې دا لار لنډه وه. خدای پاك وفرمائيل، ”زه دا نه غواړم چې دا خلق پښېمانه شي او مصر ته راواپس شي چې هغوی ته دا پته ولگي چې په هغوی جنگ راروان دې.“ (۱۸) نو هغه دا خلق د صحرا په كږه وږه لار د بحر قلزم په طرف بوتلل. بني اسرائيلو د جنگ دپاره قطارونه جوړ كړي وو. (۱۹) موسی د يوسف هډوكي د خپل ځان سره يوړل، لكه څنگه چې يوسف د بني اسرائيلو نه د دې د وړلو پوخ لوظ اخستې وو. يوسف فرمائيلې وو، ”خدای پاك به په رښتيا سره ستاسو مدد له راشي، نو بيا تاسو خامخا زما هډوكي د دې ځای نه د خپل ځان سره يوئې.“ (۲۰) بني اسرائيل د سكات نه لارل او د صحرا په غاړه ايتام كېنې يې خېمې ولگولې. (۲۱) د ورځې به مالک خدای د وريخي په ستن كېنې د لار ښودلو دپاره د دوی نه مخكېنې تلو او د شپې د اور په ستن كېنې مخكېنې تلو چې دوی ته رڼا

وی او چې دوی د شپې، ورځې مزل کوی. (۲۲) د ورځې به هر وخت د ورځې ستن د خلقو نه مخکېنې وه او د شپې به د اور ستن د هغوی نه مخکېنې وه.

د بحر قلزم نه پورې وتل

۱۴ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې واپس راوگرځی او فی هخیروت ته مخامخ، د مجدال او د دریاب په مینځ کښې بل صفون ته نزدې خېمې ولگوی. (۳) د فرعون به دا خیال وی چې بنی اسرائیل په ملک کښې سرگردانه گرځی او په صحرا کښې راگېر دی. (۴) زه به د فرعون زړه سخت کړم او هغه به په دوی پسې وی، خو زه به د فرعون او د هغه په ټول لښکر فتح ومومم نو داسې به زما عزت وشي، او مصریانو ته به پته ولگی چې زه مالک خدای یم.“ نو بنی اسرائیلو فرمانبرداری وکړه. (۵) چې کله فرعون خبر شو چې بنی اسرائیل تښتېدلی دی، نو هغه او د هغه دریاریانو خپلې ارادې بدلې کړې او وې وئیل، ”مونږ دا څه کړی دی؟ مونږ بنی اسرائیل تښتېدلو ته پرېښودل، زموږ غلامان زموږ د لاس نه لارل.“ (۶) نو فرعون خپلې جنگی گاپی تیارې کړې او خپل لښکر یې د ځان سره روان کړو. (۷) هغه د خپلو ټولو جنگی گاپو سره روان شو، شپږ سوه په کښې بڼې جنگی گاپی وې چې آفسران ورسره وو. (۸) مالک خدای د فرعون زړه سخت کړو او هغه په بنی اسرائیلو پسې روان شو نو بنی اسرائیل زړور روان وو. (۹) د مصریانو لښکر، سره د ټولو آسونو، جنگی گاپو او په آسونو سواره کسان په دوی پسې وو او هلته ور ورسېدل چرته یې د دریاب سره فی هخیروت او بل صفون ته نزدې خېمې لگولې وې. (۱۰) چې څنگه فرعون ورنږد شو، نو بنی اسرائیلو وکتل، او وې لیدل چې مصریان په دوی پسې راروان وو. بنی اسرائیل پېر سخت ویرېدل او مالک خدای ته یې فریاد وکړو. (۱۱) دوی موسی ته وئیل، ”په مصر کښې اديرې نه وې څه چې تا دې صحرا ته د مړ کېدو دپاره راوستلی یو؟ گوره، دا تا څه کړی دی چې مونږ دې د

مِصر نه راوويستلو. (۱۲) مونږ تا ته مخکښې په مِصر کښې نه ؤو وئيلي چې داسې به کيږي؟ مونږ تا ته وئيلي ؤو چې مونږ پرېږده چې د مِصريانو غلامی کوو. چې په دې صحرا کښې د مړه کېدو نه به ښه وی چې مونږ د مِصريانو غلامی کولې. (۱۳) موسی ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”پرېږئ مه. کلک شی، او تاسو به وگورئ چې مالک خدای ستاسو د بچ کولو دپاره نن څه کوی، ځکه چې نن تاسو کوم مِصریان وینئ هغوی به هیڅکله هم بیا ونه وینئ. (۱۴) مالک خدای به ستاسو دپاره جگړه وکړی، تاسو غلی کښېښئ.“ (۱۵) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”ته ولی ما ته ژاړې؟ بنی اسرائیلو ته ووايه چې وړاندې لار شی. (۱۶) خپله امسا پورته کړه او د درياب دپاسه یې ونیسه. اوبه به په مینځ بېلې شی او بنی اسرائیل به د درياب په مینځ کښې په اوچه زمکه پورې وځی. (۱۷) زه به د مِصريانو زړونه دومره سخت کړم چې هغوی به په تاسو پسې درشی، نو په فرعون، د هغه په لښکر، جنگی گاپو او د هغه په آسونو سوارو کسانو فتح موندلو په وجه به زما عزت وشي. (۱۸) چې کله زه هغوی له ماتې ورکړم، نو مِصريانو ته به پته ولگی چې زه مالک خدای یم.“ (۱۹) د مالک خدای فرېشته، کومه چې د بنی اسرائیلو د لښکر نه مخکښې روانه وه، اوس د دوی شاته لاړه. د وریځې ستن هم حرکت وکړو تر دې پورې (۲۰) چې د مِصريانو او بنی اسرائیلو په مینځ کښې شوه. وریځې به مِصريانو ته تیاره جوړوله، خو د بنی اسرائیلو لښکر ته به یې رڼا راوستله، نو دا لښکرې په ټوله شپه کښې یو بل ته نزدې نه شوې راتلې. (۲۱) نو موسی د درياب دپاسه خپل لاس اوږد کړو او مالک خدای د نمرخاته په زوروره هوا درياب وروستو بوتلو. هوا ټوله شپه وچلېدله او درياب یې په اوچه زمکه بدل کړو. اوبه په مینځ بېلې شوې، (۲۲) او بنی اسرائیل په اوچه زمکه د درياب نه پورې وتل، د دوی بنی او گس طرف ته د اوبو دېوالونه ؤو. (۲۳) مِصریان ورپسې ؤو او د خپلو ټولو آسونو، جنگی گاپو او په آسونو سوارو کسانو سره په دوی پسې درياب ته ورکوز شول. (۲۴) د سحر د رڼا نه مخکښې مالک خدای د اور او وریځې ستن نه لاندې د مِصريانو لښکر ته وکتل او هغوی یې د وارخطایي

په وجه تبتېدو ته جوړ کړل. ﴿٢٥﴾ مالک خدای د هغوی د جنگی گاپو پاپی ونبلولې، نو چې هغه په سختی سره چلېدلې. مصریانو ووئیل، ”مالک خدای زمونږ خلاف د بنی اسرائیلو دپاره جگړه کوی. راځئ چې د بنی اسرائیلو نه وتبتو.“ ﴿٢٦﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”خپل لاس د دریاب دپاسه اوږد کړه، نو اوبه به په مصریانو، د هغوی په جنگی گاپو او په آسونو سوارو کسانو واپس راشی.“ ﴿٢٧﴾ نو موسی خپل لاس د دریاب دپاسه اوږد کړو او د سحر د ریا په وخت اوبه خپل صحیح خدای له واپس راغلي. مصریانو د اوبو نه د تبتېدو کوشش وکړو، خو مالک خدای هغوی د دریاب مینځ ته ورگزار کړل. ﴿٢٨﴾ اوبه واپس راغلي او جنگی گاپی، په آسونو سواره کسان او د مصریانو ټول لښکر اوبو ډوب کړو کوم چې د دریاب پورې په بنی اسرائیلو پسې وو، او یو هم پکښې بچ پاتې نه شو. ﴿٢٩﴾ خو بنی اسرائیل په اوچه زمکه د دریاب نه پورې وتل او د دوئ بنی او گس طرف ته د اوبو دېوالونه وو. ﴿٣٠﴾ نو، په هغه ورځ مالک خدای بنی اسرائیل د مصریانو د زور نه بچ کړل او بنی اسرائیلو هغوی ولیدل چې د دریاب په غاړه مړه پراته وو. ﴿٣١﴾ چې کله بنی اسرائیلو د مالک خدای هغه لوی قدرت ولیدو کوم چې هغه د مصریانو خلاف بنودلې وو، نو دوئ د مالک خدای نه ویرېدل، او په مالک خدای او د هغه په خدمت کونکی موسی یې ایمان راوړو.

د حضرت موسی حمدوثناء وئیل

١٥ ﴿١﴾ بیا موسی او بنی اسرائیلو مالک خدای ته دا حمدوثناء ووئیله، ”زه به مالک خدای دپاره حمدوثناء ووايم، ځکه چې هغه د جلال نه پکه فتح موندلې ده، هغه آسونه او په آسونو سواره کسان دریاب ته غورزولی دی. ﴿٢﴾ مالک خدای زما طاقت دې او زما حمدوثناء د هغه دپاره ده، او هغه ذات دې چې زه یې بچ کړم، هغه زما خدای پاک دې او زه به د هغه ثناء وایم، هغه زما د پلار خدای

پاک دے او زه به د هغه لوى بيان كرم. (۳) مالک خدائ د جنگيالى په شان دے، د هغه نوم مالک خدائ دے. (۴) هغه درياب كښې د فرعون جنگي گاډۍ او لښكر پوب كړو د هغه ښه ښه مشران په بحر قلزم كښې پوب شول. (۵) ژور درياب هغوى پوب كړل، هغوى د كاني په شان لاندې بېخ ته لاړل. (۶) مالکه خدایه، ستا په ښى لاس كښې د جلال نه پك طاقت شته، مالکه خدایه، ستا ښى لاس دشمنان ټوټې ټوټې كوى. (۷) د خپل لوى جلال سره تا خپل دشمنان د پښو لاندې كړل، تا د اور په شان خپل قهر ورو لېږلو او هغوى دې د بوسو په شان وسوزول. (۸) تا درياب پو كړو او اوبه اوچتې راغونډې شوې، سېلابونه د دېوال په شان نېغ ودرېدل، او د درياب په بېخ كښې اوبه كلکې شوې. (۹) دشمن لافي وهلې، چې زه به په هغوى پسې يم او زه به ورو سپرم، زه به د هغوى غنيمت وويشم او خپل ځان به په دې ښه مور كرم. زه به خپله توره راوباسم او زه به هغوى تباه كرم. (۱۰) خو تا پوكې وركړو او درياب هغوى پوب كړل، مصریان په زور ورو اوبو كښې د سيكې په شان پوب شول. (۱۱) اے مالکه خدایه، ستا په شان نور معبودان څوك دى؟ ستا په شان څوك دے چې ټولو نه لوى او مقدس دے؟ ستا جلال د يرې نه پك دے، ځكه چې داسې عجيبه كارونه كوي. (۱۲) تا خپل ښى لاس اوږد كړو، نو زمكې زمونږ دشمنان ژوندى تېر كړل. (۱۳) ته په خپله وعده ولاړ وې او تا هغه خلقو ته لار ښودله كوم چې تا بچ كړى دى، ته به په خپل طاقت سره هغوى، تر خپل مقدس ځائ پورې ورسوي. (۱۴) قومونو واورېدل او په لړزان شول، فلسطين په دردونو آخته شول. (۱۵) د ادوم مشران ودرېدل، د موآب مشران په لړزان آخته شول، د كنعان ټولو اوسېدونكو خپله حوصله بائيلله. (۱۶) سخته يره او هيبت په هغوى باندې پرېوتو، هغوى ستا د لاس طاقت وليدو او هغوى د تيرې په شان غلى شول، تر دې پورې مالکه خدایه، چې ستا قوم تېر شولو، چې هغه خلق تېر شول كوم چې تا بچ كول. (۱۷) ته به خپل خلق دننه راولي او هغوى به په خپل غره آبادوي، هغه ځائ اے مالکه خدایه، چې تا د خپل ځان دپاره خوبښ كړې دے، هغه پاک ځائ ته، اے مالکه خدایه، چې

تا په خپله ودان کړې دے. (۱۸) مالک خدای به تل تر تله بادشاهی کوی.

د بی بی مریم حمدوثناء وئیل

(۱۹) چې کله د فرعون آسونه، د هغه جنگی گاډی او د هغه په آسونو سواره کسان درياب ته ورکوز شول، مالک خدای د درياب اوبه واپس په هغوی باندې راوستلې، خو بنی اسرائیل د درياب په مینخ کښې په اوچه زمکه تېر شول. (۲۰) بیا د هارون خور مریم، کومه چې پېغمبره وه، هغې خپل تمبل راواخستلو، او ټولې ښځې د خپلو تمبلونو سره په گډېدو په هغې پسې لاړې. (۲۱) نو مریم هغوی ته دا حمدوثناء ووئيله، ”مالک خدای ته حمدوثناء ووايئ، ځکه چې هغه لویه فتح موندلې ده، هغه آسونه او په آسونو سواره کسان درياب ته غورزولی دی.“

ترخې اوبه

(۲۲) بیا موسی بنی اسرائیلو له حکم ورکړو چې د بحر قلزم نه روان شی، نو دوی د شور صحرا ته لاړل. دوی په صحرا کښې درې ورځې مزل وکړو خو اوبه یې ونه موندلې. (۲۳) چې کله دوی ماره ته راغلل، نو دوی د ماره اوبه نه شوې څښلې ځکه چې د دې ځای اوبه ترخې وې. نو د دې ځای نوم ماره اېښودلې شوې وو. (۲۴) نو خلق موسی ته وغورېدل او ورته یې ووئیل، ”مونږ به څه څښو؟“ (۲۵) موسی مالک خدای ته سوال وکړو، نو مالک خدای هغه ته د لرگی یوه ټکړه وښودله، هغه دا اوبو ته وغورزوله او اوبه خوږې شوې. مالک خدای هلته د هغوی دپاره حکمونه او یو قانون جوړ کړو او هلته یې په هغوی آزمېښت وکړو. (۲۶) ورته یې وفرمائیل، ”که تاسو د مالک خدای، د خپل خدای پاک خبره په غور سره واورئ او هغه څه کوئ کوم چې د هغه په نظر کښې صحیح دی او د هغه قانون ته پام کوئ او د هغه ټول حکمونه پوره کوئ، نو زه به په تاسو داسې هیڅ بیماری نه راولم چې کومې ما په مصریانو راوستلې وې، ځکه چې زه مالک

خُدائِ یم او زه شفا درکونکے یم۔“ ﴿۲۷﴾ بیا دوی ایلیم ته راغلل، چي هلته د اوبو
دولس چينې او د کجورو اویا ونې وې، او هلته هغوی د اوبو په خوا خېمې
ولگولې.

من او مرزان

۱۶ ﴿۲۸﴾ د بنی اسرائیلو ټول قوم د ایلیم نه په سفر روان شو او د دوېمي
مياشتې په پینځلسمه ورځ دوی د صین بیابان ته راغلل، دا د هغوی د مصر نه د
راوتلو نه پس ؤو، کوم چي د ایلیم او سینا په مینځ کښې دے. ﴿۲۹﴾ هلته په بیابان
کښې دوی ټول د موسی او هارون خلاف وغورېدل ﴿۳۰﴾ او بنی اسرائیلو هغوی ته
وویل، ”کاش چي مونږ مالک خدای د مصر په ملک کښې وژلی وے. هلته د
غوبښې لوبښو ته کښېناستے خو شو کنه چي مونږ په مړه خېټه روتی خوړلے.
تاسو مونږ دلته دې بیابان ته د دې دپاره راوستلی یو چي دا ټول خلق د لوږې نه
ووژنئ.“ ﴿۳۱﴾ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”گوره، اوس به زه ستاسو ټولو
دپاره د آسمان نه یو خوراک د باران په شان ووروم. دا خلق دې هره ورځ بهر
خی او د ځان دپاره دې هم هغه هومره راټولوی چي بس یې وی. نو داسې به زه
دوی معلوم کړم چي زما په کلام عمل کوی او که نه. ﴿۳۲﴾ خو په شپږمه ورځ به
دوی د هغې یو په دوه راوړی چي څومره هره ورځ راټولوی او پخوی یې.“ ﴿۳۳﴾ نو
موسی او هارون ټولو بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”تاسو ته به نن ماښام پته ولگی
چي هغه مالک خدای وو چا چي د مصر نه راوویستلی. ﴿۳۴﴾ په سحر کښې به
تاسو د مالک خدای جلال ووینئ. مالک خدای د خپل ځان خلاف ستاسو
غورېدل اورېدلی دی. مونږ هیڅ نه یو چي تاسو زمونږ خلاف غورېږئ.“ ﴿۳۵﴾ بیا
موسی وفرمائیل، ”هغه به مالک خدای وی چي په ماښام کښې تاسو له د خوړلو
دپاره غوبښه درکړی او په سحر کښې په مړه خېټه روتی درکړی، ځکه چي مالک
خدای د خپل ځان خلاف ستاسو غورېدل اورېدلی دی. مونږ هیڅ هم نه یو چي

تاسو زمونږ خلاف غورېږئ، دا په حقيقت كښې تاسو د مالِك خُداى خلاف غورېږئ.“ (٩) موسى هارون ته وفرمائيل، ”د بنى اسرائيلو ټول قوم ته ووايه چې راشي او د مالِك خُداى په حضور كښې ودرېږي، خُكه چې مالِك خُداى د دوى غورېدل اورېدلى دى.“ (١٠) چې هارون خنګه د بنى اسرائيلو ټول قوم ته دا خبره وكړه او چې هغوى بيابان ته وكتل، ناخاپى د مالِك خُداى جلال په وريځو كښې راښكاره شو. (١١) مالِك خُداى موسى ته وفرمائيل، (١٢) ”ما د بنى اسرائيلو غورېدل اورېدلى دى. هغوى ته ووايه چې په ماښام كښې به هغوى ته د خوړلو دپاره غوښه ملاو شى او سحر كښې به په روتې ماړه شى. نو هغوى ته به پته ولگي چې زه مالِك خُداى، د هغوى خُداى پاك يم.“ (١٣) په ماښام كښې د مړزانو يو لوى سېل راغلو او چرته چې خېمې وې هلته كښېناستو او په سحر كښې د خېمو گېرچاپېره پرځه وړېدلې وه. (١٤) چې كله پرځه اوچه شوه، نو د بيابان مخ په وړو وړو سپينو څيزونو باندې پټ شولو. (١٥) چې كله بنى اسرائيلو دا وليدل، نو هغوى نه پېژندل چې دا څه شى دى او د يو بل نه يې تپوسونه كول، ”دا څه دى؟“ موسى دوى ته وفرمائيل، ”دا هغه روتې ده چې مالِك خُداى تاسو له د خوړلو دپاره دركړې ده. (١٦) مالِك خُداى حُكم كړى دى چې ستاسو هر يو كس به دومره راټولوى چې څومره خوړلى شى، تقريباً دوه كلو د خپل خاندان د هر يو كس دپاره.“ (١٧) بنى اسرائيلو هم دغه شان وكړل، چا دپره او چا لږه راټوله كړه. (١٨) چې كله دوى اندازه واخستله، چا چې دپره راټوله كړې وه د هغه سره دپره زياته نه وه او چا چې لږه راټوله كړې وه د هغه سره كمه نه وه. هر يو كس د خپل ضرورت په مطابق راټوله كړې وه. (١٩) موسى دوى ته وفرمائيل، ”تر سحره پورې به هيڅ څوك هم په دې كښې څه نه پرېږدى.“ (٢٠) خو بعضې كسانو د موسى خبره وانه وړېدله او لږه يې ترې نه پرېښوده. او بل سحر په كښې چينجى شوى ؤو او سخا بوى ترې نه تلو، نو موسى دوى ته په قهر شو. (٢١) هر سحر هر يو كس به د خپل ضرورت په مطابق راټولوله، او چې نمر به گرم شو، نو څه هم چې په زمكه پاتې ؤو نو هغه به ويلي شول. (٢٢) په شپږمه

ورخ دوی یو په دوه روتی راتوله کړه، څلور کلو د هر یو کس دپاره. د قوم ټول مشران راغلل او موسی ته یې د دې په حقله وویل، (۲۳) نو هغه دوی ته وفرمائیل، ”مالک خدای حکم کړی دے چې سبا د سبت مقدسه د آرام ورخ ده کومه چې مالک خدای ته وقف ده، چې تاسو څه پخول غواړئ هغه نن پاڅه کړئ او چې څه یشول غواړئ نو وې یشوئ. چې څه پاتې شی نو هغه د سبا دپاره پرېږدئ.“ (۲۴) چې څنگه موسی حکم کړی وو، چې څه پاتې وه نو هغه یې د بلې ورځې پورې پرېښودله، او دا سخا نه شوه او نه په کبني چينجی وشول. (۲۵) موسی وفرمائیل، ”دا نن وخورئ، ځکه چې نن د سبت يعنی د آرام ورخ ده، دا ورخ مالک خدای ته وقف شوې ده او تاسو به بهر په زمکه هیڅ هم ونه مومی. (۲۶) تاسو به شپږ ورځې خوراک راتولوی، خو اوومه ورخ د سبت ورخ ده، هیڅ خوراک به په کبني نه وی چې تاسو یې راتول کړئ.“ (۲۷) په اوومه ورخ څه خلق د خوراک راتولولو دپاره بهر لارل، خو هغوی هیڅ هم ونه موندل. (۲۸) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”تر کومې پورې به تاسو زما حکمونه او شریعت ماتوئ؟“ (۲۹) یاد ساتئ چې ما مالک خدای، تاسو له د سبت ورخ درکړې ده، نو په شپږمه ورخ به زه د همپشه دپاره تاسو له د دوو ورځو خوراک هم درکوم. په اوومه ورخ هر یو کس چې چرته هم وی هلته به ایساریږی او د خپل کور نه به بهر نه وځی.“ (۳۰) نو هغوی په اوومه ورخ آرام وکړو. (۳۱) د بنی اسرائیلو قوم په دې خوراک من نوم کېښودو. دا د دنیا د تخم په شان واړه وو او رنگ یې سپین وو او خوند یې داسې وو لکه روتی چې په شاتو کبني پخه شوې وی. (۳۲) موسی وفرمائیل، ”مالک خدای حکم کړی دے چې تاسو څه من د خپلو نسلونو دپاره وساتئ، نو هغوی به دا روتی وگوری کومه چې هغه مونږ له په بیابان کبني د خورلو دپاره راکړې ده کله چې هغه مونږ د مصر ملک نه راوویستلو.“ (۳۳) موسی هارون ته وفرمائیل، ”یو لوبسے واخله او د دوه کلو برابر من په کبني واچوه او د مالک خدای په حضور کبني یې کېږده چې زمونږ د راتلونکو نسلونو دپاره وساتلے شی.“ (۳۴) چې څنگه مالک خدای موسی له حکم ورکړی وو،

هارون هغه د لوظ صندوق کښې د کاني تختو ته مخامخ کېښودو، چې بچ وساتلې شي. (٣٥) بنی اسرائیلو څلوېښت کاله من خوړل، تر دې پورې چې هغوی د کنعان ملک ته ورسېدل او هلته دېره شول. (٣٦) (په هغه ورځو کېښې به اومر او ایفه د څیزونو تلو دپاره استعمالېدل لکه څنگه چې نن سبا کلو یا من استعمالېږي، یو اومر د ایفه لسمه حصه ده لکه څنگه چې کلو د من څلوېښتمه یا پنځوسمه حصه ده.)

د گټ نه اوبه راوتل

١٧ (١) د بنی اسرائیلو ټول قوم د صین بیابان نه په سفر روان شولو او د مالک خدای په حکم یې د یو ځای نه بل ځای ته کډه وړله. دوی په رفیدیم کېښې خېمې ولگولې، خو هلته د دې خلقو دپاره د څښلو اوبه نه وې. (٢) نو په دې وجه خلق د موسی سره په جگړه شول او وې وئیل، ”مونږ له د څښلو اوبه راکړه.“ موسی دوی ته وفرمائیل، ”تاسو ولې ما سره په جگړه یئ؟ تاسو ولې مالک خدای په آزمېښت کېښې اچوئ؟“ (٣) خو خلق ډېر تږی وؤ او موسی ته وغورېدل. دوی وئیل، ”تا مونږ ولې د مصر نه راوویستلو؟ د دې دپاره چې مونږ، زمونږ بچی او زمونږ څاروی د تندې نه ووژنې؟“ (٤) نو موسی مالک خدای ته منت زاری وکړه او وې فرمائیل، ”زه دې خلقو سره څه وکړم؟ دوی خو زما سنگسارولو ته تیار دی.“ (٥) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د ځان سره د بنی اسرائیلو یو څو مشران روان کړه او د خلقو په وړاندې څه. د ځان سره هغه امسا هم یوسه په کومه چې تا د نیل دریا په وهله وو. (٦) او گوره، زه به په سینا کېښې په یو گټ باندې ستا په وړاندې ولاړ یم. ته هغه گټ په امسا ووهه او د هغه گټ نه به د خلقو دپاره د څښلو اوبه راوځی.“ نو موسی د بنی اسرائیلو د مشرانو په مخکښې هم دغه شان وکړل. (٧) نو هغه په دغه ځای مسه (یعنې آزمېښت) او مریبه (یعنې جگړه) نوم کېښودو، ځکه چې بنی اسرائیل په جگړه

شول او مالک خدائ يې په آزمېښت کېښې واچولو چې وې وئيل، ”مالک خدائ زمونږ مل دے که نه دے؟“

د عماليقيانو سره جنگ کېدل

٨) بيا عماليقيان راغلل او په رفيديم کېښې يې په بنی اسرائيلو باندې حمله وکړه. ٩) موسی يشوع ته وفرمائيل، ”يو څو سړی خوښ کړه او لاړ شه، سبا د عماليقيانو سره جنگ وکړه. زه به د غره په سر ودرېرم او د خدائ پاک طاقت لرونکې امسا به زما په لاس کېښې وي.“ ١٠) يشوع هم هغه شان وکړل چې څنگه ورته موسی فرمائيلی ؤو او عماليقيانو سره يې جنگ وکړو او موسی، هارون او حور د غره سر ته لاړل. ١١) تر کومې پورې چې موسی لاسونه پورته نيولی ؤو، اسرائيليان په گټه کېښې ؤو، خو چې کله هغه لاسونه لاندې کړل، نو عماليقيان په گټه کېښې شول. ١٢) چې کله د موسی لاسونه ستړی شول، نو هارون او حور ورله د کېښناستو دپاره يو کانې راوړو او هغوی د هغه يو څنگ او بل څنگ ته ولاړ ؤو او د هغه لاسونه يې پورته نيولی ؤو او د نمرېربواتو پورې د هغه لاسونه نېغ ؤو. ١٣) نو داسې يشوع عماليقيانو له پوره شکست ورکړو. ١٤) بيا مالک خدائ موسی ته وفرمائيل، ”دا فتح د ياد ساتلو دپاره د ځان سره وليکه. يشوع ته دا واوروه چې زه به عماليقيان مکمل تباہ کړم.“ ١٥) موسی يوه قربانگاه جوړه کړه او په هغې يې ”مالک خدائ زما د فتحې جنډا ده“ نوم کېښودو. ١٦) نو ځکه هغه وفرمائيل، ”د مالک خدائ جنډا اوچته ونيسئ. مالک خدائ به د همېشه دپاره د عماليقيانو خلاف جنگ جاری ساتي.“

د يترو حضرت موسی سره ملاوېدل

١٨) د موسی سخر يترو، څوک چې د ميديان امام وو، هغه د هغه هر څه په حقله واورېدل چې خدائ پاک د موسی او د خپلو خلقو بنی اسرائيلو دپاره

کړی ؤو او چې مالک خدای هغوی څنگه د مصر نه راویستلی ؤو. (۲) نو یټرو موسی له راغلو، د موسی بنځه صفوره یې هم د ځان سره راوستله، کومه چې موسی د خپلې سخرانې کره پرېښې وه، (۳) او ورسره د هغې دوه زامن جیرسوم او الی عزز هم ؤو. موسی فرمائیلی ؤو، ”زه په پردی ملک کښې مسافر یم.“ نو ځکه هغه په یو زوی جیرسوم نوم کېښودو. (۴) هغه دا هم فرمائیلی ؤو، ”زما د پلار خدای پاک زما مل وو او زه یې د مصر د فرعون نه بچ کړم چې هغه زه وژلم.“ نو ځکه هغه په بل زوی الی عزز نوم کېښودو. (۵) یټرو د موسی د بنځې او د هغې د دوو زامنو سره بیابان ته راغلو چرته چې موسی د خدای پاک غره ته نزدې اوسېدو. (۶) هغه موسی له خبر وروپېرلو چې، ”زه ستا د بنځې او د دوو زامنو سره درروان یم،“ (۷) نو موسی هغه سره ملاوېدو دپاره بهر لاړو، د هغه په مخکښې د عزت نه ټیټ شو او ښکل یې کړو. هغوی د یو بل د خبر خبریت پوښتنه وکړه او بیا د موسی خپمې ته دننه راغلل. (۸) موسی یټرو ته هغه هر څه وفرمائیل کوم چې مالک خدای د بنی اسرائیلو په خاطر په فرعون او د مصر په خلقو کړی ؤو. هغه ته یې د هغه تکلیفونو په حقله هم وفرمائیل کوم چې په لاره کېښې دوی ته پېښ شوی ؤو او دا هم چې مالک خدای دوی څنگه بچ کړی ؤو. (۹) چې کله یټرو دا هر څه واورېدل، نو هغه ډېر خوشحاله شو (۱۰) او وې وئیل، ”د مالک خدای ثناء دې وی، چې هغه تاسو د فرعون او د مصر د خلقو نه بچ کړی. د مالک خدای ثناء دې وی، چې هغه خپل خلق د غلامۍ نه بچ کړل. (۱۱) اوس ما ته پته ولگېده چې مالک خدای د نورو ټولو معبودانو نه لوی دی، ځکه چې هغه خپل خلق د مصریانو نه بچ کړل کله چې مصریانو دوی ته سپک کتل.“ (۱۲) بیا یټرو یوه پوره سوزېدونکې قربانۍ پېش کړه او ورسره یې نورې قربانۍ هم راوړلې چې د خدای پاک په حضور کېښې یې پېش کړی، هارون او د بنی اسرائیلو نور ټول مشران د یټرو سره د خدای پاک حضور ته لاړل، چې د عبادت په شکل کېښې د قربانۍ دغه روټی وخورۍ.

د قاضيانو مقرر کېدل

١٣ په بله ورځ موسی د خلقو لانجې فېصله کولو ته کېښناستو او د سحر نه تر ماښامه پورې خلق ترې نه راتاو و. ١٤ چې کله یتره هغه هر څه ولیدل کوم چې موسی کول، نو هغه ترې تپوس وکړو، ”دا څه دی چې ته یې د خلقو دپاره کوې؟ ته دا کار یواځې ولې کوې، چې د سحر نه تر ماښامه پورې خلق د مشورې دپاره درنه راتاو وی؟“ ١٥ موسی خپل سحر ته وفرمائیل، ”زه به خامخا داسې کوم ځکه چې خلق د خدای پاک رضا معلومولو دپاره ما له راځی. ١٦ چې کله د دوو کسانو په مینځ کېښې لانجه وی، نو هغوی ما له راشی او زه بیا دا گورم چې کوم یو په حقه دے او کوم په ناحقه دے او زه دوی ته د خدای پاک حکمونه او شریعت ښایم.“ ١٧ یتره ورته ووئیل، ”ته دا کار په صحیح طریقه نه کوې. ١٨ ته او دا خلق به ځانونه ستړی کړی. دا کار ستا دپاره ډېر مشکل دے، ته دا کار یواځې نه شي کولې. ١٩ زما خبره واوره زه به تا له یوه ښه مشوره درکړم او خدای پاک به ستا مل وی. ستا دپاره به دا ښه وی چې ته د خلقو لانجې راوړې او د خدای پاک په حضور کېښې یې پیش کوې. ٢٠ ته به دوی ته د خدای پاک حکمونه او شریعت ښایې او ته به دوی ته د ژوند د تېرولو طریقې او هغه څه ښایې چې دوی به یې کوی. ٢١ د دې نه علاوه، ته یو څو قابل کسان هم خوښ کړه او هغوی په لسو، پنځوسو، سوونو او زرگونو کسانو باندې مشران مقرر کړه. هغوی دې داسې سپری وی چې د خدای پاک نه یرېږی، چې اعتباری وی او رشوت خواره نه وی. ٢٢ هغوی دې همپشه د قاضیانو په شان د خلقو خدمت کوی. هغوی به ټولې سختې لانجې تا له راوړی، خو وړې لانجې به هغوی په خپله فېصله کوی، نو ستا دپاره به آسانی جوړه شی او بوج به درنه کم شی. ٢٣ که ته هم هغه شان کوې چې څنگه خدای پاک حکم درکړی دے، نو ته به دومره زیات سترې کېږې هم نه او ټول خلق به په خپر سره خپل خپل کور ته ځی.“ ٢٤ موسی د یتره مشوره ومنله ٢٥ نو هغه د ټولو بنی اسرائیلو نه قابل خلق خوښ

کړل. او هغوی یې په لسو، پنځوسو، سوونو او زرگونو کسانو مشران مقرر کړل. (۲۶) هغوی به په پخه توګه د قاضیانو په شان د خلقو خدمت کولو، هغوی به ټولې سختې لانجې موسی له راوړې خو وړې لانجې به هغوی په خپله فېصله کولې. (۲۷) بیا موسی یټرو رخصت کړو او یټرو خپل ملک ته واپس لاړو.

د بنی اسرائیلو سینا غره ته رسېدل

(۱) - (۲) بنی اسرائیل د رفیدیم نه روان شول او چې کله دوی د مصر نه راوتلی و، د هغې نه پس د درېمې میاشتې په اوله ورځ د سینا بیابان ته راغلل. دوی هلته د سینا د غره په لمن کښې خېمې ولګولې، (۳) او موسی خدای پاک له غره ته وروختلو. مالک خدای د غره نه هغه ته آواز وکړو او ورته یې وفرمائیل چې، ”بنی اسرائیلو یعنې د یعقوب اولاد ته داسې ووايه. (۴) ”تاسو په خپله هغه څه ولیدل چې ما د مصریانو سره وکړل او تاسو مې داسې بوتلئ لکه چې باز خپل بچی په وزرو کښې اوږی او دلته مې خپل ځان له راوستلئ. (۵) اوس، که تاسو زما فرمانبرداری وکړئ او زما په لوظ باندې ټینگ ودرېږئ، نو بیا به تاسو په ټولو خلقو کښې زما خپل خاص خلق یئ، هسې خو ټوله زمکه زما ده. (۶) تاسو به زما دپاره مقدسه ډله یئ او د امامانو په توګه به زما خدمت کوئ.“ موسی، ته به دا خبره بنی اسرائیلو ته ورسوې. (۷) نو موسی کوز شو او د قوم مشران یې راغونډ کړل او کوم حکم چې مالک خدای هغه ته کړی و هغه ټولې خبرې یې هغوی ته بیان کړې. (۸) نو ټولو خلقو په یوه خوله جواب ورکړو، ”مالک خدای چې څه هم فرمائیلی دی مونږ به هم هغه شان کوو.“ بیا موسی واپس د هغوی جواب مالک خدای ته ورسولو. (۹) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”زه به په تکه توره وریخ کښې تا له راشم، چې کومې خبرې زه تا سره کوم نو خلق به زما خبرې واورې نو داسې به هغوی د همېشه دپاره په تا یقین کوی.“ چې خلقو کوم جواب ورکړی و نو موسی هغه مالک خدای ته وویل، (۱۰) او مالک خدای

موسیٰ ته وفرمائیل، ”خلقو له ورشه او هغوی ته ووايه چې هغوی دې نن او سبا خپل ځانونه د عبادت دپاره پاک کړی. هغوی دې خامخا خپلې جامې وویښی (۱۱) او په درېمه ورځ دې تیار اوسپړی. په هغه ورځ به زه د ټولو خلقو په موجودگی کې د سینا غره ته راکوز شم. (۱۲) د غره نه گېرچاپېره حدونه مقرر کړه چې خلق به ترې نه نه راوړی او هغوی ته ووايه چې نه غره ته راوخېژی او نه یې لمنې ته ورنزدې شی. خو که څوک غره ته ورشی، نو هغه به خامخا ووژلې شی، (۱۳) هېڅ څوک به هم نه ورځی، خو که څوک ورشی نو هغه به سنگسارولې شی یا به په غشو ویشتلې شی. هغه که انسان وی یا حیوان وی خامخا به وژلې شی. خو چې کله بیگل په اوږد آواز وغږولې شی، نو بیا به خلق غره ته راوخېژی.“ (۱۴) بیا موسیٰ د غره نه راکوز شو او خلقو ته یې وفرمائیل چې د عبادت دپاره خپل ځانونه پاک کړی. نو هغوی خپلې جامې وویښلې، (۱۵) او موسیٰ هغوی ته وفرمائیل، ”د درېمې ورځې دپاره ځانونه تیار کړی او په دې دوران کې د بنځو سره مه ځملي.“ (۱۶) د درېمې ورځې په سحر تندرته او برېښناگانې شوې، په غره باندې تکه توره وریخ رابښکاره شوه او د بیگل اوچت آواز واورېدلې شو. او د خېمو په ځای کې چې څومره خلق وو هغوی ټول د یرې نه په لړزان شول. (۱۷) موسیٰ هغه خلق د خېمو د ځای نه د خدای پاک حضور ته بوتلل او هغوی د غره په لمن کې ودرېدل. (۱۸) د سینا ټول غر د وریخ په شان په لوگی کې پټ وو، ځکه چې مالک خدای په دې باندې په اور کې راکوز شوې وو. دا لوگي د بتي د لوگی په شان بره ختلو او ټول غر سخت ولړزېدلو. (۱۹) د بیگل آواز نور هم اوږدېدلو او زیاتېدلو. موسیٰ خبرې کولې او خدای پاک هغه له د تندر د آواز په شان جواب ورکولو. (۲۰) مالک خدای د سینا د غره سر ته راکوز شو او موسیٰ یې د غره سر ته راوغوښتلو. نو موسیٰ وروختلو (۲۱) او مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”ښکته لاړ شه او خلقو له خبرداري ورکړه چې زما کتلو دپاره د حدونو نه راوا نه وړی، خو که چرې راوختل، نو پېر کسان به د هغوی نه مړه شی. (۲۲) که امامان هم ما ته نزدې

راځي نو هغوي دې هم ځان پاک کړي، گني زه مالک خدای به هغوي له سزا ورکړم.“ (۲۳) موسی مالک خدای ته وفرمائیل، ”خلق د سینا غره ته نه شی راختلې، ځکه چې تا مونږ له خبردارۍ راکړې دې چې د دې نه گېرچاپېره حدونه مقرر کړو او غر مقدس وگڼو.“ (۲۴) مالک خدای هغه ته وفرمائیل، ”بسکته لار شه او هارون هم د ځان سره راوخېژوه. خو چې امامان او خلق ما ته د راتلو دپاره د حدونو نه راوا نه وړي، گني زه، مالک خدای به هغوي له سزا ورکړم.“ (۲۵) نو بیا موسی خلقو له ورکوز شو او چې مالک خدای څه فرمائیلی و هغه یې ورته وفرمائیل.

د شریعت لس حکمونه

۲۰ (۱) بیا خدای پاک کلام وکړو او هغه ټولې خبرې دا دی، (۲) ”زه مالک خدای، ستاسو خدای پاک یم چا چې تاسو د مصر د ملک نه راوویستلې، کوم چې د غلامۍ ملک وو. (۳) زما نه غېر د نورو معبودانو عبادت مه کوئ. (۴) د خپلو ځانونو دپاره بتان مه جوړوئ، د داسې یو څیز په شکل هم نه چې هغه پاس په آسمان کېښي وی یا په زمکه وی یا که هغه د زمکې لاندې په اوبو کېښي وی. (۵) یو بت ته هم چې سجده ونه لگوئ او نه یې عبادت وکړئ، ځکه چې زه مالک خدای، ستاسو خدای پاک یو غېرتی خدای یم. زه هغه خلقو او د هغو اولادونو له د درېم او څلورم نسل پورې سزا ورکوم څوک چې زما نه کرکه کوی. (۶) خو زه د هغه خلقو زرگونو نسلونو ته خپله نه بدلېدونکې مینه ښایم څوک چې زما سره مینه لری او زما حکمونه مني. (۷) زما نوم د غلطو مقصدونو دپاره مه استعمالوئ، ځکه چې زه، مالک خدای، ستاسو خدای پاک به هغه چا له سزا ورکوم څوک چې زما نوم بې فائدي اخلی. (۸) د سبت ورځ یاده لری او دا مقدسه گڼئ. (۹) په شپږو ورځو کېښي تاسو خپل کار روزگار کوئ، (۱۰) خو اوومه ورځ د آرام ورځ ده چې ما ته وقف ده. په هغه ورځ به هیڅ څوک کار روزگار نه کوی، نه تاسو، نه ستاسو بچی، نه ستاسو غلامان، نه

ستاسو څاروی او نه هغه مسافر کوم چې تاسو سره اوسپړی. (۱۱) په شپږو ورځو کښې ما یعنی مالک خدای زمکه، آسمان، سمندر او په دې کښې چې هر څه هم دی جوړ کړل، خو په اوومه ورځ یې څه ونه کړل. نو دا ځکه ما مالک خدای د سبت ورځې له برکت ورکړو او مقدسه مې کړه. (۱۲) د خپل مور او پلار عزت کوئ، نو تاسو به په هغه ملک کښې یو اوږد عمر تېر کړئ کوم چې زه درکوم. (۱۳) قتل مۀ کوئ. (۱۴) زنا مۀ کوئ. (۱۵) غلامۀ کوئ. (۱۶) د چا خلاف د دروغو گواهی مۀ ورکوئ. (۱۷) د خپل گاونډی د کور خواهش مۀ کوئ، د هغه د بنځې، د هغه د نوکرانو، د هغه د څاروو، خرونو او د هغه یو شی لالچ هم مۀ کوئ کوم چې ستاسو د گاونډی وی.

د خلقو وپره

(۱۸) چې کله خلقو د تندرونو او د بیگل آواز واورېدو او برېښناگانې او د غره لوگی یې ولیدل، هغوی د یرې نه ولرېدل او لرې ودرېدل. (۱۹) هغوی موسی ته ووئیل، ”که تۀ زمونږ سره خبرې کوې نو مونږ به ورته غوږ ونیسو، خو که خدای پاک زمونږ سره خبرې وکړی نو مونږ یرېږو چې مرۀ به شو.“ (۲۰) موسی ورته وفرمائیل، ”یرېږئ مه، خدای پاک خو صرف دې له راغله دے چې تاسو و آزمائی او خپله یره ستاسو په زړونو کښې واچوی چې تاسو گناه نه کوئ.“ (۲۱) خو خلق هم هغه شان لرې ولاړ و او صرف موسی هغه تکې تورې تیارې له نزدې ورغلو چرته چې خدای پاک وو.

د قربانگاه په حقله قانون

(۲۲) بیا مالک خدای موسی ته حکم وکړو چې، ”بنی اسرائیلو ته ووائی، تاسو ولیدل چې ما مالک خدای ستاسو سره د آسمان نه څنگه خبرې کړې دی. (۲۳) د خپلو ځانونو دپاره د سپینو زرو یا د سرو زرو بتان مۀ جوړوئ چې زما په

خائ د هغوئ عبادت وکړئ. ﴿٢٤﴾ زما دپاره د خاورې نه يوه قربان‌گاه جوړه کړئ او په دې باندې خپل گډان، چېلې او غويان د پوره سوزېدونکې قربانو او د سلامتې د قربانو په توگه حلالوئ. د خپل عبادت دپاره کوم خائ چې زه درته وېنايم نو هغه خائ ته به زه تاسو له درخم او برکت به درکوم. ﴿٢٥﴾ که تاسو زما دپاره د کاڼو نه يوه قربان‌گاه جوړوئ، نو هغه د تراشلي شوي کاڼو نه مه جوړوئ، ځکه چې کله تاسو په هغه کاڼو اوزار لگوئ، نو هغه به ناپاکه کړئ. ﴿٢٦﴾ زما دپاره داسې قربان‌گاه مه جوړوئ چې تاسو به په پورو ورخېژئ، گني ستاسو د ستر اندامونه به بريند شي.

د نوکرانو سره سلوک

٢١ ﴿١﴾ ”د بني اسرائيلو دپاره دا قانون مقرر کړه چې، ﴿٢﴾ که تاسو يو عبراني غلام واخلي، هغه به شپږ کاله ستاسو خدمت کوي. او په اووم کال به بغېر د څه څيز درکولو نه آزاد شي. ﴿٣﴾ چې کله هغه د واده نه مخکېني ستاسو غلام شوي وي، نو د آزادېدو په وخت به د ځان سره بنځه نه بوخي، خو چې کله هغه ستاسو غلام کېدلو او واده يې کړي وو، نو هغه خپله بنځه د ځان سره بوتلي شي. ﴿٤﴾ که مالک ورله واده وکړي او د هغه زامن يا لوڼه پېدا شي، نو هغه بنځه او د هغه بچي به د مالک وي او هغه سرې چې آزاد کړي شي نو هغه يواځې تلي شي. ﴿٥﴾ خو که غلام صفا ووائي چې زه د خپل مالک سره، خپلې بنځې او خپلو بچو سره مينه لرم او آزادېدل نه غواړم، ﴿٦﴾ نو خپل مالک به هغه د قاضيانو خائ ته بوخي. هلته به يې د دروازې يا چوکات په مخکېني ودروي او په ستن دې د هغه په غوږ کېني سورې وکړي. نو ټول عمر به يې غلام وي. ﴿٧﴾ که يو سرې خپله لور د وينځې په توگه خرڅه کړي، نو هغه به د ترانو نوکرانو په شان نه شي آزادولې. ﴿٨﴾ که هغه په يو داسې کس خرڅه کړي شي چې هغه يې د بنځې کولو اراده لري، خو د هغه دا خوښه نه وي، نو خپل پلار به دا واپس

اخلی، د هغې مالک دا په پردو خلقو نه شی خرڅولې، ځکه چې هغه د دې سره ټگی کړې ده. (۹) که یو سرې د خپل زوی دپاره وینځه واخلي، نو هغه به د هغې سره د لور په شان سلوک کوی. (۱۰) که یو سرې دوپمه بڼه وکړی، نو هغه به خامخا د خپلې وړومی بڼې د مخکښې په شان د هغې د خوراک، جامو او د واده د حقونو خیال ساتی. (۱۱) که هغه ورسره دا درې ذمه واری نه پوره کوی، نو هغه به یې خامخا بغېر د څه قیمت نه آزاده کړی.

د بدو عملونو په حقله قانون

(۱۲) چې څوک یو کس ووهی او هغه وهلې شوې کس مړ شی نو هغه وهونکې به خامخا وژلې شی. (۱۳) خو که دا د خدای پاک نه راپېښه شوې وی او هغه دا قصداً نه وی وژلې، نو هغه به د پناه دپاره یو داسې ځای ته وتښتی چې کوم درته زه بنایم او هلته به په پناه کښې وی. (۱۴) خو که یو کس غصه شی او قصداً بل څوک قتل کړی، نو هغه به خامخا وژلې شی، تر دې پورې که هغه زما قربانگاه ته هم د پناه دپاره تښتېدلې وی. (۱۵) چې څوک هم خپل پلار یا خپله مور ووهی نو هغه به خامخا وژلې شی. (۱۶) که څوک یو کس اغوا کړی او بیا یې خرڅ کړی یا یې د ځان سره وساتي، نو هغه اغواکار به خامخا وژلې شی. (۱۷) هر څوک چې خپل مور پلار ته بډر وائی هغه دې قتل کړې شی. (۱۸-۱۹) که په جگړه کښې یو کس بل کس په کانی یا په سوک ووهی او مړ نه شی، نو وهونکی له دې سزا نه شی ورکولې. چې کوم وهلې شوې وی او د کت نه د پاڅېدو نه وی، خو وروستو بیا هغه د پاڅېدو او د امسا په مدد سره د بهر گرځېدو جوگه شی، نو چا چې وهلې وی نو هغه به ورله د بې روزگار په پاتې کېدلو مزدوری ورکوی او تر هغه پورې به د هغه خیال ساتی چې پوره روغ شوې نه وی. (۲۰) که یو کس خپله وینځه یا خپل غلام په کوتک ووهی او هغه هم په هغه ځای مړ شی، نو مالک له به یې خامخا سزا ورکولې شی. (۲۱) خو که وهلې شوې کس یوه یا دوه ورځې ژوندې وی، نو مالک له به یې سزا نه شی ورکولې، ځکه چې

هغه يې خپل تاوان وو نو دا سزا يې بس ده. (۲۲) که څه کسان په جگړه وي او يوه اُميدواره بنځه ووهي او چې د هغې اولاد وغورزېږي، خو بل ځای يې زخمی نه وي، نو چا چې هغه وهلي وي هغه به دومره جرمانه کيږي چې څومره جرمانه د هغې بنځې خاوند غواړي او چې قاضيان ووائی چې دا جرمانه صحيح ده. (۲۳) خو که هغه بنځه په خپله هم زخمی وي، نو سزا به د ژوند په بدل کبني ژوند وي، (۲۴) د سترگې په بدل کبني سترگه، او د غاښ په بدل کبني غاښ، د لاس په بدل کبني لاس، د پښې په بدل کبني پښه، (۲۵) د سوزولو په بدل کبني سوزول، د زخم په بدل کبني زخم، د کورپو په بدل کبني کورپې وهل دي. (۲۶) که يو کس د خپل غلام يا خپلې وينځې په وهلو سره سترگه وباسي، نو د سترگې په بدل کبني به هغه غلام يا وينځه آزادولې شي. (۲۷) که هغه د خپل غلام يا وينځې غاښ مات کړي، نو د غاښ په بدل کبني به هغه غلام يا وينځه آزادولې شي.

د مالکانو ذمه واری

(۲۸) که يو غویي څوک په ښکر ووهي او هغه مړ شي، نو هغه غویي به خامخا سنگسارولې شي او د دې غوښه به نه شي خوړلې، خو د غویي مالک خلاص دې. (۲۹) خو که دې غویي مخکبني هم خلق وهل او مالک له يې خبردارې ورکړې شوي وي او هغه دا غویي تړلې نه وي ساتلې او دا څوک ووهي او مړ شي، نو غویي به سنگسارولې شي او مالک به يې هم وژلې شي. (۳۰) خو که د مالک نه د خپل ژوند بچ کولو تاوان وغوښتلې شي، نو هغه به پوره تاوان ورکوي. (۳۱) که يو غویي هلک يا جيني ووژني، نو هم دغه شان فېصله به پرې کيږي. (۳۲) که غویي يو غلام يا وينځه ووژني، نو د غویي مالک به د هغه غلام يا وينځې مالک له د سپينو زرو دېرش سيکې ورکوي او غویي به هم سنگسارولې شي. (۳۳) که يو کس يوه کنده کولاو پرېږدي يا کنده وکني او دا پټه نه کړي او يو غویي يا خر وغورزېږي، (۳۴) نو هغه کس به خامخا د دې ځناور مالک ته تاوان ورکوي. هغه به يې مالک ته د دې قيمت ورکړي او هغه مړ ځناور به د هغه

شى. ۳۵) كە د يو كس غويے د بل چا غويے ووهى او هغه مړ شى، نو هغوى دواړه دې هغه ژوندے غويے خرڅ كړى او هغه پېسې دې په خپلو كېنې تقسيم كړى، او هغه مړ ځناور دې هم په خپلو كېنې تقسيم كړى. ۳۶) خو كە دا پته لگېدلې وى چې دې غويى مخكېنې هم وهل كول او مالک دا تړلے نه ساتلو، نو هغه به د غويى په تاوان كېنې هغه بل كس له ژوندے غويے وركوى او هغه مړ ځناور به د هغه شى.

د تاوان په حقله قانون

۲۲) ۱) كە يو كس يوه غوا يا گڼه پته كړى او حلاله يې كړى يا يې خرڅه كړى، هغه به خامخا د يوې غوا په بدل كېنې پينځه غواگانې وركوى او د يوې گڼې په بدل كېنې به څلور گڼې وركوى. ۲) - ۴) هغه چې څه پت كړى وى نو خامخا به د هغې تاوان وركوى. كە هغه هيڅ هم نه لرى، نو هغه چې څه پت كړى وى د هغې په تاوان كېنې به هغه د غلام په توگه خرڅولے شى. چې كوم ځناور يې پت كړى وى، كە هغه غوا، خر او يا گڼه وى او د هغه سره ژوندے وموندے شى نو هغه به د دې يو په دوه وركوى. كە يو غل د يو كور كنډر كولو په وخت د شپې ونيولے شى او د وهلو په وجه مړ شى، چا چې هغه وژلے وى نو هغه به د دې خون ذمه وار نه وى. خو كە دا كار د ورځې شوے وى، نو هغه به د دې خون ذمه وار وى. ۵) كە يو كس خپل څاروى په يو پتى يا د انگورو په باغ كېنې څروى او دا خوشے لار شى او د بل چا په پتى كېنې فصل وخورى، نو هغه به خامخا په تاوان كېنې د خپل پتى يا د انگورو باغ نه د ټولو نه بڼه پېداوار وركوى. ۶) كە څوك په خپل پتى كېنې اور ولگوى او اور د وابڼو په ذريعه د بل چا پتى ته ورسيرى او د هغه گڼې شوے، رېبلے شوے، يا داسې فصل وسوزوى چې ولاړ وى، چا چې دا اور لگولے وى هغه به يې پوره تاوان وركوى. ۷) كە يو كس د بل چا پېسې يا قيمتى څيزونه د امانت په توگه د هغه دپاره

کېږدی او د هغه د کور نه غلا وشي او هغه غل ونيولې شي نو یو په دوه به ترې نه اخستلې شي. (۸) خو که غل ونه نیولې شي، نو د چا سره چې امانت پروت وو هغه به خامخا د قاضیانو په مخکښې حاضر شي او هلته به قسم وکړي چې دغه پردې مال ده پخپله نه دې پټ کړې. (۹) د مال او سامان هر قسم لانجې، که هغه د څاروو، خرونو، گډو، جامو، یا د بل ورک شوی څیز په حقله وي، چې دوه کسان په کښې دعوی لري هغوی دې خپلې لانجې د قاضیانو په مخکښې پېش کوي. هغوی چې چا ته پر ووائی نو هغه به هغه بل ته یو په دوه ورکوي. (۱۰) که یو کس بل کس له خپل خر، غوا، گډه یا بل څاروې امانت ورکړي او هغه مړ یا زخمی شي یا په داسې وخت کښې وتښتولې شي چې هیڅ څوک یې هم ونه ویني، (۱۱) نو هغه کس به ورته د مالک خدای په نوم قسم کوي چې د هغه بل کس ځناور یې نه دې پټ کړې. که هغه ځناور چا نه وي پټ کړې، نو هغه مالک دې دا قسم ومني او تاوان ورکولو ته ضرورت نشته، (۱۲) خو که ځناور چا پټ کړې وي، نو هغه کس به خامخا مالک ته د هغې تاوان ورکوي. (۱۳) خو که هغه ځنگلی ځناور وژلې وي، نو هغه کس به د هغې پاتې حصه د ثبوت دپاره راوړي، نو هغه له د هغه ځناور د تاوان ورکولو ضرورت نشته کوم چې ځنگلی ځناورو وژلې وي. (۱۴) که یو کس د بل کس نه یو څاروې وغواړي او هغه په داسې وخت کښې زخمی یا مړ شي چې مالک یې موجود نه وي، نو هغه به یې خامخا تاوان ورکوي. (۱۵) خو که دا کار په داسې وخت کښې شوې وي چې مالک یې حاضر وي، نو هغه ته د تاوان ورکولو ضرورت نشته. که ځناور یې په مزدوري راوستلې وي، نو هغه به صرف د مزدوري پېسې په تاوان کښې ورکوي.

اخلاقي او مذهبي قانون

(۱۶) که یو سړی یوه پېغله دوکه کړي چې هغه کوژدن شوې هم نه وي او د هغې سره ځملي، هغه دې خامخا د هغې حق مهر ورکړي نو بښه به یې شي. (۱۷) خو که پلار یې هغه له د ورکولو نه انکار وکړي، نو هغه به خامخا د هغې پېغلې پلار له

د حق مهر برابر قیمت ورکوی. (۱۸) کومه بنځه چې کوډې کوی هغه ژوندی مۀ پربردی. (۱۹) هغه کس به خامخا وژلے شی کوم چې د ځناور سره زنا وکړی. (۲۰) څوک چې د مالک خدای نه بغیر بل خدای ته قربانی پیش کوی هغه دې هلاک کړے شی. (۲۱) د یو مسافر سره بد سلوک یا زیاتے مۀ کوی، هغه رایاد کړی چې تاسو په خپله د مصر په ملک کښې مسافر وی. (۲۲) د کونډې یا یتیم سره بد سلوک مۀ کوی. (۲۳) که تاسو د هغوی سره بد سلوک وکړو او چې کله هغوی ما مالک خدای ته د مدد دپاره فریاد وکړی نو زۀ به د هغوی فریاد اورم، (۲۴) او زۀ به په قهر شم او تاسو به په جنگ ووژنم. ستاسو بنځې به کونډې شی او ستاسو بچی به یتیمانان شی. (۲۵) که تاسو زما د خلقو نه یو کس له قرض ورکړی چې هغه غریب وی، د هغه سره د یو قرض ورکونکی په شان عمل مۀ کوی او سود ترې نه مۀ غواړی. (۲۶) که تاسو د قرض په ضمانت کښې د چا نه چوغه واخلي، دا به تاسو د نمرپرېواتو نه مخکښې هغه له واپس ورکوی، (۲۷) ځکه چې د هغه سره د ځان پټولو دپاره صرف یوه چوغه وه، د دې نه بغیر هغه په څۀ کښې اوده شی؟ چې کله هغه ما ته سوال زاری وکړی، زۀ به د هغه فریاد اورم ځکه چې زۀ رحیم یم. (۲۸) د خدای پاک په حق کښې بدې ردې مۀ وایی او د خپل قوم مشرانو ته بشپړې مۀ کوی. (۲۹) خپله غله، مے او خپل د زیتونو تېل ما ته بڼۀ په وخت پیش کوی. تاسو خپل مشران زامن ما له راکړی. (۳۰) تاسو د خپلو څاروو او د خپلو گډو وپرومبی پیدا شوی بچی ما ته وقف کړی. هر یو وپرومبی پیدا شوی نر بچے به اووۀ ورځې د خپلې مور سره ایسارپړی او په اتمه ورځ به هغه ما ته پیش کوی. (۳۱) تاسو به زما مقدس خلق یی، نو د داسې ځناور غوښه مۀ خورئ چې هغه ځنگلی ځناور وژلے وی، هغه سپو ته اچوی.

عدل او انصاف

۲۳ (۱) د دروغو خبر مۀ خوروی او د دروغو گواهی په ذریعه د یو مجرم کس مدد مۀ کوی. (۲) د پېرو خلقو په بد عمل کښې یا د قانون ماتولو په گواهی

کښې ملگرتيا مه کوئ او بې انصافی مه کوئ. (۳) په يوه مقدمه کښې د يو غريب سړی ناجائزه طرفداري مه کوئ. (۴) که تاسو د خپل دشمن غوا يا خر ووينئ چې لار يې غلظه کړې وي، نو هغه له يې خامخا واپس وروئ. (۵) که د هغه خر ووينئ چې د بار لاندې پرېوتلی وي، نو د خر په پاڅولو کښې د هغه مدد وکړئ، او ځان پرې مه ناغرضه کوئ. (۶) چې کله يو غريب سړی په عدالت کښې حاضر شي نو د هغه سره بې انصافی مه کوئ. (۷) د دروغو الزام مه لگوئ او يو صادق او بې گناه سړی مه وژنئ، ځکه چې څوک داسې بد عمل وکړی نو زه به هغه نه پرېږدم. (۸) رشوت مه اخلي، ځکه چې رشوت بينا خلق ړندوی او حق نه گوری او رشوت د صادقانو په خبرو کښې هم چالاکي پېدا کوی. (۹) د يو مسافر سره بد سلوک مه کوئ، تاسو ته پته ده چې د يو مسافر په زړه څه تېرېږي، ځکه چې تاسو هم د مصر په ملک کښې مسافر وئ.

د سبت ورځې دپاره قانون

(۱۰) شپږ کاله خپله زمکه کړئ او فصل ترې نه ربښئ. (۱۱) خو په اووم کال يې شپږه پرېږدئ او چې څه په کښې شوی وي هغه ترې نه مه ربښئ، چې څه په کښې پاتې وي نو هغه به غريبان خلق او ځنگلي ځناور وخوري. د انگورو او زيتونو د باغونو سره هم دغه شان وکړئ. (۱۲) په هفته کښې شپږ ورځې کار کوئ، خو په اوومه ورځ کار مه کوئ، د دې دپاره چې ستاسو غلامان او هغه مسافر چې ستاسو دپاره کار کوی او داسې ستاسو څاروی به هم آرام وکړي. (۱۳) چې ما مالک خدای تاسو ته څه وئيلي دي په هغې عمل کوئ. د نورو معبودانو عبادت مه کوئ او نه چې ستاسو د خولې نه د هغوی د نومونو ذکر واورم.

درې اخرونه

(۱۴) زما د درناوی دپاره په کال کښې درې ځله اختر کوئ. (۱۵) چې ما څنگه

حُکم درکړې دے هم هغه شان د ابيب په مياشت کبني، تاسو د پتيرې روتی
 اختر کوئ، دا هغه مياشت ده چې تاسو په کبني د مصر نه راووتلی. د دې اختر
 په اووه ورځو کبني تاسو پتيره روتی خورئ. او هيڅ څوک به هم زما په حضور
 کبني خالی لاسونه نه حاضرېږی. (۱۶) چې کله تاسو خپل فصلونه رپيل شروع
 کوئ، نو د لو کولو اختر کوئ په خپلو پتو کبني چې تاسو کوم تخم گرلے وی نو
 د هغه فصل ورومبے پيداوار پيش کوئ او چې کله تاسو خپل فصل د پتو نه
 راټول کړئ نو په خزان کبني د فصل راټولولو اختر کوئ. (۱۷) هر کال په دې
 درېو اخترونو کبني دې خامخا ستاسو ټول نران مالک خدائ ستاسو د خدائ
 پاک عبادت له راځی. (۱۸) چې کله تاسو يو ځناور قربانی کوئ او د هغه وينه ما
 ته پيش کوئ نو خمبیره روتی ورسره مة پيش کوئ. په دې اخترونو کبني چې
 کوم ځناور ما ته قربانی شی د هغوی وازگه دې د سحر پورې نه شی پرېښودلے.
 (۱۹) هر کال د مالک خدائ ستاسو خدائ پاک، کور ته د خپلې زمکې نه رېلے
 شوې ورومبې غله راوړئ. د چپلی بچے د خپلې مور په پيو کبني مة پخوئ.

لار ښودنه او وعدې

(۲۰) گورئ، زه به ستاسو نه وړاندې يوه فرشته درولېږم چې په لار کبني ستاسو
 حفاظت کوی او هغه ځائ ته مو راوی کوم چې ما تيار کړے دے. (۲۱) هغې ته
 پام کوئ او د هغې خبرې ته غور نيسئ. د هغې خلاف بغاوت مة کوئ، ځکه چې
 هغې له مې پوره اختيار ورکړے دے او هغه به ستاسو بغاوت معاف نه کړی.
 (۲۲) خو که تاسو په رښتيا سره د هغې خبره ومنئ او هغه هر څه وکړئ چې ما
 حُکم درکړے دے، نو زه به ستاسو د دشمنانو سخت دشمن یم. (۲۳) زما فرشته
 به ستاسو په وړاندې روانه وی او تاسو به د اموريانو، حتيانو، فرزيانو، کنعانيانو،
 حويانو او د يېوسيانو ملک ته بوځی او زه به هغوی تباہ کړم. (۲۴) د هغوی
 معبودانو ته سجده مة لگوئ او مة يې عبادت کوئ او د هغوی طريقې مة خپلوئ
 او د هغوی بتان مات کړئ او د هغوی د کايو مقدسې ستنې وغورزوئ. (۲۵) که

تاسو زما، مالک خدای د ستاسو خدای پاک عبادت کوئ، نو زه به ستاسو په خوراک او اوبو کبني برکت واچوم او د ټولو بيماريانو نه به مو بچ وساتم. (۲۶)

ستاسو په ملک کبني به د يوې بنخي هم بچي نه ضائع کيږي او يوه بنخه به هم شنډه نه وي. زه به تاسو له اوږد عمر درکړم. (۲۷) زه به په هغه خلقو خپله يره راولم چې کوم ستاسو مخالفت کوي، زه به هغه خلق په وارخطايي آخته کړم د کومو خلقو سره چې تاسو جنگ کوئ او زه به ستاسو ټول دشمنان ستاسو نه وزغوم. (۲۸) زه به ستاسو په دشمنانو وارخطايي راولم، چې تاسو مخ په وړاندې خي نو زه به حويان، کنعانيان او حتيان ستاسو د مخې نه لري کړم. (۲۹) زه به هغوي په يو کال کبني نه وباسم، که ما داسې وکړل، نو زمکه به ويجاړه شي او هلته به ډېر زيات ځنگلي ځناور وي. (۳۰) خو زه به هغوي ورو ورو وباسم، تر دې پورې چې تاسو زيات شي او هغه زمکه ستاسو خپله شي. (۳۱) زه به ستاسو د زمکې سرحدونه د بحر قلزم نه واخله د مديتراني د سمندر پورې او د بيابان نه د فرات سيند پورې خواره کړم. زه به د هغې زمکې اوسېدونکي ستاسو په لاس کبني درکړم او چې تاسو مخ په وړاندې خي نو هغوي به وشړي. (۳۲) د هغوي يا د هغوي د معبودانو سره لوظ مه کوئ. (۳۳) هغوي خپل ملک کبني اوسېدو ته مه پرېږدي، که تاسو پرېښودل نو هغوي به تاسو دوکه کړي او زما خلاف گناه کولو ته به مو جوړ کړي. که تاسو د هغوي د معبودانو عبادت وکړئ نو دا به ستاسو دپاره يو دام جوړ شي.

پوخ لوظ کول

۲۴ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائيل چې، ”ما ته ته، هارون، ندب، ابیهو او د بني اسرائيلو اويا مشران بره غر ته راشي، خو نزدې مه راخي او د لري نه ما ته سجده وکړي. (۲) صرف ته ما له راشه او هغه نور به ما له نزدې نه راخي. نور کسان به تا سره غره ته نه راخېزي.“ (۳) موسی راغلو او خلقو ته يې د

مالک خدائِ ټولې خبرې او ټول اصول بیان کړل او ټولو خلقو په یو آواز جواب ورکړو، ”څنگه چې مالک خدائِ فرمائیلي دی نو مونږ به هم هغه شان کوو.“ ﴿٤﴾

موسی د مالک خدائِ هغه ټولې خبرې ولیکلې. بل سحر وختی د غره په لمن کښې هغه یوه قربان‌گاه جوړه کړه او د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو په مطابق یې د هرې یوې دپاره دولس تیرې ودرولې. ﴿٥﴾ بیا هغه د بنی اسرائیلو څه زلمی مقرر کړل او هغوی مالک خدائِ ته سوزېدونکې قربانۍ او څه څاروی د سلامتۍ قربانۍ په توګه پېش کړل. ﴿٦﴾ موسی د ځناورو هغه نیمه وینه واخستله او په ښانکونو کښې یې واچوله، او هغه نوره نیمه یې په قربان‌گاه وشیندله. ﴿٧﴾ بیا هغه د لوظ کتاب راواخستلو او حاضر وخلقو ته یې واورولو. هغوی وویل، ”مونږ به د مالک خدائِ تابعداری کوو او د هغه په ټولو خبرو به عمل کوو.“ ﴿٨﴾ بیا موسی هغه وینه راواخستله چې په ښانکونو کښې وه او په خلقو یې وشیندله. هغه وفرمائیل، ”ګورئ، دا وینه د لوظ د پوځوالی دپاره ده کوم چې مالک خدائِ تاسو سره کړې دے چې کله هغه دا ټول حکمونه درکول.“ ﴿٩﴾ موسی، هارون، ندب، ابیهو او د بنی اسرائیلو هغه اويا مشران غره ته وختل. ﴿١٠﴾ او هغه د بنی اسرائیلو خدائِ پاک یې ولیدلو. د هغه د پښو لاندې لکه د آسمان په شان د نیلم کانی شین فرش وو. ﴿١١﴾ د خدائِ پاک د لاس نه د بنی اسرائیلو هغه مشرانو ته ضرر ونه رسېدلو، هغوی خدائِ پاک ولیدلو او بیا هغوی خوراک څښاک وکړو.

حضرت موسی د سینا په غره باندې

﴿١٢﴾ مالک خدائِ موسی ته وفرمائیل، ”ما له غره ته راوڅېژه او چې کله ته هلته یې نو زه به تا له د کاپو دوه تختې درکړم چې په هغې باندې ما ټول اصول او حکمونه لیکلي دی چې ته به دا خلقو ته بیانوي.“ ﴿١٣﴾ موسی د خپل مدد کوونکی یشوع سره روان شو او موسی د خدائِ پاک غره ته بره وختلو. ﴿١٤﴾ موسی مشرانو ته وفرمائیل، ”تاسو مونږ ته دلته تر هغې پورې انتظار کوئ چې مونږ واپس نه یو راغلی. هارون او حور به ستاسو سره وی، او که د چا څه لانجه وی

نو هغوی له دې ورځې. (۱۵) چې موسی بره وختلو نو ورځې غر پټ کړو. (۱۶) -
 (۱۷) د مالک خدای جلال په غره باندې خور شو. بنی اسرائیلو ته د مالک خدای
 جلال داسې ښکارېدو لکه چې د غره په سر باندې اور بل وی. شپږ ورځې ورځې
 غر پټ کړی وو او په اوومه ورځ مالک خدای د ورځې د مینځ نه موسی ته آواز
 وکړو. (۱۸) چې موسی بره غره ته ورختلو نو د ورځې مینځ ته ورننوتلو او
 څلوېښت ورځې او څلوېښت شپې په غره کېنې ایسار شو.

مقدسه خیمه

۲۵ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې ما
 ته يوه نذرانه پېش کړی. چې څوک د زړه نه ما ته څه نذرانه پېش کول غواړی ته
 یې ترې نه اخله. (۳) دا هغه نذرانې دی چې کومې به ترې نه ته اخلي، سره زر،
 سپین زر او زېر، (۴) کتان، د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ وړی، د
 چپلو د وړی کپړه، (۵) سره رنگ شوې د گڼو څرمن، ښه څرمن، د کیکر
 لرگې، (۶) د ډیوو دپاره تېل، د غورولو د تېلو دپاره مصالحي او د خوشبویي
 مصالحي، (۷) اونیکس کانی او نور قیمتي کانی چې د مشر امام په مقدس
 واسکت باندې چې پېش بند ورته وائی او د هغه د سینې جیب باندې ولگولې
 شی. (۸) او خلق به زما دپاره يوه مقدسه خیمه جوړه کړی، نو زه به د هغوی په
 مینځ کېنې اوسېرم. (۹) دا مقدسه خیمه او د هغې ټول سامان د هغې نقشي په
 مطابق جوړ کړی کومه چې زه درته ښایم.

د لوظ صندوق

(۱۰) هغوی به زما دپاره د کیکر د لرگی نه یو صندوق جوړ کړی، چې پینځه
 څلوېښت انچه اوږد وی، اوویشته انچه پلن او اوویشته انچه لوړ وی. (۱۱) دننه
 او بهر ورباندې د سوچه سرو زرو پترې وخبڙوه او د دې د سر نه گېرچاپېره د

سرو زرو غاړه تاو کړه. (۱۲) د وړلو دپاره ورله د سرو زرو څلور گول کړی جوړې کړه او دا ورله په څلورو پښو پورې ولگوه، چې دوه کړی یو خوا وی او دوه بل خوا وی. (۱۳) د وړلو دپاره ورله د کیکر لرگی نه بازوگان جوړ کړه او د سرو زرو پتری ورباندې وخېژوه (۱۴) او دا بازوگان د صندوق د وړلو دپاره په کړو کښې دواړو طرفونو ته وردننه کړه. (۱۵) هغه بازوگان به په هغه کړو کښې پرېږدئ او ویاسئ به یې ترپنه نه. (۱۶) بیا د لوظ صندوق کښې هغه د کاپو دوه تختې کېږده کومې چې زه درکوم، په کومو باندې چې حکمونه لیکلی دی. (۱۷) د سوچه سرو زرو یو سر ورله جوړ کړه چرته به چې کفاره ادا کېږي، چې پینځه څلوېښت انچه اوږد وی او اوویشته انچه پلن وی. (۱۸) د ټکېدلې شوو سرو زرو نه دوه د وزرو والا مخلوق ورله جوړ کړه، (۱۹) یو ورباندې په یو سر کښې او بل په بل سر کښې جوړ کړه نو چې دواړه د لوظ صندوق د کفارې د سر سره یوه ټکړه شی. (۲۰) د وزرو والا مخلوق دې د لوظ صندوق د کفارې په تخت باندې یو بل ته مخامخ وی او د هغوی خورې وزرې دې د صندوق د کفارې تخت پټ کړی او مخونه به یې لاندې وی. (۲۱) د کانی چې کومې دوه تختې زه درکوم هغه د لوظ صندوق کښې کېږده او هغه د کفارې تخت د صندوق دپاسه کېږده. (۲۲) زه به تا سره هلته ملاقات وکړم او د دې دوو وزرو والا مخلوق په مینځ کښې چې د کفارې صندوق د سر دپاسه دی زه به تا له د اسرائیلو دپاره خپل حکمونه درکړم.

د پېش کېدونکې روټی مېز

(۲۳) د کیکر لرگی نه یو مېز جوړ کړه، چې شپږ دېرش انچه اوږد وی، اتلس انچه پلن او اوویشته انچه لوړ وی. (۲۴) په دې د سوچه سرو زرو پترې وخېژوه او د دې نه گېرچاپېره د سرو زرو غاړه تاو کړه. (۲۵) گېرچاپېره درې انچه پلنه یوه ژۍ ورله جوړه کړه او ژۍ نه گېرچاپېره د سرو زرو غاړه تاو کړه. (۲۶) د دې وړلو دپاره د سرو زرو څلور گول کړی جوړې کړه او دا په هغه څلورو گوتونو

کښې ولگوه، چرته چې پښې دی. (۲۷) دا کړۍ به د ژۍ سره نزدې ولگولې شی چې هغه بازوگان ونیسی چې د کومو په ذریعه دا مېز وړلې شی. (۲۸) دا بازوگان د کیکر لرگی نه جوړ کړه او په دې باندې د سرو زرو پتری وخبږوه. (۲۹) د سوچه سرو زرو نه رکبۍ او لوبښی جوړ کړه او دغه شان د نذرانو توپولو دپاره منگی او جامونه هم جوړ کړه. (۳۰) دا مېز به د لوظ صندوق په مخکښې کښودلې شی او ما ته پېش کړې شوې مقدسه روتۍ به د همېشه دپاره په مېز پرته وی.

ډیوت

(۳۱) د سوچه سرو زرو نه یو ډیوت جوړ کړه. د دې بېخ او د دې ډنډا د ټکېدلې شوو سرو زرو نه جوړ کړه، د دې د ښه ښکارېدلو دپاره گلونه، سره د غوتو او پاڼو جوړ کړه، چې د دې سره یوه ټکره شی. (۳۲) د ډیوت د اړخونو نه دې شپږ خانگې وتلې وی، چې درې په یو طرف وی او درې په بل طرف وی. (۳۳) د دې شپږ واړو خانگو به درې درې د ښه ښکارېدو گلونه وی، دا به سره د غوتو او پاڼو د بادام د گلونو په شان جوړ وی. (۳۴) د ډیوت د ډنډې به د ښه ښکارېدو څلور گلونه وی، دا به سره د غوتو او د پاڼو د بادام د گلونو په شان وی. (۳۵) د دې درې واړو خانگو د هرې یوې لاندې به یوه غوتۍ وی. (۳۶) دا غوتۍ، خانگې او دا ډیوت به د ټکېدلې شوو سوچه سرو زرو د یوې ټکرې نه جوړ وی. (۳۷) د ډیوت دپاره اووه ډیوتې جوړې کړه او هغه داسې کېږده چې د ډیوت مخامخ ځلېږی. (۳۸) د هغې سرپوښونه او مجمعی د سوچه سرو زرو وی. (۳۹) پینځه دېرش کلو سوچه سره زر په دې ډیوت او د دې په ټول سامان جوړولو کښې استعمال کړه. (۴۰) گوره چې دا د هغې نقشې په مطابق جوړ کړې چې کومه ما درته په غره باندې ښودلې ده.

د مالک خدای د حضور خیمه

٢٦ ﴿١﴾ او مالک خدای وفرمائیل، ”د مقدسې خیمې یعنی زما د حضور خیمې دننه برخه د کتان د لسو پردو نه جوړه کړه چې دا د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ د وړی نه تیاره وی. په دې باندې په گلکاری کبني د وزرو والا مخلوق جوړ کړه. ﴿٢﴾ هره یوه پرده په برابر ناپ جوړه کړه چې خوارلس گزه اوږده وی او دوه گزه پلنه وی. ﴿٣﴾ پینځه پردې په یو خای وگنډه. او هغه نورې پینځه پردې هم په یو خای وگنډه. ﴿٤﴾ په هره یوه جوړه کبني، د پردې په بهرنۍ غاړه د آسمانی رنگ د کپړې کړی جوړې کړه. ﴿٥﴾ د وړومبۍ جوړې په وړومبۍ پرده پنځوس کړی او پنځوس کړی د دویمې جوړې په آخری پرده جوړې کړه چې دا کړی یو بل ته مخامخ وی. ﴿٦﴾ پنځوس د سرو زرو کُنډې جوړې کړه او هغه پردې د یوې بلې سره ملاو کړه نو ټوله مقدسه خیمه به یوه شی. ﴿٧﴾ د خیمې ټولو دپاره د چپلو د وړو نه جوړې شوې یوولس پردې واخله. ﴿٨﴾ دا ټولې په یو ناپ جوړې کړه، چې پینځلس گزه اوږدې او دوه گزه پلنې وی. ﴿٩﴾ پینځه پردې په یو خای وگنډه او هغه نورې شپږ هم یو خای وگنډه. شپږمه پرده د خیمې په مخکښې حصه باندې غبرگه کړه. ﴿١٠﴾ د یوې جوړې د آخری پردې په غاړه پنځوس کړی جوړې کړه او د هغه بلې جوړې په غاړه هم پنځوس کړی جوړې کړه. ﴿١١﴾ د زېرو پنځوس کُنډې جوړې کړه او هغه په کرو کبني واچوه چې هغه دوه جوړې ملاو کړی نو داسې به دا د خیمې سره یو خای شی. ﴿١٢﴾ هغه زیاته شوې نیمه برخه به د خیمې شا ته خورنده وی. ﴿١٣﴾ د پردو دواړو طرفونو ته چې په اوږدوالی کبني کوم نیم گز زیات شوی دې هغه به راخوړند وی چې خیمه پټه کړی. ﴿١٤﴾ دوه نورې پردې هم جوړې کړه، یوه پرده د گپو د خرمې نه چې سور رنگ ورکړی شوی وی او بله د بنې خرمې نه جوړه کړه، چې د پاس نه پرې خیمه پټه کړی شی. ﴿١٥﴾ خیمې له د ودرولو دپاره د کیکر د لرگی نه چوکاټونه جوړ کړه. ﴿١٦﴾ چې هر یو چوکاټ پینځلس فټه اوږد وی او

اوويشت اِنچه پلن وى، (١٧) په بېخ كښې ورله دوه يو شان تختې هم جوړې كړه چې چوكاټونه ونبسلوى. د ټولو چوكاټونو دې دا تختې وى. (١٨) د خېمې جنوب طرف دپاره شل چوكاټونه جوړ كړه (١٩) او څلوېښت د سپينو زرو پښې چې وړلاندې شى، چې د هر يو چوكاټ لاندې دوه دوه وى چې هغه دوه وړاندېنى حصې ونيسى. (٢٠) د خېمې د شمال په طرف هم شل چوكاټونه جوړ كړه (٢١) او څلوېښت د سپينو زرو پښې جوړې كړه، چې د هر يو چوكاټ لاندې دوه دوه وى. (٢٢) د خېمې شا دپاره چې د نمرپرېواته په طرف دى، شپږ چوكاټونه جوړ كړه، (٢٣) او دوه چوكاټونه د خېمې د گوتونو دپاره جوړ كړه. (٢٤) د گوتونو دا چوكاټونه به په بېخ كښې ملاو وى او د لاندې نه واخله تر سره پورې به انبستى وى. دا دوه چوكاټونه به هم دغه شان جوړولې شى چې د كومو نه دوه گوتونه جوړولې شى. (٢٥) نو اته چوكاټونه او شپاړس د سپينو زرو پښې به وى، چې د هر چوكاټ لاندې به دوه دوه وى. (٢٦) د كيكړ لركې نه پينځلس لارې جوړ كړه، پينځه د خېمې د هغه چوكاټونو دپاره چې په يو طرف باندې وى، (٢٧) پينځه د هغه چوكاټونو دپاره چې په بل طرف باندې وى او پينځه د هغه چوكاټونو دپاره چې نمرخاته طرف شا ته په آخر سر كښې وى. (٢٨) د چوكاټونو تير به د يو سر نه تر بل سره پورې پوره رسېدلې وى. (٢٩) په چوكاټونو د سرو زرو پتري وخبڙوه او د سرو زرو كړۍ ورله جوړې كړه چې لارې ونيسى، په لارو به هم د سرو زرو پتري خبڙولې شى. (٣٠) دا خېمه د هغه نقشې په مطابق ودر وه كومه چې ما تا ته په غره بنودلې وه. (٣١) د كتان نه يوه پرده جوړه كړه چې د آسمانى رنگ، كاسنى او د سور رنگ وړۍ نه تياره شوې وى. په دې باندې په گلكارۍ كښې د وزرو والا مخلوق جوړ كړه. (٣٢) دا د كيكړ لركې په څلورو ستنو باندې، په كُنډو كښې راخوړنده كړه په كومو ستنو چې د سرو زرو پتري خبڙولې شوى وى او د سپينو زرو په څلورو پښو باندې به ولاړې وى. (٣٣) دا پرده د خېمې په چت كښې د كُنډو په قطار كښې خوړنده كړه او د پردې نه شا ته د لوظ صندوق كېرېده چې په هغې كښې د كاپو دوه تختې دى. دا پرده به مقدس ځاى د زيات

مقدس خائ نه جدا كوى. (۳۴) د لوظ صندوق د كفارې په تخت بند كړه. (۳۵) د زيات مقدس خائ نه بهر د خېمې بنى طرف ته مېز او گس طرف ته يې هغه پيوټ كېرېده. (۳۶) د خېمې د ننوتلو دروازې دپاره د كتان نه يوه پرده جوړه كړه چې د آسمانى رنگ، كاسنى او د سور رنگ وړى نه تياره شوې وى او چې دا په گلكارى باندې بنائسته كړې شوې وى. (۳۷) د دې پردې دپاره د سرو زرو كُنډې جوړې كړه او د كيكړ لركى نه پينځه ستنې جوړې كړه چې د سرو زرو پتري ورباندې خپڅولې شوى وى، او د دې ستنو دپاره پينځه د زېرو پښې جوړې كړه.

قربان گاه

۲۷ (۱) د كيكړ لركى نه يوه قربان گاه جوړه كړه. هغه به څلورگوته وى، چې اووه نيم فټه اوږده وى، اووه نيم فټه پلنه او څلور نيم فټه لوړه وى. (۲) د دې دپاره د څلورو گوتونو دپاسه د ښكرو په شان څيزونه جوړ كړه چې د قربان گاه سره يو خائ شى او په دې هر څه باندې به د زېرو پتري و خپڅولې شى. (۳) د ايرود لري كولو دپاره لوبښى، بېلچې، جامونه، درې غابښى او د گرمې ايرې دپاره لوبښى جوړ كړه. دا ټول سامان د زېرو نه جوړ كړه. (۴) او ته د زېرو يوه جالى هم جوړه كړه او د هغې په گوتونو باندې د وړلو دپاره څلور د زېرو كړى ولگوه. (۵) دا جالى د قربان گاه د ژى لاندې كېرېده نو چې د قربان گاه مينځ ته ورسېږي. (۶) د وړلو دپاره د كيكړ لركى نه ورله بازوگان جوړ كړه او د زېرو پتري ورباندې و خپڅوله، (۷) نو د قربان گاه دواړو طرفونو ته چې كومې كړى دى په هغې كښې بازوگان ولگوه. (۸) قربان گاه د تختو نه جوړه كړه او تشه يې پرېږده، هم د هغې نقشې په مطابق چې ما درته په غره باندې ښودلې وه.

د مالک خدائ د حضور خېمې دربار جوړېدل

۹ د کتان د پردو نه زما د حضور خېمې دپاره دربار جوړ کړه چې د جنوب
 طرف يې پنځوس گزه اوږد وی، ۱۰ دا به د زېرو د شلو ستونو په ذریعه د زېرو
 په شلو پښو کښې، د سپینو زرو کُنډو او د سپینو زرو سیخونو په مدد سره
 تینگولې شی. ۱۱ د دربار شمال طرف ته دې هم دغه شان وکړې شی. ۱۲ په
 نمرپرپواته طرف به د لسو ستونو او لسو پښو سره پینځویشته گزه اوږدې پردې
 وی. ۱۳ نمرخاته طرف دربار به هم پینځویشته گزه اوږد وی، چې هلته دروازه
 هم ده. ۱۴-۱۵ د دروازې په دواړه طرف د درېو ستونو او درېو پښو سره اووه
 نیم گزه پردې به هم وی. ۱۶ یواځې دروازې له دې لس گزه اوږده پرده وی چې
 د کتان نه جوړه شوې وی چې د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ وړی نه
 تیاره شوې وی او په گُلکاری باندې بنائسته کړې شوې وی. دا دې د څلورو
 ستونو او څلورو پښو په ذریعه تینگه کړې شی. ۱۷ د دربار گېرچاپېره ټولې
 ستنې به د سپینو زرو د سیخونو سره انښلولې شی او د هغې کُنډې به د سپینو
 زرو وی او پښې به يې زېرو نه جوړولې شی. ۱۸ دا دربار به پنځوس گزه اوږد
 وی او پینځویشته گزه پلن وی او دوه نیم گزه لوړ وی. د دې پردې به د کتان نه
 او پښې به يې د زېرو نه جوړې وی. ۱۹ په خېمه کښې چې څومره سامان
 استعمالیږي او د خېمې او دربار دپاره ټول موږی به د زېرو نه جوړولې شی.

د ډیوی خیال ساتل

۲۰ بنی اسرائیلو له حُکم ورکړه چې د ډیوی دپاره د زیتونو سوچه تېل درله
 راوړي، چې دا هره شپه بله وساتلې شی. ۲۱ هارون او د هغه زامن دې هغه
 ډیوه زما د حضور په خېمه کښې د پردې نه بهر ولگوي چې د لوظ صندوق ته
 مخامخ ده. دا به هلته زما په حضور کښې د ماښام نه واخله تر سحره پورې
 بلیږي. بنی اسرائیل او د هغوی اولاد به همپشه دپاره دا حُکم مني.

د امامانو خاص لباس

۲۸ ﴿۱﴾ خپل ورور هارون او د هغه زامن، ندب، ابیهو، الی عزرا او اتمر خان له راوله. هغوی د بنی اسرائیلو د مینخ نه رابیل کړه، چې د امامانو په توگه زما خدمت کوی. ﴿۲﴾ د خپل ورور هارون دپاره د امامانو جامې جوړې کړه، چې هغه ته عزت او بنائست ملاو شی. ﴿۳﴾ ټول ماهر خلق راوغواړه کومو له چې ما مهارت ورکړی دے او هغوی ته ووايه چې د هارون جامې جوړې کړی، نو چې هغه د یو امام په توگه زما خدمت ته وقف شی. ﴿۴﴾ هغوی ته ووايه چې یو د سینې جیب، یو پیش بند، یوه چوغه، یو قمیص چې گُلکاری ورباندې شوې وی، یو پټکے او یو کمربند جوړ کړی. هغوی به د امامانو دا جامې ستا ورور هارون او د هغه زامنو له جوړوی، چې دوی د امامانو په توگه زما خدمت وکړی. ﴿۵﴾ هغه ماهر خلق به د آسمانی رنگ، کاسنی او سور رنگ وړی، د سرو زرو تار او د کتان نه کار اخلی. ﴿۶﴾ هغوی به پیش بند د آسمانی رنگ، کاسنی او سور رنگ وړی، د سرو زرو تار او د کتان نه جوړوی، چې په گُلکاری باندې بنائسته کړی شوې وی. ﴿۷﴾ دواړو طرفونو ته دې ورباندې د اوږې پټی لگېدلې وی، چې د دې په ذریعه تړلے شی. ﴿۸﴾ یو بنه گُلکاری شوے کمربند چې د سرو زرو آسمانی او کاسنی او سور رنگ تارونو نه جوړ وی هغه دې د پیش بند سره ونښلولے شی. ﴿۹﴾ دوه اونیکس کانی واخله او په هغې باندې د یعقوب د دولسو زامنو نومونه پاخه ولیکه، ﴿۱۰﴾ د هغوی د پېدايښت په مطابق چې شپږ نومونه په یو کانی او شپږ په بل کانی باندې وی. ﴿۱۱﴾ په هغه دوو کانیو باندې د یعقوب د زامنو نومونه د یو ماهر زرگر په ذریعه ولیکه او دا کانی په سرو زرو کښې گېر کړه. ﴿۱۲﴾ دا د پیش بند د ولی په پټو باندې ولگوه چې د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نمائندگی کوی. نو داسې هارون به د هغوی نومونه گرځوی، نو زه، مالک خدای به خپل خلق همپشه دپاره یاد ساتم. ﴿۱۳﴾ د سرو زرو دوه نور څیزونه جوړ کړه چې دا کانی په کښې گېرولے شی ﴿۱۴﴾ او دوه د سوچه سرو زرو زنجیرونه

جوړ کړه چې د تارونو په شان تاو شوی وی او د سرو زرو په دې څیزونو پورې
یې ونښلوه.

د مشر امام د سینې جیب

۱۵ د مشر امام دپاره یو د سینې جیب جوړ کړه چې د خدای پاک رضا
معلومولو دپاره یې استعمالوی. دا به هم د هغه کتان نه جوړ وی د کوم نه چې
پیش بند جوړ دے او هم هغه شان گلکاری به ورباندې شوې وی. ۱۶ دا به
څلورگوته او دوه غبرگه وی، نهه انچی به اوږد او نهه انچی پلن وی. ۱۷ په هغه
څلور قطاره قیمتی کانی ولگوه، په اول قطار کښې یاقوت، یو طوپاز او یو لعل
ولگوه، ۱۸ په دویم قطار کښې یو زمرد، یو نیلم او یوه هیره ولگوه، ۱۹ په درېم
قطار کښې یو کائنات، یو عقیق او یو کتپله ولگوه، ۲۰ او په څلورم قطار کښې
یو ایکوامرین، یو اونیکس کانه او یو جاسپر ولگوه. دا به په سرو زرو کښې گڼر
شوی وی. ۲۱ په دې دولسو کانو په هر یو کانی باندې دې د یعقوب د یو زوی
نوم لیکلے وی، چې د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نمائندگی وشي. ۲۲ د سینې
جیب دپاره د سوچه سرو زرو زنجیرونه جوړ کړه، چې د تارونو په شان تاو
شوی وی. ۲۳ د سرو زرو دوه گړی جوړې کړه او د سینې د جیب په برنو
گوتونو پورې یې ونښلوه، ۲۴ او د سرو زرو هغه دوه زنجیرونه په هغه کړو پورې
وتړه. ۲۵ د زنجیرونو دوه سروونه په هغه دوه څیزونو پورې وتړه چې په هغې
کښې کانی گڼر کړے شوی دی او دا د پیش بند د اوږې په پټو باندې مخکښې
طرف ته ونښلوه. ۲۶ بیا دوه د سرو زرو گړی جوړې کړه او دا د سینې د جیب
لاندې گوتونو دننه غاړې ته د پیش بند څنگ پورې ونښلوه. ۲۷ دوه د سرو زرو
نورې گړی هم جوړې کړه او دا په لاندیني حصه پورې د پیش بند د ولی دوه پټو
په مخکښې ونښلوه چې گنډ ته نزدې وی او په گلکاری بنائسته کړے شوی
کمر بند دپاسه وی. ۲۸ د سینې د جیب گړی د پیش بند کړو پورې د آسمانی
رنگ مزی سره وتړه، نو چې د سینې جیب په کمر بند باندې پروت وی او ترې نه

لرې نه شى. (۲۹) نو چې كله هارون مقدس خائ ته ورننوځي، هغه به د سينې جيب د ځان سره وړي چې په كوم باندې د بنى اسرائيلو د دولسو قبيلو نومونه ليكلې شوي دي، نو زه مالک خدائ به خپل خلق همپشه دپاره ياد ساتم. (۳۰) د اوريم او تميم کاني د سينې په جيب کبني کېده، چې كله هارون زما پاک حضور ته راځي نو هغه به د ځان سره دا راوړي. په داسې وختونو کبني به هغه خامخا د سينې جيب اغوندي، چې د بنى اسرائيلو دپاره د مالک خدائ رضا معلوموي.

د امامانو نور لباس

(۳۱) چې کومه چوغه د پېش بند لاندې اغوستلې کيږي هغه به ټوله د آسماني رنگ د وړي نه جوړولې شى. (۳۲) په هغې کبني به د سر دپاره يو سورې وي، چې غاړه يې مضبوطه گنډلې شوي وي چې ونه شلېږي. (۳۳-۳۴) د دې په لاندې پېنځه باندې د آسماني رنگ، کاسني او د سور رنگ تار انار جوړ کړه او د هر انار په مينځ کبني دې د سرو زرو ټلي وي. (۳۵) چې كله هارون د امام په توگه خدمت کوي نو هغه به دا چوغه اغوندي. چې كله هغه زما په حضور کبني مقدس خائ ته ننوځي يا ترې نه وځي، نو د ټلو آواز به اورېدلې شى او هغه به نه مړ کيږي. (۳۶) د سوچه سرو زرو نه يوه نېنه جوړه کړه او په هغې باندې وليکه، ”مالک خدائ ته وقف شوې.“ (۳۷) دا د يو آسماني رنگ مزى سره د پټکي مخې ته وټړه. (۳۸) هارون به دا په خپل تندې باندې وټړي، نو زه مالک خدائ به هغه نذرانې قبلوم چې بنى اسرائيل يې ما ته وقف کوي، که خلق د دې په پېش کولو کبني څه غلطى هم کوي. (۳۹) د هارون دپاره د کتان نه يو قميص جوړ کړه او د کتان نه ورله پټکې جوړ کړه او يو کمربند هم جوړ کړه چې گلکاری ورباندې شوې وي. (۴۰) د هارون د زمانو دپاره قميصونه، کمربند او ټوپي جوړې کړه، چې هغوى ته عزت او بنائست ملاو شى. (۴۱) دا جامې خپل ورور هارون او د هغه زمانو ته ورواغونده. بيا هغوى مقرر کړه او هغوى ما ته وقف کولو دپاره د

زیتونو په تېلو غوړ کړه، نو داسې به هغوی د امامانو په توګه زما خدمت وکړی. (۴۲) هغوی له د کتان نه جانګی جوړ کړه، چې د ملا نه د پنډو پورې رسیږی، نو چې د هغوی د ستر ځایونه برینډ نه شی. (۴۳) هارون او د هغه زامن به خامخا همپشه دپاره دا اغوندی چې کله هغوی زما په حضور کښې خپمې ته ننوځی یا چې په مقدس ځای کښې د امامانو په توګه خدمت کوی او قربانګاه ته ورنزدې کیږی، ګڼې د ستر ځایونو برینډولو په وجه به ګناهګار شی او ویه وژلې شی. د هارون او د هغه د اولاد دپاره به دا حکم د همپشه دپاره وی.

د حضرت هارون او د هغه زامن د امامانو په توګه مقرر کېدل

۲۹ (۱) هارون او د هغه زامن د امامانو په توګه زما په خدمت کښې وقف کولو دپاره داسې وکړه چې یو سڅے او دوه ګډان راوینسه چې هیڅ عیب په کښې نه وی. (۲) د غنمو د ټولو نه ښه اوږه واخله، خو چې خمیږه په کښې نه وی او درې قسمه روتی ترې نه پخې کړه چې د څه سره د زیتونو تېل ګډ وی، څه چې سپوږی وی او څه په تېلو غوړې وی. (۳) دا په شکور کښې کېږده او چې کله هغه سڅے او هغه دوه ګډان ما ته قربانی کړې نو دا هم ورسره راوږه. (۴) هارون او د هغه زامن زما د حضور خپمې دروازې ته راوله او هغوی له غسل ورکړه. (۵) بیا هارون ته د امامانو دا لباس ورواغونده، قمیص او چوغه چې کومه د پېش بند لاندې اغوستلې کیږی، پېش بند او د سینې جیب د ښه ګلکاری شوی کمربند سره وتره. (۶) هغه ته پټکے وریه سر کړه او په دې باندې د سرو زرو پټی وتره چې هغه ښه ورباندې لګېدلې وی. (۷) بیا د زیتونو تېل واخله او د مقررولو د نښې په طور د هغه سر مسح کړه. (۸) د هغه زامن راوله او قمیصونه ورواغونده، (۹) هغوی ته دا کمربند وتره او ټوپی وریه سر کړه. نو ته به هارون او د هغه زامن مقرر کړې. هغوی او د هغوی اولاد به د امامانو په توګه همپشه دپاره زما خدمت کوی. (۱۰) هغه سڅے زما د حضور خپمې مخې ته راوله او

هارون او د هغه زامنو ته ووايه چې خپل لاسونه د هغې په سر کېږدي. (۱۱)
 سخې د خېمې په دروازه کېنې زما په حضور کېنې حلال کړه. (۱۲) د خپلې
 گوټې سره د سخې څه وینه واخله او د قربان گاه د څلورو بشکرونو په شان
 څيزونو پورې يې وسولوه. بيا هغه پاتې وینه د قربان گاه په بېخ کېنې توي کړه.
 (۱۳) بيا، هغه ټوله وازگه واخله کومه چې په کولمو پرته وي، د ايڼې بڼه حصه او
 دواړه گردې سره د هغه وازگې چې ورباندې پرته وي او د يوې نذرانې په توگه يې
 په قربان گاه باندې ما ته وسوزوه. (۱۴) خو د سخې غوښه، خرمن او د هغه سوتې
 د خېمو نه بهر وسوزوه. دا د امامانو د گناه معاف کېدلو دپاره يوه نذرانه ده. (۱۵)
 د هغه گدوانو نه يو گډ راوښه او هارون او د هغه زامنو ته ووايه چې خپل لاسونه
 د هغه په سر باندې کېږدي. (۱۶) هغه حلال کړه او وینه يې واخله او د قربان گاه
 څلورو واړو طرفونو ته يې وشينده. (۱۷) گډ ټوټې ټوټې کړه، د هغه کولمې او
 وروستو پښې ووينځه او دا د گډ سر او د نورو ټوټو سره کېږده. (۱۸) ټول گډ په
 قربان گاه باندې وسوزوه، دا مالک خدائ ته په اور سوزېدونکې نذرانه ده. د دې
 خوشبوئی په هغه بڼه لگي. (۱۹) هغه بل گډ هارون او د هغه زامنو له راوله او
 هغوی دې خپل لاسونه د هغې په سر کېږدي. (۲۰) گډ حلال کړه او څه وینه يې
 واخله او دا د هارون او د هغه زامنو د بنی غوړونو په نرمو ځايونو پورې، د
 هغوی د بنی لاسونو په غټو گوتو پورې او د هغوی د بنی پښو په غټو گوتو پورې
 ولگوه. بيا هغه پاتې وینه د قربان گاه څلورو واړو طرفونو ته وشينده. (۲۱) څه
 وینه واخله چې کومه په قربان گاه باندې پرته وي او څه د غوړولو تېل واخله او
 دا د هارون او د هغه په جامو او د هغه زامنو او د هغوی په جامو باندې وشينده.
 نو هغه، د هغه زامن او د هغوی جامې به ما ته وقف شي. (۲۲) د گډ وازگه، لم،
 هغه وازگه چې په کولمو پرته وي، د ايڼې بڼه حصه، دواړه گردې سره د هغه
 وازگې چې ورباندې وي او بڼه پټون دا ټول پرې کړه. (۲۳) د روتې هغه شکور
 چې کوم ما ته پېش کړې شوې دې، د هر يو قسمه روتې نه يوه يوه روتې
 راولخه. (۲۴) دا ټول د هارون او د هغه زامنو په لاسونو کېنې کېږده او هغوی

ته ووايه چې دا ټول د دې ښكاره كولو دپاره اوچت كړي چې دا مالک خدائ ته د خاص نذرانې په توگه وقف كوي. (٢٥) بيا دا د هغوى د لاسونو نه واخله او دا په قربان گاه باندې د سوزېدونكې نذرانې سره وسوزوه. د دې خوشبو هم په مالک خدائ باندې ښه لگي. (٢٦) ته به د دوېم گډ پوښتى وخورې، خو ته به وپرومې دا اوچتې كړې چې ښكاره كړې چې دا غوښه ما ته وقف كېږي. (٢٧) كله چې امامان مقررولې شي هغه د گډ پوښتى او پټون كوم چې د مقررولو دپاره استعمالېږي هغه به اوچت كړې شي او د هارون او د هغه د زمانو دپاره به بېل كړې شي. (٢٨) دا زما نه بدلېدونكې قانون دې چې كله بنى اسرائيل د سلامتې قربانې پېش كوي، د خنار پوښتى او پټون به د امامانو وي. دا زما د خلقو د طرف نه مالک خدائ ته نذرانه ده. (٢٩) د هارون د امامت لباس د هغه د مرگ نه پس به د هغه زمانو ته ملاوېږي، ځكه چې كله هغوى مقررولې شي نو هغوى به دا اغوندى. (٣٠) د هارون كوم زوى چې د هغه په خائ امام شي او چې هغه زما د حضور خېمې ته د خدمت دپاره ننوځي نو هغه به دا لباس اووه ورځې اغوندى. (٣١) د گډ هغه غوښه واخله كومه چې د هارون او د هغه د زمانو په مقررولو كېښې استعمال شوې وي او په يو پاك خائ كېښې يې اوېشوه. (٣٢) هارون او د هغه زمان به هغه غوښه زما د حضور خېمې په دروازه كېښې د هغه روتې سره خورى كومه چې په شكور كېښې پاتې وي. (٣٣) د مقرر كېدلو په وخت كېښې چې د كفارې د رسم ادا كولو دپاره څه استعمال شوي و هغوى به هغه خورى. صرف امامان به دا خوراك خورى ځكه چې دا خوراك مقدس دې. (٣٤) كه څه غوښه يا څه روتې تر سحره پورې پاتې شي، نو هغه به سوزولې شي، هغه به نه شي خوړلې، ځكه چې مقدسه ده. (٣٥) د هارون او د هغه د زمانو د مقرر كېدلو رسمونه دې اووه ورځې كولې شي هم هغه شان چې څنگه ما حكم دركړې دې. (٣٦) هره ورځ خامخا يو سخرې د نذرانې په توگه قربانې كوي، نو چې د گناه كفاره ادا كېږي. دا به قربان گاه پاكه كړي. د مقدس كولو دپاره يې د زېتونو په تېلو غوره كړي. (٣٧) هره ورځ تر اووه ورځو پورې ته كفاره ادا كوه. نو قربان گاه به بېخي مقدسه شي او هر څوك يا هر څيز چې د هغې سره ولگي نو هغه به هم

د هرې ورځې نذرانې

٣٨ تہ ہمیشہ دپاره هره ورځ ما ته دوه گډوډی په قربان گاه پېش کوه چې د یو کال وی. ٣٩ یو گډوډی د سحر په وخت کښې د قربانی په توگه پېش کوه او بل په ماښام کښې. ٤٠ د ورومبی گډوډی سره یو کلو د غنمو ښه اوږه پېش کړه چې د زیتونو یو لیتر سوچه تېل ورسره گډ وی. او یو لیتر مے د نذرانې په توگه پېش کړه. ٤١ دویم گډوډی په ماښام کښې قربانی کړه او د سحر په شان هم هغه هومره اوږو سره، د زیتونو تېلو او مے سره یې پېش کړه. دا مالک خدای ته په اور سوزېدونکې نذرانه ده او د دې خوشبو په هغه ښه لگی. ٤٢ په راتلونکې ټولو وختونو کښې، دا سوزېدونکې نذرانه زما د حضور خپمې د دروازې په خوله کښې به پېش کولے شی. چې هلته به تاسو د مالک خدای سره ملاقات وکړئ او تا سره به خبرې وکړی. ٤٣ هلته به بنی اسرائیل زما سره ملاقات وکړی او زما د حضور جلال به هغه خای مقدس کړی. ٤٤ زه به خپمه او قربان گاه مقدس کړم او زه به هارون او د هغه زامن رابېل کړم چې د امامانو په توگه زما خدمت وکړی. ٤٥ زه به د بنی اسرائیلو په مینځ کښې اوسېرم او زه به د هغوی خدای پاک یم. ٤٦ هغوی ته به پته ولگی چې زه مالک خدای د هغوی خدای پاک یم چا چې هغوی د مصر د ملک نه راوویستل چې زه د هغوی په مینځ کښې اوسېرم. زه مالک خدای د هغوی خدای پاک یم.

د خوشبویی قربان گاه

٣٠ د خوشبویی سوزولو دپاره، د کیکر د لرگی نه یوه قربان گاه جوړه کړه. ٣١ دا به څلورگوتپه وی، چې اتلس انچی اوږده، اتلس انچی پلنه او یو گز اوچته وی. د ښکرو په شان څلور گوتپونه ورله جوړ کړه چې ورسره یو خای

شی. ۳ د هغې په چت، څلورو واړو طرفونو او د هغې د بنکرونو په شان څیزونو باندې د سوچه سرو زرو پتری وخبڅوه او گېرچاپېره ترې نه د سرو زرو غاړه شان تاو کړه. ۴ د وړلو دپاره دوه د سرو زرو گول کړی وړله جوړې کړه او لاندې یې دواړو طرفونو ته د غاړې سره وتړه چې هغه بازوگان ونیسی چې د کومو په ذریعه دا وړلې شی. ۵ بازوگان د کیکر د لرگی نه جوړ کړه او په دې باندې د سرو زرو پتری وخبڅوه. ۶ دا قربانگاه د هغې پردې نه بهر کېږده کومه چې د لوظ صندوق مخې ته څوړنده ده. دا هغه ځای دے چې چرته به زه تا سره ملاقات کوم. ۷ هر سحر وختی چې هارون کله د پیوو تیارولو له راځی، هغه به په دې باندې خوشبویی سوزوی. ۸ چې کله هغه په مابنام کبني پیوې بلوی نو هم دغه شان به کوی. دا د خوشبویی نذرانه به په راتلونکی ټولو وختونو کبني جاری ساتلې شی. ۹ په دې قربانگاه باندې حرامه خوشبوئی مه پېش کوئ او د یو ځناور نذرانه، یا د غلې نذرانه مه پېش کوئ او یا د څښلو څه نذرانه هم په دې مه تویوئ. ۱۰ په کال کبني یو ځل به هارون د قربانگاه د کفارې رسم ادا کوی، چې کله د گناه دپاره د قربان شوی ځناور وینه د قربانگاه د بنکرو په شان څیزونو باندې تویولې شی نو دا پاکیری. په راتلونکی ټولو وختونو کبني به دا د کفارې رسم هر کال ادا کیری. دا قربانگاه به پوره مقدسه وی، ځکه چې دا ما مالک خدای ته وقف ده.

د مالک خدای د حضور خپمې دپاره د کفارې محصول

۱۱ مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ۱۲ ”کله چې ته د بنی اسرائیلو مردمشماری کوې، نو هر یو سرې به ما له د خپل ژوند قیمت راکوی، چې کله مردمشماری کیری، نو هیڅ بلا به ورباندې نه راځی. ۱۳ هر یو کس چې په دې مردمشماری کبني شاملیری نو هغه به خامخا د منلې شوی معیار په مطابق هغه مقرر شوې قیمت ورکوی. هر یو کس به دا مالک خدای ته د نذرانې په توگه ورکوی. ۱۴ هر یو کس به په دې مردمشماری کبني شمېرلې شی، د هر یو کس

عُمر چې شل کاله يا د شلو کالو نه زيات وي، نو هغه به دا قيمت ورکوي. (١٥)
 چې کله هغوی مالک خدای ته د خپل ژوند قيمت ادا کوي نو مالدار او غريب به
 يو برابر ورکوي. (١٦) د بني اسرائيلو نه د کفارې دا پېسې راټولوه او زما د
 حضور په خېمه يې خرچ کوه. دا محصُول به د هغوی د ژوند قيمت وي او زه،
 مالک خدای به هغوی ياد ساتم او د هغوی حفاظت به کوم.“

د زېرو شانک

(١٧) او مالک خدای موسی ته وفرمائيل، (١٨) ”د وينځلو دپاره د زېرو يو شانک
 جوړ کړه چې ببخ يې هم د زېرو وي. دا د خېمې او د قربان گاه په مينځ کېښي
 کېږده او په هغې کېښي اوبه واچوه. (١٩) هارون او د هغه زامن به په دې اوبو
 خپل لاسونه او پښې وينځي (٢٠) د هغې نه مخکې چې هغوی خېمې ته ننوځي يا
 چې قربان گاه ته د خوراک نذرانه پېش کولو دپاره نژدې کېږي. نو هغوی به نه
 مړه کېږي. (٢١) هغوی دې خامخا خپل لاسونه او پښې وينځي، چې مړه نه شي.
 دا يو قانون دے چې هغوی او د هغوی اولاد به همپشه دپاره په دې عمل کوي.“

د غوړولو تېل

(٢٢) بيا مالک خدای موسی ته وفرمائيل، (٢٣) ”دا بڼې مصالحي واخله، شپږ کلو
 اوبه شوې خوشبوداره مړ، درې کلو خوشبوداره دارچيني، درې کلو خوشبودار
 لږگے، (٢٤) او شپږ کلو د سناد د پاڼو مصالحه، دا ټول به د منلے شوی معيار په
 مطابق تللے شوی وي. څلور لیتره د زيتونو تېل هم ورسره ملاو کړه، (٢٥) او د
 غوړولو مقدس تېل ترې نه جوړ کړه، داسې يې ملاو کړه لکه چې د عطرو والا دا
 کار کړے وي. (٢٦) په دې باندې دا څيزونه غوړ کړه، زما د حضور خېمه، د
 لوظ صندوق، (٢٧) مېز او د هغې ټول سامان، پيوټ او د هغې سامان، د
 خوشبویي سوزولو قربان گاه، (٢٨) د سوزېدونکې نذرانې قربان گاه، ورسره د هغې

ټول سامان، او د وينځلو بښانک او د دې بېخ هم په تېلو غوړ کړه. (٢٩) په دې طريقه دا څيزونه وقف کړه او دا به بېخي مقدس شي او هر څوک يا هر څيز چې د دې سره ولگي نو هغه به هم مقدس شي. (٣٠) بيا د هارون او د هغه د زامنو سره په تېلو غوړ کړه او زما په خدمت کېنې يې د امامانو په توگه مقرر کړه. (٣١) بنی اسرائيلو ته ووايه چې دا مقدس تېل به په راتلونکي ټولو وختونو کېنې زما په خدمت کېنې استعمالېږي. (٣٢) دا به د يو عام سپري په بدن باندې نه شي تويولې او تاسو به د دې په شان خوشبويي نه جوړوئ. دا مقدس دی او تاسو به خامخا دا مقدس گڼئ. (٣٣) که هر څوک د دې په شان خوشبويي جوړه کړي يا يې څوک د يو امام نه بغير په بل چا پورې ولگوي نو هغه به نور زما د خلقو نه نه شي گڼلې.

خوشبوئی

(٣٤) مالک خدای موسی ته وفرمائيل، ”د دې خوشبودارو مصالحو يوه يوه برابره حصه واخله، مُر، صدف، کنډ او سوچه لوبان. (٣٥) د دې نه عطر جوړ کړه، دا داسې ملاو کړه لکه چې يو د عطرو والا دا کار کړي وي. مالگه په کېنې ملاو کړه چې سوچه او مقدس وي. (٣٦) او د دې څه حصه مېده مېده کړه، دا زما د حضور څمپي ته يوسه او دا د لوظ صندوق مخي ته کېږده، هلته به زه تا سره ملاقات وکړم. دا پوره مقدس وگڼئ. (٣٧) د خپلو ځانونو دپاره داسې خوشبوئی مه جوړوئ چې دا څيزونه په کېنې په دې طريقه استعمال شوي وي. دا يو مقدس څيز او دا مالک خدای ته وقف وگڼئ. (٣٨) که څوک داسې يو څيز هم جوړ کړي او د عطرو په توگه يې استعمال کړي نو هغه به نور زما د خلقو نه نه شي گڼلې.“

د مالک خُدائ د حضور د خېمې جوړولو هُرمند کسان

۳۱ ﴿۱﴾ بيا مالک خُدائ موسى ته وفرمائيل، ﴿۲﴾ ”گوره، ما د يهوداه قبيلې، بضلي اېل غوره کړې دې، چې د اورى زوى او د حور نمسې دې، ﴿۳﴾ او ما هغه د خپل روح نه پک کړې دې. ما هغه له پوهه، هُنر او د هر قسم هُنر په کار کبني قابليت ورکړې دې، ﴿۴﴾ د سرو زرو، سپينو زرو او د زېرو بښائسته کار کولو، ﴿۵﴾ قيمتي کاني پرې کولو او تيارولو، د لرگي کار کولو، او د هر قسم د هُنر کار دپاره. ﴿۶﴾ او گوره، ما اهلياب هم خوښ کړې دې چې د اخيسمک زوى دې او د دان د قبيلې نه دې، چې هغوى يو خائ کار وکړي. ما نورو ټولو هُرمندو له هم لوى قابليت ورکړې دې، چې هغوى هغه خه جوړ کړي چې ما حُکم ورکړې دې، ﴿۷﴾ يعنې زما د حضور خېمه، د لوظ صندوق او د کفارې تخت چې ورباندې پروت دې، د خېمې نور ټول سامان، ﴿۸﴾ مېز او د هغې سامان، د سوچه سرو زرو پيوټ او د هغې ټول سامان، د خوشبويي د سوزولو قربانگاه، ﴿۹﴾ د سوزېدونکې نذرانې قربانگاه او د هغې ټول سامان، د وينځلو بښانک او د هغې بېخ، ﴿۱۰﴾ د هارون او د هغه د زامنو دپاره د امامانو بښائسته لباس چې کله هغوى د امامانو په توگه خدمت کوي نو دا دې استعمالوي، ﴿۱۱﴾ د غوړولو تېل او د مقدس خائ دپاره خوشبويي. دا څيزونه دې هم هغه شان جوړ کړي چې څنگه ما تا ته حُکم کړې دې.“

سبت، د آرام کولو ورځ

﴿۱۲﴾ بيا مالک خُدائ موسى له حُکم ورکړو ﴿۱۳﴾ چې، ”بنی اسرائیلو ته ووايه، تاسو د سبت، يعنې د آرام کولو ورځ منئ، دا به په راتلونکي ټولو وختونو کبني زما او ستاسو په مينځ کبني يوه نښه وي، چې تاسو ته پته ولگي چې ما مالک خُدائ تاسو خپل خلق جوړ کړئ. ﴿۱۴﴾ تاسو خامخا د سبت ورځ منئ، ځکه چې دا ستاسو دپاره مقدسه ده. چې څوک هم دا نه مني او په هغه ورځ کار کوي، نو

هغه دې ووژلے شی. او څوک چې په هغه ورځ باندې کار کوی نو هغه به د بنی اسرائیلو نه نه شی گنلے. (۱۵) ستاسو سره د خپل کار کولو دپاره شپږ ورځې شته، خو اوومه ورځ د سبت یعنی د آرام ورځ ده، هغه ما مالک خدای ته وقف شوې ده. هر څوک چې څه قسم کار هم په هغه ورځ وکړی نو هغه دې ووژلے شی. (۱۶) بنی اسرائیل دې دا ورځ د لوظ د یوې نښې په توگه همپشه دپاره منی. (۱۷) دا به همپشه دپاره زما او د بنی اسرائیلو په مینځ کښې یوه نښه وی، ځکه چې ما مالک خدای په شپږ ورځو کښې آسمان او زمکه جوړ کړل او په اوومه ورځ ما کار بس کړو او څه مې ونه کړل. (۱۸) چې کله خدای پاک د سینا په غره باندې د موسی سره خبرې خلاصې کړې، نو هغه له یې هغه د کانی دوه تختې ورکړې چې په کومو باندې خدای پاک په خپله حکمونه لیکلی و.

د سرو زرو سخی

۳۲ (۱) چې کله خلقو ولیدل چې موسی د غره نه راکوز نه شو او پېر وخت یې هلته تېر کړو، نو هغوی په هارون راغونډ شول او هغه ته یې ووئیل، ”مونږ نه پوهیږو چې په دې سړی، موسی څه وشول، چې مونږ یې د مصر نه راوویستلو، مونږ له معبودان جوړ کړه چې مونږ ته لارښودنه کوی.“ (۲) هارون هغوی ته ووئیل، ”د خپلو بنځو، زامنو او د خپلو لویو نه د سرو زرو والی راوباسی او ما له یې راوړی.“ (۳) نو ټولو خلقو خپلې د سرو زرو والی راوویستلې او هارون له یې راوړې. (۴) هغه د هغوی والی واخستلې، ویلې یې کړې او د سخی په شکل یې یو بُت ترې نه جوړ کړو. هغوی ووئیل، ”اے بنی اسرائیلو، دا زمونږ خدای دے چې مونږ یې د مصر د ملک نه راوویستلو.“ (۵) بیا هارون د سرو زرو سخی په مخکښې یوه قربانگاه جوړه کړه او اعلان یې وکړو، ”سبا به د مالک خدای دپاره اختر وی.“ (۶) بل سحر وختی هغوی څه ځناور راوستل چې د سوزېدونکې نذرانې په توگه یې قربان کړی او چې نور د خوړلو د سلامتی نذرانې

په توگه پېش کړی. هغه خلق د خوړلو او څښلو دپاره کښېناستل او بیا هغوی پاڅېدل، د مستی او عیاشۍ سره گډېدل. (۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”سمدستی واپس لاندې کوز شه، ځکه چې ستا هغه خلق د گناه په وجه خراب شوی دی، چې تا د مصر نه راویستلی دی. (۸) چې په کومه لاره ما هغوی له د عمل کولو حکم ورکړی وو هغوی زر د هغې نه بې لارې شوی دی، هغوی د ویلې شوی سرو زرو نه سخه جوړ کړی دے، د هغه عبادت یې کړی دے او قربانی یې ورته پېش کړی دی. هغوی وائی چې هغه یې خدای دے چا چې د مصر د ملک نه راویستلی دی. (۹) ما ته پته ده چې هغوی څومره ضدی خلق دی. (۱۰) اوس، ته ما مة منعی کوه. زه هغوی ته په قهر یم او هغوی تباہ کوم. بیا به زه تا او ستا د اولاد نه یو لوی قوم جوړ کړم.“ (۱۱) خو موسی مالک خدای خپل خدای پاک ته سوال کولو او ورته یې وفرمائیل، ”مالکه خدایه، ته ولی خپلو خلقو ته دومره په قهر یې، چې هغوی دې د خپل لوی طاقت او خپل لوی قدرت سره د مصر د ملک نه راویستل؟ (۱۲) مصریانو ته دې د پېغور کولو موقع ملاو شی څه چې ووائی چې تا خپل خلق د مصر نه د دې دپاره راویستل چې په غرونو کښې یې ووژني او هغوی بخی تباہ کړي؟ خپل قهر بس کړه، خپله فېصله بدله کړه او په خپلو خلقو دا تباہی مة راوله. (۱۳) خپل خدمت کوونکی ابراهیم، اسحاق او یعقوب رایاد کړه، تا چې د هغوی سره کوم پوخ لوظ کړی دے هغه رایاد کړه چې هغوی له به دومره پېر اولاد ورکړي چې په آسمان کښې څومره ستوری دی او چې د هغوی اولاد له به هغه ټول ملک ورکوي چې تا یې وعده کړي ده چې هغه به همېشه دپاره د هغوی وی.“ (۱۴) نو مالک خدای خپله فېصله بدله کړه او په خپلو خلقو یې هغه تباہی رانه وستله د کومې په حقله وی چې هغه فرمائیلی وو. (۱۵) موسی واپس د غره نه راکوز شو، د ځان سره یې هغه د کاپو دواړه تختې راوړې چې په دواړو مخونو یې حکمونه لیکلې شوی وو. (۱۶) خدای پاک په خپله هغه تختې تیارې کړې وې او حکمونه یې ورباندې لیکلي وو. (۱۷) چې خلقو چغې وهلې نو یشوع د خلقو شور واورېدو او موسی ته یې وفرمائیل،

”په خېمو کښې د جگړې شور دے.“ (۱۸) موسیٰ وفرمائیل، ”دا نه د فتحې او نه د شکست آواز معلومېږي، زه چې څه اورم دا د هغوی د سندرو آواز دے.“ (۱۹)

چې کله موسیٰ خېمو ته ښه رانزدې شو او هغه سخه او د خلقو گډېدل یې ولیدل، نو سخت په قهر شو. هغه چې کومې تختې روانې کړې وې هغه یې هلته د غره په لمن کښې وغورزولې او ماتې یې کړې. (۲۰) هغوی چې کوم سخه جوړ کړې وو هغه یې راواخستلو، په اور یې ویلې کړو او د اوږو په شان یې مېده مېده کړو او په اوبو کښې یې واچولو. بیا هغه دا په بنی اسرائیلو باندې وڅښلو. (۲۱)

هغه هارون ته وفرمائیل، ”دې خلقو درباندي څه کړی دی، چې په دومره سخته گناه دې آخته کړی دی؟“ (۲۲) هارون ورته وفرمائیل، ”زما نېکه، ما ته مه په قهر کېږه، تا ته پته ده چې دا خلق څومره بدکاره دی. (۲۳) هغوی ما ته ووئیل چې مونږ ته پته نشته چې په دې سړی، موسیٰ باندې څه شوی دی، چې مونږ یې د مصر ملک نه راوویستلو، راځئ، چې معبودان جوړ کړو چې مونږ ته لارښودنه کوی. (۲۴) ما هغوی ته ووئیل چې ما له خپل د سرو زرو کالی راوړئ او چې د چا سره وُو نو هغه یې راوویستل او ما له یې راکړل. ما هغه کالی په اور کښې واچول او دا سخه ترې نه پخپله جوړ شو.“ (۲۵) موسیٰ ولیدل چې هارون هغه خلق خپلې خوښې ته پرېښی وُو او د قابو نه یې وتلی وُو او د خپلو دشمنانو په مخکښې یې خپل ځانونه شرمولی وُو. (۲۶) موسیٰ د خېمو ځای د دروازي په خوله کښې ودرېدلو او آواز یې وکړو، ”هر څوک چې د مالک خدای سره وی، ما له دې راشی.“ نو ټول لیویان هغه ته راغونډ شول، (۲۷) نو هغه ورته وفرمائیل، ”مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک تاسو هر یو کس ته دا حکم کوی چې خپله توره راوباسئ او د خېمو د یو سر نه تر بل سره پورې ځئ او هر یو کس دې خپل وروڼه، خپل دوستان او خپل گاونډیان ووژنئ.“ (۲۸) لیویانو د موسیٰ خبره ومنله او تقریباً درې زره کسان یې په هغه ورځ ووژل. (۲۹) موسیٰ لیویانو ته ووئیل، ”نن تاسو خپل ځانونه د مالک خدای په خدمت کښې د امامانو په توگه وقف کړی دی، چې تاسو خپل زامن او وروڼه ووژل، نو مالک خدای تاسو له

خپل برکت درکړې دے. “ (۳۰) په ورپسې ورځ موسیٰ خلقو ته وفرمائیل، ”تاسو یوه لویه گناه کړې ده. خو زه به یو ځل بیا مالک خدای له غره ته وخبږم، کېدے شی چې زه ستاسو د گناه کفارہ ادا کړم.“ (۳۱) نو موسیٰ واپس مالک خدای ته ورغلو او وې فرمائیل، ”افسوس، دې خلقو یوه لویه گناه کړې ده. هغوی د سرو زرو نه خدای جوړ کړے دے او د هغه عبادت یې کړے دے. (۳۲) اوس زه تا ته سوال کوم چې د هغوی گناه معاف کړه، خو که تا داسې ونه کړل، نو بیا ته زما نوم د هغه کتاب نه وړان کړه چې په هغې کبني دې د خپلو خلقو نومونه لیکلی دی.“ (۳۳) مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”زه به د خپل کتاب نه د هغوی نومونه وړان کړم چا چې زما خلاف گناه کړې ده. (۳۴) اوس لاړ شه، خلق هغه ځای ته بوځه کوم چې ما درته بنودلے دے. او گوره، زما فرېسته به ستا لارېبنودنه کوی، خو هغه وخت راروان دے چې زه به دې خلقو له د هغوی د گناه سزا ورکړم.“ (۳۵) نو مالک خدای په هغه خلقو یو وبا راولېږله، ځکه چې د هغوی په وجه هارون د سرو زرو سڅے جوړ کړے وو.

د مالک خدای د سینا غره نه د تلو حکم ورکول

۳۳ (۱) بیا مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل، ”ته او دا خلق چې تا د مصر د ملک نه راوویستل، د دې ځای نه لاړ شی او هغه زمکې ته لاړ شی د کومې چې ما ابراهیم، اسحاق او یعقوب او د هغوی اولاد له د ورکولو لوظ کړے دے. (۲) زه به ستاسو نه مخکېني یوه فرېسته ولېږم او زه به کنعانیان، اموریان، حتیان، فرزیان، حویان او یبوسیان وشرم. (۳) تاسو هغه زرخېزې زمکې له ورروان شی. خو زه به په خپله تاسو سره نه ځم، ځکه چې تاسو ضدی خلق یئ او کېدے شی چې زه تاسو په لاره کبني تباہ کړم.“ (۴) چې کله خلقو دا واورېدل، نو هغوی په ژړا شروع وکړه او هغوی نور کالی اچول بند کړل. (۵) ځکه چې مالک خدای موسیٰ ته فرمائیلی وُو چې هغوی ته ووايه چې، ”تاسو ضدی خلق یئ. که

زۀ د لږ وخت دپاره هم ستاسو سره تلے وے، نو ما به تاسو تباہ کړی وئ. اوس خپل کالی لږې کړئ، نو زۀ به فېصله وکړم چې ستاسو سره څۀ چل وکړم.“ (٦) چې کله اسرائیلیان د سینا غرۀ نه لاړل، نو هغوی نور کالی اچول بس کړل.

د مالک خدای د حضور خېمه

(٧) چې کله به هم بنی اسرائیلو خېمې ودرولې، نو موسی به مقدسه خېمه ورله او د خېمو د خدای نه لږه لږې به یې ودروله. او هغې ته به یې ”د مالک خدای د حضور خېمه“ نوم اخستلو او چې چا به هم د مالک خدای رضا معلومول غوښتل نو هغه به ورتللو. (٨) چې کله به هم موسی هلته تللو، نو خلق به پاڅېدل او د خپلو خېمو په خولۀ کښې ودرېدل او موسی ته به یې تر هغې پورې کتل چې ورننه به وتلو. (٩) څنگه چې به موسی دننه تلو نو د ورېځې ستن به لاندې راتله او د خېمې د دروازې په خولۀ کښې به ودرېدله او مالک خدای به د ورېځې نه د موسی سره خبرې کولې. (١٠) چې څنگه به خلقو د خېمې د دروازې په خولۀ کښې د ورېځې ستن ولیدله، نو هر یو کس به پاڅېدلو او د خپلې خپلې خېمې د دروازې په خولۀ کښې به یې سجده کوله. (١١) مالک خدای به د موسی سره مخامخ خبرې کولې، لکه چې یو کس یې د خپل ملگری سره کوی. بیا به موسی خېمو ته واپس راتلو. خو هغه زلمے، د نون زوی، یشوع چې د هغه مددگار وو، هغه به په خېمه کښې ایسارېدلو.

د حضرت موسی د مالک خدای سره خبرې کول

(١٢) موسی مالک خدای ته وفرمائیل، ”گوره، تا ما ته فرمائیلی دی چې دا خلق به هغه زمکې ته بوځم، خو تا ما ته دا ونۀ فرمائیل چې زما سره به تۀ څوک لېرې. تا ما ته فرمائیلی دی چې تا زۀ ښۀ پېژنم او ستا نه رضا یم. (١٣) اوس زۀ تا ته سوال کوم، تۀ ما ته خپلې ارادې وښایه چې زۀ ستا خدمت وکړم او تا رضا کړم.

دا هم ياد ساته چې تا دا قوم خپل خلق گڼلی دی.“ (۱۴) مالک خدای و فرمائیل،
 ”زه به په خپله تا سره هم او زه به تا له آرام درکړم.“ (۱۵) موسی ورته و فرمائیل،
 ”که تۀ مونږ سره نه ځي، نو مونږ د دې ځای نه مه بوځه.“ (۱۶) چې تۀ مونږ سره
 نه ځي نو چا ته به څنگه پته ولگي چې تۀ د خپلو خلقو او زما نه رضا يې؟ تۀ چې
 مونږ سره يې، نو چې د زمکې په مخ څومره خلق دی د هغوی نه به مونږ بل شان
 شو.“ (۱۷) مالک خدای موسی ته و فرمائیل، ”زه به هم هغه شان وکړم لکه چې تا
 څنگه وئیلی دی، ځکه چې تا زه بښه پېژنم او زه ستا نه رضا يم.“ (۱۸) بيا موسی
 و فرمائیل، ”ما له اجازت راکړه چې زه ستا د حضور جلال ووينم.“ (۱۹) مالک
 خدای و فرمائیل، ”زما شان او شوکت به ستا په مخکښې تېر شي او ستا په
 مخکښې به زه خپل مقدس نوم واخلم کوم چې مالک خدای دے. زه مالک
 خدای يم او څوک چې زه غوره کړم زه هغوی ته خپل رحم او ترس بښايم.“ (۲۰) تۀ
 به زما دیدار ونه کړې، ځکه چې دا نه شي کېدے چې څوک ما وگوري او ژوندی
 پاتې شي، (۲۱) خو گوره، زما سره نزدې يو ځای دے، تۀ هلته په يو گټ باندي
 ودرېدے شي. (۲۲) کله چې زما د حضور جلال هلته تېرېږي، نو زه به تا د گټ
 په يو غټ چاود کېښي واچوم او زه به تا په خپل لاس سره تر هغې پورې پټ کړم
 چې تېر شم. (۲۳) بيا به زه خپل لاس لرې کړم او تۀ به زما شا وويني خو زما مخ
 به نه ليدلے کيږي.“

د کاپو نوې تختې

۳۴ (۱) بيا مالک خدای موسی ته و فرمائیل، ”د اولنو په شان دوه د کاني
 تختې جوړې کړه او زه به په هغې باندي هم هغه حکمونه ليکم کوم چې په اولنو
 تختو باندي و، کومې چې تا ماتې کړې وې. (۲) سبا سحر تيار شه او د سينا
 غره ته راوخېژه او د غره په سر ما ته حاضر شه. (۳) هيڅ څوک به تا سره نه
 راخېژي، په ټول غره باندي چې يو کس هم ونه ليدلے شي، او نه چې د غره په

لمن کښې گډې يا څاروی وڅرپرې. “ (٤) نو موسی د اولنو په شان دوه د کاپو نورې تختې جوړې کړې او سحر وختی هغه دا د سینا غره ته د ځان سره وڅېژولې، لکه څنگه چې مالک خدای حکم ورکړی وو. (٥) او مالک خدای په وریخ کښې راکوز شو او د هغه سره هلته ودرېدلو او خپل مقدس نوم ”مالک خدای“ یې واخستلو. (٦) مالک خدای د هغه په مخکښې تېر شو او دا آواز یې وکړو، ”زه، مالک خدای، هغه خدای پاک یم چې د رحم او ترس نه ډک یم، په آسانی سره نه غصه کېږم او پېره مینه او وفاداری بسایم. (٧) زه د خپلو خلقو د زرگونو نسلونو سره نه بدلېدونکې مینه کوم او زه بدی، بغاوت او گناه هم معاف کوم. خو زه مجرم نه معاف کوم خو که څوک جرم وکړی نو زه به د هغوی بچو، نمسو درېم او څلورم نسل له هم سزا ورکوم. “ (٨) موسی سمدستی خپل سر زمکې ته تپت کړو او سجده یې وکړه. (٩) هغه وفرمائیل، ”ای مالک خدایه، که ته په رښتیا زما نه رضا یې زه تا ته سوال کوم چې ته مونږ سره لار شه. زمونږ دا خلق ضدیان دی، خو زمونږ بدی او گناه معاف کړه او مونږ د خپلو خلقو په توگه قبول کړه.“

د لوظ نوی کېدل

(١٠) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”اوس زه د بنی اسرائیلو د خلقو سره یو لوظ کوم. زه به د دوی په مخکښې داسې عجیبه عجیبه کارونه وکړم چې په ټوله دنیا کښې به په یو ځای کښې او په یو قوم کښې کله هم نه وی شوی. ټول خلق به وگوری چې زه، مالک خدای څه عجیبه کارونه کولې شم، ځکه چې زه ستاسو دپاره لوی لوی کارونه کوونکې یم. (١١) نن چې زه تاسو له کوم قانون درکوم هغه ومنئ. چې تاسو مخ په وړاندې ځئ نو زه به اموریان، کنعانیان، حیوان، فرزیان، حتیان او یبوسیان ستاسو د مخې نه لرې کړم. (١٢) پام کوئ چې د هغه زمکې د خلقو سره لوظ ونه کړئ چې تاسو ور روان یئ، ځکه چې دا به ستاسو دپاره یو دام جوړ شی. (١٣) د هغوی د قربانی ځایونه وران کړئ، د هغوی مقدسې

سنتې تباہ کړئ او هغوی له د اشیرې د بُت نبڼې راوغورزوئ. ﴿١٤﴾ د بل خُدائ
 عبادت مه کوئ، ځکه چې د مالک خُدائ نوم غېرتی دے، هغه غېرتی خُدائ پاک
 دے. ﴿١٥﴾ د هغه زمکې د خلقو سره چې لوظ ونه کړئ، ځکه چې کله هغوی د
 خپلو معبودانو عبادت کوی او هغوی ته قربانی پیش کوی، نو تاسو له به هم
 دعوت درکړی چې د هغوی سره شریک شی، او تاسو به په آزمېښت کښې
 پرېوځئ او خوراک به اوخوړئ کوم چې هغوی خپلو معبودانو ته پیش کوی. ﴿١٦﴾
 کېدے شی چې د هغوی لویه تاسو خپلو زامنو ته واده کړئ، نو د هغوی په وجه
 به ستاسو زامن نافرمانه شی او د هغوی به د معبودانو عبادت شروع کړی. ﴿١٧﴾
 د وېلې کړے شوو څیزونو نه معبودان مه جوړوئ او مه یې عبادت کوئ. ﴿١٨﴾
 تاسو د پتیرې روتی اختر کوئ. لکه څنگه چې ما حکم درکړے دے، د ایب په
 میاشت کښې اووه ورځې پتیره روتی خوړئ، ځکه چې دا هغه میاشت ده چې
 تاسو په کښې د مصر نه راوتلی. ﴿١٩﴾ هر یو مشر زوی او هر ورومبے پېدا
 شوے نر څاروے زما دے، ﴿٢٠﴾ خو تاسو به د هر یو ورومبني پېدا شوی خر په
 بدل کښې یو گډوړے پیش کوئ. خو که تاسو دا واپس نه اخلئ، نو څپت یې مات
 کړئ. هر یو ورومبے پېدا شوے زوی به په بیعه اخلئ. هیڅ څوک به زما په
 حضور کښې خالی لاسونه نه حاضرېږی. ﴿٢١﴾ ستاسو سره شپږ ورځې شته چې
 په هغې کښې خپل کار کولے شی، خو په اوومه ورځ کار مه کوئ، د یوې او د لو
 په وخت هم تاسو په اوومه ورځ آرام کوئ. ﴿٢٢﴾ چې کله تاسو د غنمو ورومبني
 فصل ربېل شروع کوئ نو د لو کولو اختر کوئ او په خزان کښې د فصل
 راټولولو اختر کوئ. ﴿٢٣﴾ په کال کښې درې ځل ستاسو ټول نران دې زما مالک
 خُدائ، د بنی اسرائیلو خُدائ پاک عبادت له راځی. ﴿٢٤﴾ د هغې نه پس چې کله
 زه قومونه ستاسو د مخې نه لرې کړم او ستاسو علاقه زیاته کړم، نو د دې درېو
 اخترونو په دوران کښې به د هیچا دا طمع پېدا نه شی چې ستاسو زمکه ونیسی.
 ﴿٢٥﴾ کله چې تاسو ما ته یو ځناور قربانی کوئ نو خمبیره شوې روتی ورسره مه
 پیش کوئ. کوم ځناور چې د فسحې په اختر کښې حلال شوی وی نو د هغې یوه

برخه هم د بل سحر پورې مه پرېږدئ. (۲۶) هر کال د مالک خدای ستاسو خدای پاک کور ته د خپلې زمکې نه رېبلې شوې ورومبې غله راوړئ. د چېلې بچې د خپلې مور په پيو کبني مه پخوئ. (۲۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”دا خبرې وليکه، ځکه چې د دې حکمونو په بنياد باندې زه ستا او د بنی اسرائیلو سره یو لوظ کوم.“ (۲۸) موسی هلته د مالک خدای سره څلوېښت ورځې او شپې ایسار شو، هغه نه څه خوړل او نه یې څه څښل. هغه په هغه تختو باندې د لوظ خبرې يعنې لس حکمونه وليکل.

د حضرت موسی د سینا غره نه راکوزېدل

(۲۹) چې کله موسی د لسو حکمونو د دوو تختو سره د سینا غره نه راکوز شو، نو د هغه مخ ځلېدلو ځکه چې هغه د مالک خدای سره خبرې کړې وې، خو هغه ترې نه خبر نه وو. (۳۰) هارون او ټولو خلقو موسی ته وکتل او وې لیدل چې د هغه مخ ځلېدلو او هغوی موسی له نزدې ورتلو نه یرېدل. (۳۱) خو موسی هغوی راوغوښتل، نو هارون او د قوم مشران هغه له راغلل او موسی د هغوی سره خبرې وکړې. (۳۲) د هغې نه پس، ټول بنی اسرائیل د هغه نه راټول شول او موسی هغوی له هغه ټول حکمونه ورکړل کوم چې مالک خدای د سینا په غره باندې ورکړی وو. (۳۳) چې کله موسی د هغوی سره خبرې ختمې کړې، نو هغه په پرده باندې خپل مخ پټ کړو. (۳۴) چې کله هم موسی د مالک خدای د حضور خېمې ته ننوتلو، نو هغه به پرده لرې کوله. او چې هغه به راووتلو، نو بنی اسرائیلو ته به یې هغه هر څه وفرمائیل چې هغه له به یې د وئیلو حکم ورکړی شوی وو، (۳۵) او هغوی به دا لیدل چې د موسی مخ ځلېږي. نو هغه به په خپل مخ واپس هغه پرده اچوله تر هغه وخته پورې چې بل ځل به هغه د مالک خدای سره خبرو کولو له تلو.

د سبت ورځ دپاره اصول

۳۵ ﴿۱﴾ بيا موسىٰ د بنى اسرائيلو ټول قوم راغوندې كړو او هغوى ته يې وفرمائيل، ”تاسو به د مالک خدائ په دې حكمونو باندې عمل كوي. ﴿۲﴾ د خپل كار دپاره ستاسو سره شپږ ورځې شته، خو اوومه د سبت مقدسه ورځ يعنې د آرام ورځ ده، هغه ما مالک خدائ ته وقف شوې ده. هر څوك چې څه قسم كار هم په هغه ورځ وكړي نو هغه دې ووژلې شي. ﴿۳﴾ د سبت په ورځ په خپلو كورونو كينې اور هم مه بلوي.“

د مقدسې خېمې دپاره سامان را جمع كېدل

﴿۴﴾ موسىٰ د بنى اسرائيلو ټول قوم ته وفرمائيل، ”مالک خدائ د دې حكم كړې دې چې، ﴿۵﴾ مالک خدائ ته يوه نذرانه پېش كړئ. د چا زړه چې غواړي نو داسې څيزونه په نذرانه كينې راوړلې شي لکه سره زر، سپين زر، يا زېر، ﴿۶﴾ كتان، د آسماني رنگ، كاسني او د سور رنگ وړي، د چپلو د وړي نه جوړه شوې كپړه، ﴿۷﴾ سره رنگ شوې د گڼو خرمن، بڼه خرمن، د كيكړ لرگي، ﴿۸﴾ د ډيوو دپاره تېل، او د غوړولو تېلو دپاره د خوشبويي مصالحې، ﴿۹﴾ اونيكس كاني او نور قيمتي كاني چې د مشر امام په پېش بند او د هغه د سينې په جيب ولگولې شي.

د مالک خدائ د حضور خېمې دپاره سامان

﴿۱۰﴾ ستاسو ټول كسبگر دې راشي او هغه هر څه دې جوړ كړي د كوم چې مالک خدائ حكم دركړې دې، ﴿۱۱﴾ يعنې خېمه، د دې پرده او د دې پاسني پرده، د دې كُنډې، چوكاټونه، د دې درشلې، ستنې او د دې پښې، ﴿۱۲﴾ د لوظ صندوق، د دې بازوگان، د دې د كفارې تخت او هغه پرده چې ورباندې پټيرى، ﴿۱۳﴾ مېز او د

هغې ټول سامان، خُدائى پاک ته پېش کړې شوې روتې، (۱۴) د رڼا دپاره ډيوټ او د دې ټول سامان، ډيوټ سره د تېلو، (۱۵) د خوشبويي سوزولو دپاره قربان گاه او د دې بازوگان، د غورولو تېل، د خوشبويي مصالحه، خېمې ته د ننوتلو دروازې دپاره پرده، (۱۶) قربان گاه چې په کومه باندې نذرانې سوزولې شي، ورسره د دې د زېرو جالي، د دې بازوگان او د دې ټول سامان، د وينځلو دپاره بښانک او د دې بېخ، (۱۷) د دربار دپاره پردې، د دې ستنې او پښې، دربار ته د ننوتلو دپاره پرده، (۱۸) د خېمې او د دربار د پردو دپاره موږى او رسي، (۱۹) او د امامانو بښائسته لباس چې په مقدس خُائى کښې د خدمت په وخت اغوستلې شي يعنې د هارون او د هغه د زامنو دپاره مقدس لباس چې د امامانو په توگه خدمت کوي.

د خلقو نذرانې راوړل

(۲۰) د بنى اسرائيلو ټول قوم د موسى د حضور نه لارو، (۲۱) او چې د چا زړه هم غوښتل نو هغوى مالک خُدائى ته يوه نذرانه راوړه چې د مالک خُدائى د حضور خېمه جوړه شي. هغوى هغه هر څيز راوړو د کوم چې په عبادت کښې او د امامانو دپاره مقدس لباس جوړولو کښې ضرورت وو. (۲۲) چې د چا زړه هم غوښتل، ټولو نرانو او بښو بښائسته ستنې، والى، گوتې، امبلونه او د هر قسم د سرو زرو کالى راوړل او مالک خُدائى ته يې وقف کړل. (۲۳) هر يو کس چې د هغه سره کتان وو، د آسمانى رنگ، کاسنى، يا د سور رنگ وړى، د چپلو د وړى نه جوړه کپړه، سره رنگ شوې د گډو څرمن، يا بښه څرمن وه نو رايې وړل. (۲۴) د هر چا هم چې د سپينو زرو يا د زېرو د پېش کولو وس وو نو هغوى د مالک خُدائى دپاره خپلې نذرانې راوړې او چې د چا سره د کيکر لرگى وو چې هغه د خه کار دپاره هم استعمالېدلې شو نو رايې وړل. (۲۵) ټولو کسبگرو بښو د کتان تار او آسمانى رنگه، کاسنى او د وړى سور تار راوړلو چې هغوى په خپله جوړ کړې وو. (۲۶) ټولو کسبگرو بښو چې د هغوى زړه غوښتل د چپلو د وړى نه

جوړه کپړه يې هم راوړه. (٢٧) مشرانو اونیکس کانی او نور قیمتی کانی راوړل چې په پیش بند او د سینې په جیب يې ولگوي. (٢٨) او مصالحي او د ډيوو دپاره تېل، د غوړولو تېل او د خوشبویي مصالحي يې هم راوړې. (٢٩) ټولو بني اسرائيلو، نرانو او بنخو چې د چا زړه هم غوښتل مالک خدای ته يې د هغه کار دپاره خپلې نذرانې راوړې چې مالک خدای موسی ته حکم ورکړې وو.

د حضرت موسی ماهر کسان مقررول

(٣٠) موسی بني اسرائيلو ته وفرمائيل، ”مالک خدای د يهوداه د قبيلې بضلی اېل غوره کړې دے، چې د اوری زوی او د حور نمسے دے. (٣١) هغه خدای پاک د خپل روح نه پک کړې دے او هغه له يې پوهه، هنر او د هر قسم هنر په کار کښې قابليت ورکړې دے، (٣٢) د سرو زرو، سپينو زرو او زېرو بنائسته کار کولو دپاره، (٣٣) د قیمتی کانی پرې کولو او تيارولو، د لرگی کار کولو، او د هر قسم د هنر کار دپاره. (٣٤) مالک خدای هغه له او د دان قبيلې، د اخيسمک زوی اهلیاب له هم دا قابليت ورکړې دے چې خپل د هنر کارونه نورو ته وښائی. (٣٥) هغه هغوی له په هر قسم کار کښې مهارت ورکړې دے چې هغوی د زرگرانو، د ماهرانو او د کتان، د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ وړی، او د نورې کپړې د جوړونکی په توگه کار وکړی. هغوی د هر قسم کار مهارت لرونکی کاریگران او د نوؤ څیزونو جوړولو اُستازان دی.

٣٦ (٣٦) بضلی اېل، اهلیاب او نورو ټولو ماهر و کسانو له مالک خدای مهارت او پوهه ورکړې ده چې هغوی هغه هر څه د مالک خدای د حکم په مطابق جوړ کړی چې په مقدسه خېمه کښې يې ضرورت وی.

د خلقو ډېرې زياتې نذرانې راوړل

٢) بيا موسى بضرى اېل، اهلياب او نور ټول ماهر كسان راوغوښتل چا له چې مالک خدائ قابليت وركړې وو او چې د هغوى زړه غوښتل چې كار وكړي او موسى ورته وفرمائيل چې كار شروع كړئ. ٣) هغوى د موسى نه هغه ټولې نذرانې اخستلې كومې چې بنى اسرائيلو د مقدسې خېمې جوړولو دپاره راوړې وې. خو بنى اسرائيلو به هر سحر خپلې نذرانې موسى له راوړلې. ٤) نو هغه ماهر كسان د خپل كار نه لارل. ٥) او موسى ته يې ووئيل، ”مالک خدائ چې د كوم كار كولو حكم كړې دے خلق د هغه ضرورت نه زياتې نذرانې راوړي.“ ٦) نو موسى اعلان وكړو چې دا پېغام دې ټولو خېمو ته ورسولې شى چې نور به هيڅ څوك د مقدسې خېمې دپاره هيڅ هم نه راوړي، نو خلق د نورو نذرانو راوړلو نه منع كړې شول. ٧) كوم سامان چې د مخكېني نه راوړلې شوې وو هغه د ټول كار ختمولو نه پر زيات وو.

د مالک خدائ د حضور خېمې جوړېدل

٨) د ټولو نه تكړه كسانو د مالک خدائ د حضور خېمه جوړه كړه. هغوى دا د مهينې لټې د لسو پردو نه جوړه كړه چې د آسمانى رنگ، كاسنى او د سور رنگ وړې نه جوړې وې او په دې باندې په گلكارۍ كښې د وزرو والا مخلوق جوړ كړې شوې وو. ٩) ټولې پردې په يو ناپ وې، هره يوه څوارلس گزه اوږده او دوه گزه پلنه وه. ١٠) هغوى پينځه پردې يو ځاى وگنډلې او هغه نورې پينځه يې هم يو ځاى وگنډلې. ١١) هغوى په هره جوړه كښې د پردې په بهرنۍ غاړه د آسمانى رنگ د كپرې كړې جوړې كړې. ١٢) هغوى د ورومبې جوړې په ورومبې پرده پنځوس كړې او پنځوس كړې د دويمې جوړې په آخرى پرده جوړې كړې چې دا كړې يو بل ته مخامخ وې. ١٣) پنځوس د سرو زرو كُنډې يې جوړې كړې او هغه پردې يې د يوې بلې سره ملاو كړې نو داسې ټوله مقدسه خېمه يو ځاى

شوه. ۱۴) بيا هغوى د چبلو د وړى نه جوړې شوې يوولس پردې واخستلې او د خېمې پټولو دپاره يې يوه پرده ترې نه جوړه كړه. ۱۵) هغوى دا ټولې په يو ناپ جوړې كړې چې پينځلس گزه اوږدې او دوه گزه پلنې وې. ۱۶) هغوى پينځه پردې يو ځاى وگنډلې او هغه نورې شپږ يې هم يو ځاى وگنډلې. ۱۷) د يوې جوړې د آخرى پردې په غاړه يې پنځوس كړۍ جوړې كړې او د هغه بلې جوړې په غاړه يې هم پنځوس كړۍ جوړې كړې. ۱۸) هغوى د زېرو پنځوس گنډې جوړې كړې او هغه يې په كړو كېنې واچولې چې هغه دوه جوړې يې سره ملاو كړې نو داسې خېمه وتړلې شوه. ۱۹) هغوى دوه نورې پردې هم جوړې كړې، يوه پرده يې د گډو د څرمنې نه چې سور رنگ وركړې شوى وو او بله يې د بڼې څرمنې نه جوړه كړه، چې د پاس نه پرې خېمه پټه كړې شى. ۲۰) هغوى د خېمې د ودرولو دپاره د كيكړ د لرگي چوكاټونه جوړ كړل. ۲۱) هر يو چوكاټ پينځلس فټه اوږد وو او اوويشت انچې پلن وو، ۲۲) سره د دوه يو شان تختو، چې دا چوكاټونه په خپلو كېنې ونبلولي. د ټولو چوكاټونو دا تختې وې. ۲۳) هغوى د خېمې جنوبى طرف دپاره شل چوكاټونه جوړ كړل ۲۴) او څلوېښت د سپينو زرو پښې چې وړاندې شى، د هر يو چوكاټ لاندې دوه دوه پښې چې هغه دوه وړاندېنۍ حصې يې نيولې وې. ۲۵) هغوى د خېمې شمالى طرف دپاره هم شل چوكاټونه جوړ كړل ۲۶) او څلوېښت د سپينو زرو پښې، چې د هر يو چوكاټ لاندې دوه دوه وې. ۲۷) د نمرپرېواته په طرف خېمې شا ته هغوى شپږ چوكاټونه جوړ كړل ۲۸) او دوه چوكاټونه يې د خېمې د گوتونو دپاره هم جوړ كړل. ۲۹) د گوتونو دا چوكاټونه په بېخ كېنې ملاو وو او د لاندې نه واخله تر سر پورې خپلو كېنې انبستې وو. دا دوه چوكاټونه هم د گوتونو د دوه چوكاټونو په شان جوړ شوي وو. ۳۰) نو اته چوكاټونه او شپاړس د سپينو زرو پښې وې، چې د هر چوكاټ لاندې دوه دوه وې. ۳۱) هغوى د كيكړ د لرگي نه پينځلس لارې جوړ كړل، پينځه د خېمې د هغو چوكاټونو دپاره چې په يو طرف باندې وو، ۳۲) پينځه د هغو چوكاټونو دپاره چې په بل طرف باندې وو او پينځه د هغه چوكاټونو

دپاره چې نمرخاته په طرف شا ته په آخر سر کښې ؤو. (۳۳) تیر د یو سر نه تر بل سره پورې پوره رسېدلې وو. (۳۴) هغوی په چوکاتونو د سرو زرو پتری خېژولی ؤو او د سرو زرو کړی یې ورله جوړې کړې وې چې لاری ونیسی، په لارو باندې هم د سرو زرو پتری خېژولې شوی ؤو. (۳۵) هغوی د کتان نه یوه پرده جوړه کړه چې د آسمانی، کاسنی او د سور رنگ وړې نه تیاره شوې وه او په دې باندې یې په گلکاری کښې د وزرو والا مخلوق جوړ کړې وو. (۳۶) هغوی د کیکر د لرگی نه څلور ستنې جوړې کړې چې پرده په کښې په کڼو کښې راځوړنده شی، په دې ستنو باندې د سرو زرو پتری خېژولې شوی ؤو. بیا هغوی څلور د سپینو زرو پښې ورله جوړې کړې چې ستنې ونیسی. (۳۷) هغوی د خېمې د ننوتلو دروازې دپاره د کتان نه یوه پرده جوړه کړه چې د آسمانی، کاسنی او د سور رنگ وړې نه تیاره شوې وه او چې په گلکاری باندې ښائسته کړې شوې وه. (۳۸) د دې پردې دپاره هغوی پینځه ستنې جوړې کړې چې کڼې په کښې لگېدلې وې، د دې په سرونو او سیخونو د سرو زرو پتری خېژولې شوی ؤو او د دې ستنو دپاره یې پینځه د زېرو پښې جوړې کړې.

د لوظ صندوق جوړول

۳۷ (۱) بضلی اېل د کیکر د لرگی نه د لوظ صندوق جوړ کړو، چې پینځه څلوېښت انجی اوږد وو او اوویشت انجی پلن او اوویشت انجی لوړ وو. (۲) بهر او دننه یې د سوچه سرو زرو پتری پرې وخېژول او گېرچاپېره یې ترې نه د سرو زرو غاړه شان تاو کړه. (۳) د وړولو دپاره هغه ورله د سرو زرو څلور کړی جوړې کړې او دا یې ورله په څلور پښو پورې ولگولې، چې دوه کړی په یو خوا وې او دوه یې بل خوا وې. (۴) د وړلو دپاره یې ورله د کیکر د لرگی بازوگان جوړ کړل او د سرو زرو پتری یې ورباندې وخېژول، (۵) او دا یې د لوظ د صندوق په کړو کښې دواړو طرفونو ته وردننه کړې. (۶) هغه ورله د سوچه سرو

زرو يو د كفارې تخت جوړ كړو، چې پينځه څلوېښت انچې اوږد وو او اوويشت انچې پلن وو. (۷) د ټكېدلې شوو سرو زرو نه يې دوه د وزرو والا مخلوق جوړ كړل، (۸) يو يې په يو سر او بل يې په بل سر كښې پرې جوړ كړو. هغه دا داسې جوړ كړل چې دواړه د صندوق د كفارې د سر سره يو ځای شول. (۹) د وزرو والا مخلوق د صندوق د كفارې په تخت باندې يو بل ته مخامخ وو او خورو وزرو يې د صندوق سر پټ كړې وو او مخونه يې لاندې وو.

د مقدسې روټې دپاره مېز جوړول

(۱۰) د كيكړ د لرگي نه هغه يو مېز جوړ كړو، چې شپږ دېرش انچې اوږد وو، اتلس انچې پلن او اوويشت انچې لوړ وو. (۱۱) په دې يې د سوچه سرو زرو پټري وخبڅول او گېرچاپېره يې ورله د سرو زرو غاړه تاو كړه. (۱۲) گېرچاپېره يې درې انچې پلنه يوه ژى ورله جوړه كړه او د ژى نه گېرچاپېره يې د سرو زرو غاړه تاو كړه. (۱۳) د وړلو دپاره يې ورله د سرو زرو څلور گول كړى جوړې كړې او دا يې ورله په څلورو گوتونو كښې ولگولې، چرته چې پښې وې. (۱۴) هغه دا كړى د ژى سره نژدې ولگولې چې هغه بازوگان ونيسى چې د كومو په ذريعه دا مېز وړلې شو. (۱۵) دا بازوگان يې د كيكړ د لرگي نه جوړ كړل او په دې باندې يې د سرو زرو پټري وخبڅول. (۱۶) هغه د مېز دپاره د سوچه سرو زرو نه دا لوبښى جوړ كړل، جامونه، كاسې، ركبې او د څښلو نذرانو تويولو دپاره منگي.

د ډيوټ جوړېدل

(۱۷) د سوچه سرو زرو نه هغه ډيوټ جوړ كړو. د دې بېخ او ډنډا يې د ټكېدلې شوو سرو زرو نه جوړه كړه، د دې د ښه ښكارېدلو گلونه، سره د غوتو او پاڼو، چې د دې سره يو ځای شى. (۱۸) د دې د اړخونو نه شپږ څانگې وتلې وې، چې درې په يو طرف وې او درې په بل طرف وې. (۱۹) د دې شپږ واړو څانگو درې

درې د بښه ښکارېدو گلونه ؤو دا سره د غوتيو او پاڼو د بادام د گلونو په شان جوړ ؤو. (۲۰) د پيوټ د پندې د بښه ښکارېدو دپاره څلور گلونه ؤو، دا سره د غوتيو او پاڼو د بادام د گلونو په شان ؤو. (۲۱) د څانگو د دې درېو جوړو د هرې يوې لاندې يوه غوتۍ وه. (۲۲) دا غوتۍ، څانگې او پيوټ د ټکېدلې شوو سوچه سرو زرو د يوې ټکرې نه جوړ ؤو. (۲۳) د پيوټ دپاره هغه اووه پيوې جوړې کړې او هغه ورله د سوچه سرو زرو نه ايره پاکوونکې چمتې او مجمعي جوړې کړې. (۲۴) هغه پينځه دېرش کلو سوچه سره زر په پيوټ او د دې ټول سامان جوړولو کښې استعمال کړل.

د خوشبويۍ قربان گاه جوړېدل

(۲۵) د خوشبويۍ سوزولو دپاره هغه د کيکر د لرگي نه يوه قربان گاه جوړه کړه. دا څلورگوتيه وه، اتلس انچۍ اوږده، اتلس انچۍ پلنه او يو گز اوچته وه. څلور د ښکرو په شان گوتونه يې ورله جوړ کړي ؤو چې د قربان گاه سره يو ځای شوي ؤو. (۲۶) هغه د هغې په چټ، څلورو طرفونو او د هغې د ښکرو په شان څيزونو باندې د سوچه سرو زرو پتري وڅېژول او گېرچاپېره يې ترې نه د سرو زرو غاړه شان تاو کړه. (۲۷) د هغې دپاره يې دوه د سرو زرو کړۍ جوړې کړې او لاندې يې دواړو طرفونو ته د غاړې سره وتړلې چې هغه بازوگان ونيسي چې د کومو په ذريعه دا وړلې شوه. (۲۸) هغه دا بازوگان د کيکر د لرگي نه جوړ کړل او په دې يې د سرو زرو پتري وڅېژول.

د غوړولو تېل او خوشبويۍ تيارول

(۲۹) هغه د غوړولو مقدس تېل او سوچه خوشبويۍ هم جوړه کړه، دا يې داسې ملاو کړل لکه چې د عطرو والا دا کار کړي وي.

د سوزېدونکې نذرانې قربان‌گاه جوړول

۳۸ (۱) د سوزېدونکې نذرانې دپاره، د کيکر د لرگي نه بضلي اېل يوه قربان‌گاه جوړه کړه. هغه څلورگوټه وه، چې اووه نيم فټه اوږده وه، اووه نيم فټه پلنه او څلور نيم فټه لوړه وه. (۲) هغه د څلورو گوټونو دپاره د بشکرونو په شان څيزونه جوړ کړل چې د قربان‌گاه سره يې يو ځای کړل. هغه په دې هر څه باندې د زېرو پتري خېژولې وو. (۳) هغه د قربان‌گاه دپاره دا ټول سامان هم جوړ کړو، د اير و لري کولو دپاره لوبسي، بېلچې، جامونه، درې غاښي او د گرمې ايرې لري کولو دپاره لوبسي. دا ټول سامان د زېرو نه جوړ وو. (۴) هغه د زېرو يوه جالي جوړه کړه او دا يې د قربان‌گاه د ژي لاندې کېښوده، چې د قربان‌گاه مينځ ته رسېدلې وه. (۵) هغه څلور کړي جوړې کړې او په څلورو گوټونو يې ورله ولگولې. (۶) هغه د وړولو دپاره د کيکر د لرگي نه ورله څلور بازوگان جوړ کړل او د زېرو پتري يې ورباندې وڅېژول، (۷) او د قربان‌گاه دواړو طرفونو ته چې کومې کړي وې په هغې کېښې يې ولگولې. قربان‌گاه د لرگي تختو نه جوړه وه او د مينځ نه تشه وه.

د زېرو ښانک جوړول

(۸) بضلي اېل ښانک او د دې بېخ د زېرو نه جوړ کړل. د دې زېر د هغې ښځو د ائينو نه ملاو شوی وو کومو چې د مالک خدای د حضور خېمې په دروازه کېښې خدمت کولو.

د مالک خدای د حضور خېمې دربار

(۹) هغه د کتان د پردو نه د مالک خدای د حضور خېمې دپاره دربار جوړ کړو. د جنوب په طرف پردې پنځوس گزه اوږدې وې، (۱۰) دا د زېرو شلو ستنو او د

زېږو په شلو پښو کښې، د سپينو زرو کُنډو او د سپينو زرو سيخونو په ذريعه
 ټينگې کړې شوې وې. (١١) دربار د شمال په طرف هم دومره وو. (١٢) د
 نمرپرېواته په طرف هم پينځويشت گزه اوږدې پردې وې، سره د لسو ستنو او
 لسو پښو او د کُنډو او سيخونو چې د سپينو زرو نه جوړ وو. (١٣) نمرخاته په
 طرف، چرته چې دروازه وه، هلته هم دربار پينځويشت گزه اوږد وو. (١٤-١٥) د
 دروازې دواړو طرفونو ته د درېو ستنو او درېو پښو سره اووه نيم گزه پردې وې.
 (١٦) د دربار گېرچاپېره ټولې پردې د کتان نه جوړې وې. (١٧) د ستنو پښې د
 زېږو نه جوړې کړې شوې وې او د دې کُنډې، سيخونه او د ستنو د پاسه سرونه
 د سپينو زرو نه جوړ وو. د دربار نه گېرچاپېره ټولې ستنې د سپينو زرو سيخونو
 سره انښلولې شوې وې. (١٨) د دربار د دروازې پرده د مهينې لټې نه جوړه وه
 چې د آسماني رنگ، کاسني او د سور رنگ وړې نه تياره شوې وه. او په گلکاری
 بنائسته کړې شوې وه. دا د دربار د پردو په شان، لس گزه اوږده او دوه نيم گزه
 اوچته وه. (١٩) دا د څلورو ستنو او د زېږو څلورو پښو په ذريعه ټينگه کړې
 شوې وه، کُنډې، د ستنو پاسني سرونه او سيخونه يې د سپينو زرو نه جوړ وو.
 (٢٠) د خېمې او د دربار دپاره گېرچاپېره ټول موږي د زېږو نه جوړ شوي وو.

د مالک خدای د حضور خېمې سامان

(٢١) دا د هغه څيزونو تفصيل ده کوم چې د مالک خدای د حضور په خېمه
 کښې استعمال شوي وو، چرته چې د کاپو هغه دوه تختې ساتلې شوې وې چې
 لس حکمونه ورباندې ليکلې شوي وو. د تفصيل د تيارولو حکم موسی ورکړې
 وو او د دې کار دپاره د ليويانو مشر اتمر وو چې د هارون امام زوی وو. (٢٢) د
 يهوداه د قبيلې، بضلی اېل، چې د اورې زوی او د حور نمسه وو، هغه هر څه
 جوړ کړل چې مالک خدای حکم کړې وو. (٢٣) د هغه مدد کوونکې، د دان د
 قبيلې اهلياب د اخيسمک زوی وو، هغه زرگر وو، هغه ماهر او د کتان او د
 آسماني رنگ، کاسني او د سور رنگ وړې جوړونکې هم وو. (٢٤) مقدسې خېمې

دپاره مالک خدای ته وقف شوی ټول سره زر زر کلو و، چې د منلې شوی معیار په مطابق تللې شوی و. (۲۵) د بنی اسرائیلو د مردم شماری په وخت چې کوم سپین زر راجمع شوی و، هغه درې زره څلور سوه او دېرش کلو و، (۲۶) کوم سپری چې په مردم شماری کې شامل شوی و هر یو کس د منلې شوی معیار په مطابق هغه مقرر شوی قیمت ورکړو. په مردم شماری کې شامل شوی سپری شپږ لاکه درې زره پینځه سوه پنځوس و چې د هغوی عمر شل کاله یا د دې نه زیات وو. (۲۷) درې زره او څلور سوه کلو سپین زر په کې استعمال شوی و د مقدسې خېمې د سلو پښو او د پردې دپاره، د هرې یوې پښې دپاره څلور دېرش کلو استعمال شوی و. (۲۸) د پاتې دېرش کلو سپینو زرو نه بضلی اېل سیخونه، د ستونو دپاره گنډې او د ستونو پاسنی سرونه جوړ کړل. (۲۹) کوم زېر چې مالک خدای ته وقف شوی و هغه دوه زره څلور سوه او پینځوشت کلو و. (۳۰) هغه د دې نه د مالک خدای د حضور خېمې د دروازې دپاره پښې، د زېرو قربان گاه سره د زېرو جالی او د قربان گاه دپاره نور ټول سامان جوړ کړو، (۳۱) د دربار گېرچاپېره او د دربار د دروازې دپاره پښې او د خېمې دپاره او گېرچاپېره د دربار دپاره ټول موری یې ترې نه جوړ کړل.

د امامانو دپاره لباس جوړول

۳۹ (۱) د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ وړی نه هغوی بنائسته لباس جوړ کړو کوم به چې امامانو په مقدس خدای کې د خدمت کولو په وخت اغوستلو. هغوی د هارون دپاره د امامانو لباس جوړ کړو، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو. (۲) هغوی د کتان، د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ وړی، او د سرو زرو تار نه پېش بند جوړ کړو. (۳) هغوی د سرو زرو پانې وټکولې او نری نری تارونه یې ترې نه جوړ کړل چې په کتان او د آسمانی رنگ، کاسنی او د سور رنگ په وړی جوړولو کې ترې نه کار

اخستلے شو. (۴) هغوى د پېش بند دپاره دواړو طرفو ته د ولى پتى لگولې وې، چې د دې په ذريعه ترلے شو. (۵) يو ښه گلكارى شوے كمر بند، چې هغه هم د هغه سامان نه جوړ وو، هغه د پېش بند سره انښلولے شوے وو او ورسره يو خائ شوے وو، هم هغه شان لکه څنگه چې مالک خدائ موسی ته حکم کړے وو. (۶) هغوى اونیکس کانی تيار کړل او په سرو زرو کښې يې گېر کړل، په دې باندې د يعقوب د دولسو زامنو نومونه د يو ماھر زرگر په ذريعه ليکلے شوی ؤو. (۷) هغوى دا د پېش بند د ولى په پتو باندې ولگول چې د بنی اسرائيلو د دولسو قبيلو نمائندگی کوی، هم هغه شان لکه څنگه چې مالک خدائ موسی له حکم ورکړے وو.

د سينې د جيب جوړول

(۸) هغوى هم د هغه کتان نه د سينې جيب جوړ کړو چې د کوم نه پېش بند جوړ وو او هم هغه شان گلكارى پرې شوې وه. (۹) دا څلورگوټه او دوه غبرگه وو، نهه انچې اوږد او نهه انچې پلن وو. (۱۰) هغوى په دې باندې څلور قطاره قيمتی کانی ولگول، په اول قطار کښې ياقوت، يو طوپاز او لعل، (۱۱) په دويم قطار کښې، يو زمرد، يو نیلم او يوه هيره، (۱۲) په درېم قطار کښې، يو کائنات، يو عقيق او يو کټپله، (۱۳) او په څلورم قطار کښې يو ايكوامرين، يو اونیکس کانے او يو جاسپر کانے ولگولو. دا په سرو زرو کښې گېر ؤو. (۱۴) په دې دولسو کانو په هر يو کانی باندې د يعقوب د يو زوى نوم ليکلے وو، چې د بنی اسرائيلو د دولسو قبيلو نمائندگی وشي. (۱۵) د سينې جيب دپاره هغوى د سوچه سرو زرو زنجیرونه جوړ کړل، چې د تارونو په شان تاو شوی ؤو. (۱۶) هغوى د کانو گېرولو دپاره د سرو زرو دوه څيزونه جوړ کړل او د سرو زرو دوه گړی او دا دوه گړی يې د سينې جيب په بره گوټونو پورې ونښلولې. (۱۷) هغوى د سرو زرو هغه دوه زنجیرونه په دوه گړو پورې يې وتړل (۱۸) او د زنجیرونو نور دوه سرونه يې په هغه دوه څيزونو پورې وتړل چې په هغې کښې کانی گېر کړے شوی ؤو او

داسې يې دا د پېش بند د ولى په پټو پورې مخکېني ونبلول. (١٩) هغوى دوه د سرو زرو گړۍ جوړې کړې او دا يې د سينې جيب لاندې گوټونو دننه غاړې ته د پېش بند خوا کبني ونبلولې. (٢٠) هغوى د سرو زرو دوه نورې گړۍ هم جوړې کړې او دا يې په لاندې حصه پورې د پېش بند د ولى دوه پټو په مخکېني ونبلولې چې گنډ ته نزدې وې او په گُلکاري بنائسته کړې شوى کمربند دپاسه وې. (٢١) هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ موسى ته حکم ورکړې وو، هغوى د سينې د جيب گړۍ د پېش بند گړو پورې د آسمانى رنگ مزى سره وتړلې، نو چې داسې د سينې جيب په کمربند باندې پروت وى او چې ترې نه لرې کيږي نه.

د امامانو نور لباس جوړېدل

(٢٢) چې کومه چوغه د پېش بند لاندې اغوستلې کيږي هغه ټوله د آسمانى رنگ وړۍ نه جوړه شوې وه. (٢٣) په هغې کبني د سر دپاره يو سورې وو، چې غاړه يې مضبوطه گنډلې شوې وه چې ونه شلېږي. (٢٤-٢٦) د دې په لاندې غاړه باندې هغوى د آسمانى رنگ، کاسنى او د سور رنگ تار انار جوړ کړل او د هر انار په مينځ کبني د سرو زرو ټلې وې، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ موسى له حکم ورکړې وو. (٢٧) هغوى د هارون او د هغه د زامنو دپاره قميصونه جوړ کړل، (٢٨) او پټکې، ټوپي او د کتان جانگي، (٢٩) او د کتان او د آسمانى رنگ، کاسنى او د سور رنگ وړۍ نه يې کمربند جوړ کړو چې گُلکاري ورباندې شوې وه، هم هغه شان لکه چې څنگه مالک خدائ موسى له حکم ورکړې وو. (٣٠) هغوى د سوچه سرو زرو نه نېسه جوړه کړه او په دې باندې يې وليکل ”مالک خدائ ته وقف شوې.“ (٣١) هغوى دا د يو آسمانى رنگ مزى سره د پټکي مخې ته وتړله، هم هغه شان څنگه چې مالک خدائ موسى له حکم ورکړې وو.

د کار سر ته رسېدل

٣٢ د مالک خدائ د حضور خېمې ټول کار په بشه توگه سر ته ورسېدو. بنی اسرائیلو هر څه هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدائ موسی له حکم ورکړې وو. ٣٣ هغوی خېمه او د هغې ټول سامان موسی له راوړو، د دې کُنډې، چوکاټونه، لاری، ستنې او د دې پښې، ٣٤ د گډو څرمنې نه جوړه شوې پرده چې سور رنگ ورکړې شوې وو، د بښې څرمنې نه جوړه پرده، د پټولو والا پرده، ٣٥ د لوظ صندوق چې د کاپو تختې په کښې پرته وې، د دې د وړلو دپاره بازوگان او د دې د کفارې تخت هم، ٣٦ مېز او د دې ټول سامان او خدائ پاک ته پېش کړې شوې روټی، ٣٧ د سوچه سرو زرو ډیوټ، د دې ډیوټ او د دې ټول سامان او د ډیوو دپاره تېل، ٣٨ د سرو زرو قربانگاه، د غوړولو تېل، د خوشبویی مصالحې، خېمې ته د ننوتلو دروازې دپاره پرده، ٣٩ د زېرو قربانگاه او ورسره د دې د زېرو جالی، د دې د وړلو دپاره بازوگان او د دې ټول سامان، د وینځلو دپاره ښانک او د دې بېخ، ٤٠ د دربار دپاره پردې او د دې ستنې او پښې، دربار ته د ننوتلو دپاره پرده او د دې رسی، د خېمې دپاره موږی، او هغه ټول سامان چې په خېمه کښې استعمالېدلو، ٤١ او د امامانو ښائسته لباس چې په مقدس ځای کښې د خدمت په وخت اغوستلې شو. د هارون او د هغه د زامنو دپاره مقدس لباس وو چې کله هغوی د امامانو په توگه خدمت کولو. ٤٢ بنی اسرائیلو ټول کار هم هغه شان سر ته رسولې وو چې څنگه مالک خدائ موسی له حکم ورکړې وو. ٤٣ موسی هغه ټول کار ته وکتل او وې لیدل چې هغوی دا په صحیح توگه هم هغه شان کړې وو څنگه چې مالک خدائ حکم کړې وو. نو موسی د هغوی دپاره برکت وغوښتلو.

د مالک خدائ د حضور خېمې ودرول او وقف کول

٤٠ (١) بيا مالک خُدائِ موسى ته وفرمائيل، (٢) ”د اولنی مياشتې په اوله ورځ مالک خُدائِ د حضور خېمه ودروه. (٣) په دې کښې د لوظ صندوق کېږده په کوم کښې چې لس حُکمو نه دی او د دې په مخکښې پرده ولگوه. (٤) هغه مېز دننه راوړه او سامان ورباندې کېږده. پيوټ هم دننه راوړه او پيوټ ورباندې کېږده. (٥) د لوظ صندوق په مخکښې د سرو زرو قربان گاه کېږده کومه چې د سوزېدونکې خوشبويی دپاره ده او د خېمې په دروازه باندې پرده خُورنده کړه. (٦) د خېمې په مخکښې د سوزېدونکې نذرانې قربان گاه کېږده. (٧) د خېمې او قربان گاه په مينځ کښې د وينځلو بښانک کېږده او اوبه په کښې واچوه. (٨) گېرچاپېره پردې ودروه او د دې په دروازه باندې پرده خُورنده کړه. (٩) بيا د زيتونو په تېلو باندې غوړولو سره خېمه او د دې ټول سامان وقف کړه او داسې به دا مقدس شی. (١٠) ورپسې، د غوړولو د تېلو په ذريعه د سوزېدونکې نذرانې قربان گاه او د دې ټول سامان وقف کړه او قربان گاه به پوره مقدسه شی. (١١) د وينځلو بښانک او د دې بېخ هم په داسې طريقه وقف کړه. (١٢) هارون او د هغه زامن د خېمې دروازې ته راوله او هغوی ته ووايه چې غسل وکړی. (١٣) هارون ته مقدسې جامې ورواغونده، سر يې په تېلو غوړ کړه او وقف يې کړه، نو هغه به د امام په توگه زما خدمت کوی. (١٤) د هغه زامن راوله او هغوی ته چوغې ورواغونده. (١٥) بيا د هغوی سر په تېلو غوړ کړه، هم هغه شان چې څنگه دې د هغوی د پلار سر غوړ کړی وو، نو چې د امامانو په توگه زما خدمت وکړی. دا غوړول به هغوی د راتلونکي ټولو وختونو دپاره امامان جوړ کړی.“ (١٦) موسى هر څه هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خُدائِ حُکم ورکړی وو. (١٧) چې کله هغوی د مصر نه راوتل نو د دوېم کال د اولنی مياشتې اوله ورځ وه چې د مالک خُدائِ د حضور خېمه ودرولې شوه. (١٨) موسى د دې پښې لاندې ولگولې، چوکاټونه يې ودرول، لاری يې ورسره ولگول او د دې ستنې يې ودرولې. (١٩) هغه په خېمه باندې د پټولو دپاره پرده خوره کړه او دپاسه يې پرې بله پرده هم واچوله، لکه څنگه چې مالک خُدائِ حُکم ورکړی وو. (٢٠) بيا هغه د کانو دوه تختې واخستلې او د لوظ صندوق کښې يې کېښودلې. هغه د صندوق په کړو

کښې بازوگان واچول او د دې د کفارې تخت يې پرې کښودو. (٢١) بيا هغه صندوق خېمې ته دننه راوړو او پرده يې ځورنده کړه. نو داسې هغه صندوق پټ کړو، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٢٢) د پردې نه بهر شمالی طرف ته يې په خېمه کښې مېز کښودو، (٢٣) او په دې باندې يې مالک خدائ ته پېش کړې شوې روتې کښوده، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٢٤) مېز ته مخامخ، جنوب طرف ته، هغه په خېمه کښې پيوټ کښودو، (٢٥) او هغه هلته د مالک خدائ په حضور کښې پيوټې بلې کړې، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٢٦) پردې ته مخامخ، هغه په خېمه کښې د سرو زرو قربان گاه کښوده، (٢٧) او هغه ورباندې د خوشبويی مصالحې وسوزولې، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٢٨) هغه پرده د خېمې په دروازه کښې ځورنده کړه، (٢٩) او هلته پردې ته مخامخ هغه د سوزېدونکې نذرانې قربان گاه کښوده. او په هغې باندې يې سوزېدونکې نذرانې او د غلې نذرانې پېش کړې، هم هغه شان چې څنگه مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٣٠) هغه د وينځلو بڼانک د خېمې او قربان گاه په مينځ کښې کښودو او اوبه يې په کښې واچولې. (٣١) موسی، هارون او د هغه زامنو هلته خپل لاسونه او پښې ووينځلې (٣٢) چې کله هغوی دننه خېمې ته يا قربان گاه ته ورتلل، لکه څنگه چې مالک خدائ حکم ورکړې وو. (٣٣) موسی د خېمې او قربان گاه نه گېرچاپېره پردې ودرولې او دربار ته د ننوتلو په دروازه باندې يې پرده ځورنده کړه. نو موسی ټول کار سر ته ورسولو.

د مالک خدائ د حضور خېمې د پاسه وریخ

(٣٤) بيا وریخې خېمه پټه کړه او خېمه د مالک خدائ د حضور جلال نه پکه شوه. (٣٥) نو په دې وجه موسی خېمې ته دننه نه شو تلې. (٣٦) بنی اسرائیلو صرف په هغه وخت کښې په بل ځای کښې کېمپ لگولو چې کله به وریخ د خېمې نه پورته شوه. (٣٧) تر کومې پورې چې به وریخ هلته وه، نو هغوی به د

سفر دپاره خېمې نه اوچتولې. ﴿٢٨﴾ چې هغوی کوم خائ ته هم سفر کولو نو د ورځې به یې د مالک خدای د حضور وریخ د خېمې د پاسه لیدله او د شپې به یې په وریخو کبې بل شوے اور لیدلو.